

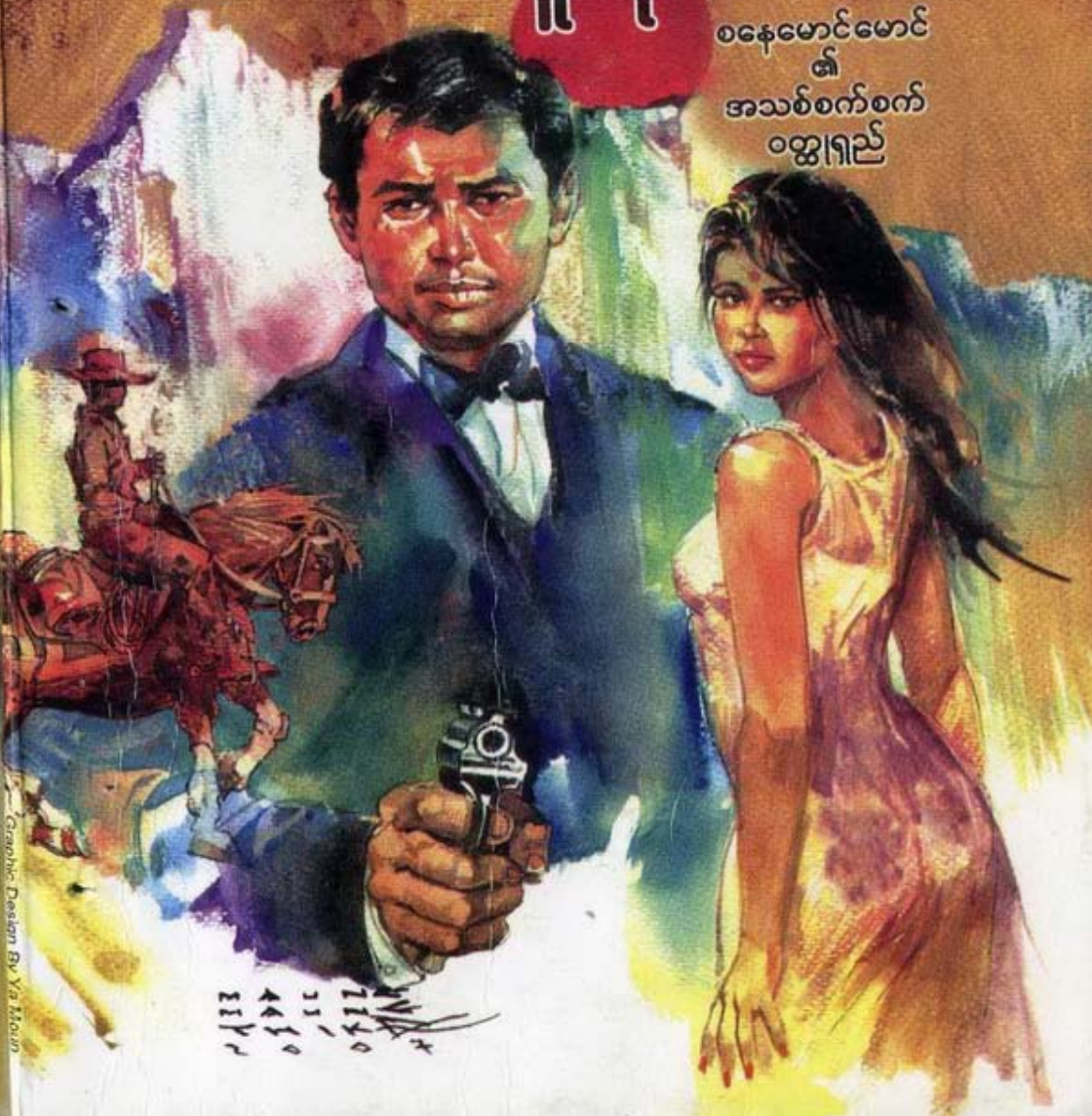

လာဘ်မိုးစွဲ စာပေ

ပင်းသီခွံ

စနေမောင်မောင် ပါဝင်သည့်
မဟူရာ

စနေမောင်မောင်
၏
အသစ်စက်စက်
ဝတ္ထုရှည်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်-၅၀၀၀၈၇၁၀၇

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ်-၅၀၀၇၈၁၀၇၀၇

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ

အုပ်ရေ-၅၀၀

တန်ဖိုး-၂၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပိုးပန်းချီ

မောင်မောင်သိုက်

အတွင်းပန်းချီ

ဇော်ဝင်း (ငှက်ပျောသီး)

ဂရပ်ဖစ်

ယမုံစိုး

ထုတ်ဝေသူ

မောင်မောင်မြင့်အေး (မြဲ-၀၄၁၀)

မျက်နှာပိုးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

ဝင်းထွန်း (မြဲ-၀၄၈၃၉)

အမှတ် (၃၇)၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး

ပြန်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

အမှတ် (၁၁၁)၊ ၃၃လမ်း

ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၀၁-၂၅၃၅၁၉

Myanmar Cupid Forum ၏ PDF မှတ်တမ်း

ဤစာအုပ်အား

MMCP Member

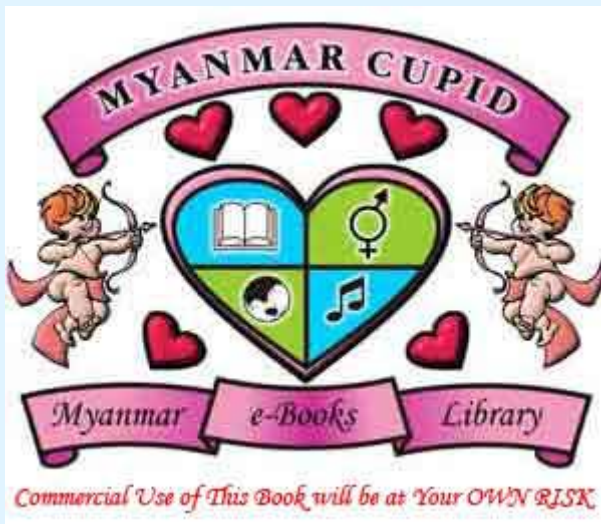
seezar မှ

ကွန်ပျူတာ ဓာစီစာရှိက်၍

rustic မှ

တည်းဖြတ် အချောသတ်ပြီး

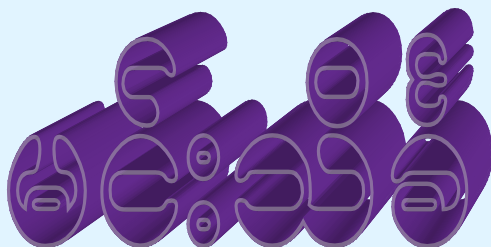
Myanmar E-book အဖြစ်

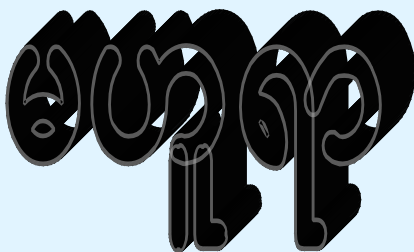
Myanmar Cupid Forum
PDF Creator Group

မှ

၂၀၀၉ ခု - ဇူလိုင်လတွင်
တင်ဆက်သည်။

မေတ္တမောဏ်မောဏ် ပါဝင်သည့်

အခန်း (၁) ထူးဆန်းသော လေလံပွဲ

၁၉၃၉ ခုနှစ်။

ရန်ကုန်မြို့ မအူကုန်းရပ်ရှိ တရုတ်အပေါင်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ရှေ့ မြေကွက်လပ်၌ တာလပတ်ပြားကြီးကိုခင်းလျက် ပိုးလုံချည်အုပ်များ၊ စားပွဲတင် နာရီများ၊ တိုင်ကပ်နာရီများ၊ သားရေအိတ်များ၊ ဖောင်တိန်များ အပါအဝင် မြောက်မြားလှစွာသော ပစ္စည်းများကို ခင်းကျင်းပြသထားပြီး လူတစ်ယောက် သည် မောင်းကွဲကြီးတစ်လုံးကို တခုခု ထု၍နေလေတော့၏။ အနီးအနားမှ ဖြတ်သန်းသွားလာသူများသည် ထိုမောင်းသံကိုကြားသဖြင့် မိမိတို့၏ခရီးကို မဆက်ဘဲ မောင်းထုနေသောနေရာဆီသို့သာ ရှေ့ရှု၍ သွားကြကုန်၏။ ထို့နောက် တာလပတ်ပြားကြီးပေါ်တွင် ခင်းကျင်းပြသထားသော ပစ္စည်းများကို ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုကြလေတော့၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ထိုနေရာ၌ လူများသည် တစ်စ တစ်စ များသည်ထက် များလာတော့၏။ ထိုအခါ မောင်းထုသောသူက ...

‘ပစ္စည်းတွေနားကို ဒီလိုကပ်ပြီးကြည့်လို့မဖြစ်ဘူး။ စည်းဝိုင်းတားမယ်။ စည်ဝိုင်းအပြင်ဘက်က ကြည့်ပါ’

ဟု ဆိုကာ အနီးတွင်ရှိသော ပုံးတစ်ပုံးဖြင့် ထည့်ထားသော ထုံးမှုန့်များကိုယူ၍ စည်းတားလေတော့၏။ များမကြာမီ၌ လွန်စွာဝဖီးသော တရုတ်ကြီးတစ်ဦး ခွေးခြေပုကလေးကိုယူကာ စည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ ပြီးလျှင် ပေသီးတစ်ခုကို စားပွဲခုံပေါ်၌ တင်လိုက်လေ၏။ မောင်းထုသောသူသည် စားပွဲတင်နာရီတစ်လုံးကို သံပတ်ပေးလိုက်၏။ ပြီးလျှင် အနီးရှိလူတစ်ဦးထံမှ နာရီကိုမေးကာ နာရီတိုက်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် တရုတ်လူဝကြီး၏စားပွဲတွင် နာရီ တင်ပေးလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ထိုသူသည် သူ၏မောင်းကွဲကြီးကို ထုပြန်လေ၏။

‘ဒို...ဒို...ဒို...ဒို’

ထိုမောင်းသမားသည် စည်းဝိုင်းကို တစ်ပတ်လှည့်၍ လမ်းလျှောက်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ...

‘ဟောဒီမှာ ချပြီး ခင်းပြထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးဟာ မအူကုန်းအပေါင်ဆိုင်ရဲ့ အပေါင်းဆုံးပစ္စည်းတွေဖြစ်တယ်။ အဲဒါတွေ အခု လေလံပစ်မှာ။ ပစ္စည်းတွေရဲ့ တန်ဖိုးအဖြေမှန်ဟာ လေလံမှာသိရမယ်’

ဟု ပြောဆိုကာ မောင်းထုလိုက်ပြန်၏။

‘ဒို...ဒို...ဒို...ဒို’

ထို့နောက် မောင်းသမားသည် ပိုးလုံချည်တစ်ထည် ထောင်၍ပြပြီး လျှင် ...

‘ဟောဒါ ရွှေတောင်ပိုးအစစ်ပဲ။ ကြမ်းခင်းဈေး ခြောက်ကျပ်’

ဟု ပြောဆိုကာ မောင်းကို အဆက်မပြတ် ထုလေတော့၏။

‘ဒို...ဒို...ဒို...ဒို...’

ထိုအခါအသက် (၄၀)အရွယ်ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်က ...

‘ခြောက်ကျပ် ယူတယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်းသမားက ...

‘ခြောက်ကျပ်..တစ်ကြိမ်’

ဟု အော်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်တစ်ဦးက ...

‘တစ်ဆယ်ပေးတယ်ဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်းသမားက ...

‘တစ်ဆယ် တစ်ကြိမ်’

ဟု ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဆက်၍လိုက်သူ မရှိသောကြောင့် ...

‘တစ်ဆယ် နှစ်ကြိမ်’

ဟု မောင်းသမားက အော်လိုက်ပြန်၏။ ပြီးလျှင် ...

‘တစ်ဆယ်သုံးကြိမ်’

ဟု အော်ရပြန်လေ၏။ ထိုသို့အော်ပြီးလျှင် လူငယ်ထံမှ ငွေတစ်ဆယ်ကို ယူ၍ ရွှေတောင်ပိုးလုံချည်ကို ပေးလိုက်၏။ လူငယ်လည်း ပိုးလုံချည်ကို ဝမ်းသာအားရ ဆွဲယူလိုက်၏။ ကြမ်းခင်းဈေး ခြောက်ကျပ်ဖြင့် စ၍လိုက်ခဲ့သော အသက်(၄၀)ကျော်လူကြီးက ထိုလူငယ်အား ...

‘ဟေ့ သူငယ် အဲဒီလုံချည်က အသစ်ကို ကိုးကျပ်ခွဲပေးရတယ်။ မင်းက တစ်ဆယ်နဲ့ ငါ့ကို ဈေးပြိုင်လိုက်တော့ ငါက နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုမှာထိုင်နေတဲ့ အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင် တရုတ်လူကြီးကတော့ မင်းကို မြန်မာအရူးကလေးတစ်ယောက်လို့ စိတ်ထဲမှာ ပြောနေမှာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူငယ်က ...

‘ခင်ဗျား မရလိုက်လို့ ပြောတာမဟုတ်လား။ ရွှေတောင်ပိုးလုံချည်ကို ကိုးကျပ်ခွဲနဲ့ရမယ်ဆိုရင် တစ်ဆိုင်လုံး ဝယ်ချင်ပါတယ်။ ကျုပ်က ရွှေတောင်သား ဗျ။ အဲဒီ လုံချည်တွေရက်တဲ့ ပိုင်ရှင်သားဗျ။ ဒီလုံချည်မျိုး လိပ်တုံးထဲက ထုတ် ထုတ်ချင်း ဆယ့်သုံးကျပ် ရှိတယ်ဗျို့။ ဆိုင်ရောက်သွားတော့ ဆယ့်ခြောက်ကျပ် ဖြစ်သွားတယ်။ မသိရင်လည်း မေးပြီးမှ ပြောပါဗျာ’

ဟုဆိုကာ လူငယ်သည် ထိုလူကြီးအား လှောင်ပြောင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ မောင်းသမားသည် မောင်းကို တခုခုထု၍ ပစ္စည်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လေလံပစ်လေတော့၏။ အချို့ပစ္စည်းများမှာ ကြမ်းခင်းဈေးနှင့်ပင် ထုတ်လိုက်ရ၏။

အချို့ပစ္စည်းများမှာ ဈေးပြိုင်ပေးလာသဖြင့် အတော်အတန် ဈေးတက် သွား၏။ မောင်းသမားသည် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်သူဖြစ်သဖြင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဆိုကာ လေလံပစ်နေလေတော့၏။ ဤသို့ပင် ခင်းကျင်းပြသထားသော ပစ္စည်း၏ သုံးပုံတစ်ပုံ လေလံပစ်ပြီးသောအခါ၌ မောင်းသမားသည် မောင်းကို ထုလိုက်ပြန်၏။

‘ဒို့...ဒို့...ဒို့...ဒို့...ဒို့’

‘ဟောဒီမှာ တယောလေးတစ်လက်။ သူ့ကိုထည့်ဖို့ ဘူးကလေးလည်း ပါတယ်။ ဘိုးတံမှာ တိုက်ဖို့ ထင်ရှူးဆီအခဲကလေးလည်း ပါတယ်။ ကြိုးလည်း လေးချောင်းစလုံး အပြည့်အစုံပါတယ်’

ဟုဆိုကာ တယောကလေးနှင့် ဘိုးတံကို ထောင်၌ပြုလေ၏။

‘ဟောဒီတယောကလေးနဲ့ဗျား အပျိုရှိတဲ့အိမ်ရှေ့သွားပြီး ညသန်းခေါင် မှာ အိပ်ပြီလားကွယ့် ဖြူပြာမူယာဆိုတဲ့ သီချင်းကို ထိုးနေရင် အိပ်ရာထဲက ငေါက်ခနဲ ထပြီး ဝရန်တာကို ပြေးထွက်လာနိုင်တယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ လေလံပွဲလာသောသူများသည် ဝါးခနဲဝိုင်း၍ ရယ်မောကြလေတော့၏။ ထိုအခါ မောင်းသမားက ...

‘အိပ်ရာထဲက ငေါက်ခနဲထပြီး ဝရန်တာကို ပြေးထွက်လာတာ အပျိုမလေး မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ သူ့အမေကြီး။ မအိပ်သေးဘူး ခွေးမျိုးရေ ဆိုပြီး လက်ထဲက ငရုတ်ကျည်ပွေ့နဲ့ လှမ်းပေါက်ခံရတာ ဟောဒီတယောသံမျိုးပေါ့ဗျ’

ဟု ဆိုကာ တယောကို တကျိကျိ ထိုးပြလေတော့၏။ လေလံပွဲပရိသတ် သည် ပတ်တုတ်၍မရအောင် ရယ်မောကြလေတော့၏။ ထိုအခါ မောင်းသမား သည် မောင်းကို ထုပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ပရိသတ်အတွင်းမှ လူတစ်ယောက်က သူ၏အိတ်ထဲမှ အပေါင်လက်မှတ်ကလေးကိုထုတ်၍ ...

‘အဲဒါ ကျုပ်ရဲ့ တယောဗျ။ ရှစ်ကျပ်နဲ့ ပေါင်ထားတယ်။ ခင်ဗျား အတိုးတွက်ပါ။ ကျသလောက် ကျုပ်ပေးပါ့မယ်။ ဒီပစ္စည်းကို လေလံမပစ်ပါနဲ့၊’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်းသမားသည် ထိုလူထံမှ အပေါင် လက်မှတ်ကိုယူ၍ အပေါင်ဆိုင်ရှင် တရုတ်လူဝကြီးထံ သွား၍ပြ၏။ ထိုလူဝကြီး သည် ပေသီးကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ရင်း အတိုးကိုတွက်ရာ အတိုးမှာ အရင်းထက် များနေ၏။ လူဝကြီးသည် မောင်းသမားကို ခေါ်၍ ...

‘အတိုး ဆယ့်နှစ်ကျပ်ကျတယ်။ အရင်းက ရှစ်ကျပ်ဆိုတော့ နှစ်ဆယ် ကျတယ်။ လက်မှတ်ခ တစ်မူးကျတယ်။ အဲဒါကိုပေးရင် တယောကိုပေးလိုက်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်းသမားက တရုတ်ကြီး ပြောသည့်အတိုင်း တယောပိုင်ရှင်အား ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ တယောပိုင်ရှင်က ...

‘ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့ နှစ်ဆယ်နဲ့တစ်မူး မပါဘူး။ ဆယ့်ငါးကျပ်ပဲပါတယ်။ မကျေနပ်ရင် ကျုပ်ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီချွတ်ပေးခဲ့မယ်။ အဲဒီ တယောတော့ လေလံအပစ်မခံနိုင်ဘူး။ နောက်တခါ မောင်းထုသံ ကြားတာနဲ့ ခင်ဗျားဗိုက်ထဲကို ဟောဒီဓား ဝင်သွားမယ်’

ဟု ပြောကာ ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို ထုတ်ပြလိုက်လေ၏။ လေလံပွဲ ပရိသတ်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။ မောင်းသမားမှာမူ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိပေ။ တယောသမားအား ...

‘ဗျို့ဆရာ ခင်ဗျား ဓားကို ပြန်ပြပါဦး။ အရှည် ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ကြည့်ရအောင်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တယောသမားက သူ၏ဓားကို ထောင်၍ပြလိုက်လေ၏။ မောင်းသမားသည် တယောသမား ထောင်ပြသော ဓားကို လှမ်း၍ကြည့်ပြီးနောက် ...

‘ဒါဆိုရင် သေနီင်တယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတယောကို အခု လေလံမပစ်ဘူး။ တာမွေဂါတ်က ပုလိပ်ခေါ်ပြီးမှ ပစ်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တယောပိုင်ရှင်က ...

‘ဒီမှာကိုယ့်လူ တယောဆရာမောင်ဘသာတဲ့ နာမည်လည်းမှတ်ထား။ ကိုယ့်လူဟာ ကိုယ့်လူ ပုလိပ်ပဲခေါ်ခေါ် ငှက်ဖျားကိုပဲခေါ်ခေါ် ကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်းသမားသည် ထိုသူအားပြန်၍ မပြောတော့ဘဲ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို သွား၍ ကောက်လေ၏။ ထိုပစ္စည်းမှာ အရှည်အားဖြင့် လေးလက်မခန့်ရှိ၍ အနံအားဖြင့် တစ်လက်မခွဲခန့်ရှိ၏။ မောင်းသမားသည် ထိုသစ်သားဘူးလေးကို ဖွင့်လိုက်ရာအတွင်းမှ ကျောက်နက် ကလေးထွက်လာ၏။ ကျောက်နက်တုံးပေါ်တွင် ငှက်ရုပ်၊ မြွေရုပ်၊ ခွေးရုပ်များ ပါသည့် အရုပ်စာများ ထွင်းထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်းဆရာသည် ထိုကျောက်နက်တုံးကလေးကို ပရိတ်အား လှည့်လည်ပြသလေ၏။ ထိုသို့ ပြသ ပြီးနောက် ...

‘ဟောဒီ ကျောက်နက်တုံးကလေးကတော့ ဘာမှန်းတော့ မသိဘူး။ အပေါင်ဆိုင်က ရာဇဝတ်ကလည်း ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ အပေါင်ခံခဲ့မှန်းလည်း မသိဘူး။ အဲဒါလေးကို လေလံပစ်မယ်’

သူ၏မောင်းကွဲကြီးကို ထုလိုက်လေတော့သတည်း။

‘ခူ...ခူ...ခူ...’

မောင်းသံ ဆုံးသွားသည်နှင့် မောင်းသမားက ...

‘ငါးကျပ် တစ်ကြိမ်’

ဟု အော်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သောသူက ...

‘အဲဒါ ဘာလဲဗျ’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ မောင်းသမားသည် ထိုသူ့ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

‘ဘာမှန်းလဲ မသိဘူးလို့ အစကတည်းက ရှင်းပြထားတာပဲ။ ကိုယ့်လူ မြန်မာလို နားမလည်ဘူးလား။ ဟိုနားမှာ ကုလားကျောင်းရှိတယ်။ ကျောင်းသွားတက်။ အဲဒီ ကုလားကျောင်းမှာ မြန်မာလို သင်ပေးတယ်’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်သည် ဝါးခနဲ ရယ်မောလေ၏။ ထိုအခါ မေးသောသူက ...

‘ဘာမှန်းမသိဘဲ ဘယ်သူက ယူမှာတုံး’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်းသမားသည် ထိုသူ့ကို မျက်လုံးပြူးပြဲပြီးလျှင် ...

‘ကိုယ့်လူ မလိုချင်ပေမယ့် လိုချင်တဲ့လူက ယူလိမ့်မယ်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ ကြားထဲက တုတ်ထိုးရတာလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

‘တုတ်ထိုးတော့ နည်းနည်း ယားတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေပါ။ ငါးကျပ် နှစ်ကြိမ်’

ဟု အော်လိုက်ပြီးလျှင် မောင်းကို ထုပြန်လေ၏။ ထိုအခါ သားသားနားနား ဝတ်စားထားသော လူကြီးတစ်ဦးက ...

‘ဒီမှာ မောင်းဆရာ နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်ခွင့်ရှိသလား။ အဲဒီလို ကြည့်ခွင့်ရှိလို့ ကြည့်ရရင်တော့ ငါးကျပ်ဆိုတာ နည်းပါတယ်။ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းများဆိုရင် ငါးရာထိပေးမယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်းဆရာက ...

‘ငါးကျပ်ခေါ်တာကို ငါးရာကနေစပြီး ပေးမယ့်သူကိုတော့ ပြရမှာပေါ့’

ဟု ဆိုကာ မောင်းသမားသည် ထိုလူကြီးထံသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် ပြလေ၏။ ထိုလူကြီးလည်း အိတ်တွင်းမှ မှန်ဘီလူး အသေးလေးကို ထုတ်၍ ကျောက်တုံးလေးကို မှန်ဘီလူးနှင့် သေချာစွာကြည့်လေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ပြီး လျှင် ...

‘ငါးရာပေးမယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်းသမားလည်း မောင်းကို အားရဝမ်းသာ ထုပြန် ၏။ ထိုသို့ ထုပြီးနောက် ...

‘ငါးရာ တစ်ကြိမ်’

ဟု အော်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုခဲ၍ လေလံပွဲတွင် ကြည့်နေသော အသက်(၂၀)ကျော်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦးသည် ...

‘ငါးထောင်ပေးတယ်’

ဟု လှမ်း၍အော်လိုက်လေ၏။ မောင်းသမားသည် ထိုလူငယ်အနီးသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် ထိုလူငယ်၏ မျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်ရှု၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှု ပြီးနောက် ...

‘ဒီမှာ ကိုယ့်လူ အဲဒီပစ္စည်းလေးကို ဘာထင်လို့ ငါးထောင်ပေးရတာလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က ...

‘ဘာထင်လို့မှ ပေးတာမဟုတ်ဘူး။ တုတ်ထိုးလို့ပေးတာ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်သည် ဝါးခနဲ ရယ်မောလေ၏။ မောင်းသမားသည် မောင်းကို တချုံ့ထုလေ၏။ ထိုသို့ ထုပြီးနောက် ...

‘ငါးထောင် တစ်ကြိမ်’

ဟု အော်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငါးရာပေးထားသော သားသားနားနား လူကြီးက ...

‘ရှစ်ထောင်’

ဟု လှမ်းအော်လိုက်၏။ မောင်းသမားသည် အူမြူးလျက် ဝိုင်းအတွင်း၌ ပတ်၍ပြေးလေ၏။ ပြီးလျှင် ...

‘ရှစ်ထောင် တစ်ကြိမ်’

ဟု ထပ်၍အော်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငါးထောင် ပေးထားသော လူငယ်က ...

‘နှစ်သောင်းငါးထောင်’

ဟု ထပ်၍အော်လိုက်၏။ မောင်းသမားသည် ထိုလူငယ်ထံသို့ ပြေးသွား ပြီးလျှင် ...

‘ဒီမှာကိုယ့်လူ။ ဦးနှောက်ကတော့ ပုံမှန်အနေအထား ရှိပါတယ်နော်။ ပိုက်ဆံလည်း ပါတယ်နော်’

‘ဒီမှာ မောင်းကွဲထုတဲ့လူ၊ ခင်ဗျားမွဲတိုင်း လူတိုင်းမွဲတယ် မထင်နဲ့။ နောက်တစ်ခါ ဒီအပေါက်မျိုးမေးရင် မျက်လုံးနှစ်လုံးကို လက်ညှိုးနဲ့ထိုးပြီး ဖောက်ပစ်မယ်။ နာမည်မသိရင် မှတ်ထားဦး။ နာမည်က ဖိုးသာတဲ့’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်းသမားက ...

‘စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ညီလေးရာ။ ဒါမျိုးက မေးရတယ်။ တစ်ခါတလေ အရူးက ဝင်ပြီး လေလံဈေးတွေပေးရော။ အဟုတ်အောက်မေ့လို့ ကျန်တဲ့လူက မလိုက်ဘူး။ ပြီးလည်းပြီးရော ပိုက်ဆံပေးမယ်ဆိုမှ စက္ကူစုတ်တွေ ထုတ်ပေး တယ်။ အဲဒီမှာ လေလံပွဲပျက်တော့တာပဲ။ လေလံပွဲပျက်သွားတာက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်သောင်းငါးထောင် ပေးမယ်ဆိုတော့ အံ့ဩလို့ပါ။ ကျုပ် နာမည်လည်း မှတ်ထားပါ။ လေလံမောင်းဆရာ မောင်ဖေသာတဲ့။ ရောက်တဲ့ အခါ ဝင်ခဲ့ပါ။ စတော့ဂိတ် ကုန်းတံတားကြီးအောက်မှာ နေပါတယ်။ အဲဒီလို

တံတားအောက် နေတယ်ဆိုလို့ အထင်မသေးနဲ့နော်။ နေစရာအိမ် မရှိလို့ နေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဗေဒင်ဆရာက တံတားအောက်မှာ နေရမယ်လို့ ယတြာပေးထားလို့သာ နေနေရတာ။ အသက်(၈၀)ပြည့်ရင် ယတြာက ကျေပါပြီ။ အဲဒီကျတော့မှပဲ ခြံဝယ်ပြီး တိုက်ဆောက်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ လေလံပွဲကြီးတစ်ခုလုံး အုတ်အုတ်သောင်းတင်း ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ငါးရာစ၍ ပေးခဲ့သော လူကြီးသည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ပါးစပ်ပြဲသွား၏။ မျက်နှာတွင် ချွေးများစို့လာ၏။ စားပွဲခုံပုလေးတွင် ငွေများ ရေတွက်နေသော တရုတ်အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင် တရုတ်လူကြီးသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ၌ မောင်းသမားက ...

‘နှစ်သောင်းငါးထောင် နှစ်ကြိမ်’

ဟု အော်ပြန်လေ၏။ ပရိသတ်သည် ဆူညံလာ၏။ ထိုသို့ ဆူညံလာသည်နှင့် မောင်းသမားက မောင်းကို ထုလေ၏။ ပြီးလျှင် ...

‘နှစ်သောင်းငါးထောင် သုံးကြိမ်’

ဟု အော်လိုက်ရာ ပရိသတ်သည် လက်ခုပ်တီးလေ၏။ လူငယ်သည် ဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် တရုတ်လူကြီးအား သားရေအိတ်အတွင်းမှ ငွေထုတ်ကိုချ၍ ပေးလေ၏။ ထို့နောက် ကျောက်နက်တုံးကလေးအား လူငယ် လက်သို့ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ခါးကိုညွှတ်၍ အရိုအသေပေးလိုက်လေ၏။ တရုတ်လူကြီးသည် မောင်းသမားအား လေလံပွဲ ပြီးဆုံးကြောင်း ကြေညာခိုင်းလိုက်လေ၏။ မောင်းသမားလည်း မောင်းကိုထု၍ ကြေညာလေ၏။ ထိုအခါ တယောဆရာက ...

‘ဒီမှာ မောင်းသမား ကိုယ့်လူတို့ လေလံပွဲပြီးတာ မပြီးတာ ကျုပ်မသိဘူး။ ကျုပ်တယောလေး လိုချင်တယ်’

ဟု အော်ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်ပိုင်ရှင် တရုတ်လူကြီးက ...

‘ဒီကောင် အားကီးနားပူတယ် အလကားပေးလိုက်’

ဟု ပြောသဖြင့် မောင်းသမားလည်း တယောဘူးကလေးကိုယူ၍ ထိုသူ့ လက်သို့ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ထိုလူထံမှ အပေါင်လက်မှတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက် လေ၏။ တယောသမားလည်း ၎င်းမြတ်နိုးသော တယောလေးကို ပြန်ရသဖြင့် တရုတ်ကြီးအား ပြေး၍ဖက်ပြီးလျှင် ပါးနှစ်ဘက်ကို နမ်းရှုပ်လေ၏။ ပရိသတ်မှာလည်း ရယ်မောလေ၏။ မောင်းသမားသည် ထိုတယောသမား၏ ပခုံးကို ပုတ်ပြီးနောက် ...

‘တယော အလကားရပြီးပဲ။ ကျုပ်ကိုထိုးမယ့် ဓားမြှောင်ကလေးကိုတော့ ကျုပ်ကို လက်ဆောင်ပေးပါ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ တယောသမားမောင်ဘသာသည် ခါးမှဓားမြှောင်အား ထုတ်၍ မောင်းသမားအား ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်းသမားသည် ဓားမြှောင်ကို ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း တယောသမားအား ဓားမြှောင်နှင့် ဆတ်ခနဲ ထိုးလိုက်လေ၏။ တယောသမားသည် ဓားမြှောင်နှင့်ထိုးသောလက်ကို ခြေနှင့် လှမ်း၍ ကန်လိုက်၏။ ဓားမြှောင်သည် လေထဲတွင် မြောက်တက်သွား၏။ တယောသမားက ဖမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် မောင်းသမားအား ...

‘ထိုးချင်ရင် တခြားဓားနဲ့ထိုးပါ။ ကိုယ့်ဓားနဲ့ ကိုယ့်ပြန်ထိုးတာတော့ နည်းနည်းရိုင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီဓားကလေးတော့ ပြန်ယူသွားပါ။ ပေးပြီးသား ပစ္စည်းပြန်ယူရင် မျက်စိစွန်တတ်တယ်ဗျ။ မျက်စိစွန်မှာစိုးလို့ပါ’

ဟု ဆိုကာ မောင်းသမားအား ဓားမြှောင်ကို ပစ်ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်းသမားလည်း ဓားမြှောင်ကို ဖမ်းယူပြီးနောက် ဓားမြှောင်အရင်ထည့်၏။ ပြီးလျှင် တယောသမားကို ...

‘သိပ်တော်တယ်။ မှတ်ထားမယ်။ တခြားမှာ ရန်ဖြစ်ရင် လာခေါ်မယ်’

ဟု ပြောကာ အပေါင်ဆိုင်ရှင် တရုတ်လူကြီးထံမှ မောင်းထုခ ငွေ တစ်ဆယ်ကို တောင်း၍ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ကြလေ၏။ ရန်ကုန်မြို့ မအူကုန်းထိပ် အပေါင်ဆိုင်ရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်တွင်ပြုလုပ်ခဲ့သော အပေါင်ဆုံး လေလံပွဲကြီးမှာ ဤသို့ပင် ပြီးဆုံးသွားလေတော့သတည်း။

အခန်း (၂) မဟူရာကျောက်တုံးကလေး

မောင်ဖိုးသာသည် ၎င်းတည်းခိုရာ ဗဟန်းဘက်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ညနေပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ဗဟန်းရှိ ထမင်းဆိုင်တွင် ထမင်း ဝင်၍စားလေ၏။ ထိုထမင်းဆိုင်၏ အမည်မှာ ‘ဖက်ရှင်မြညွန့်’ ထမင်းဆိုင်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဆိုင်ရှင် မိန်းမမှာ ကုလားဆင် မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုကုလားဆင်ကို သဘောကျသော ကာလသားတို့သည် ဖက်ရှင်မြညွန့် ထမင်းဆိုင်၌ ထမင်းစားကြလေ၏။ အများဆုံး စားသူတို့မှာ မြင်းလှည်းသမားများ ဖြစ်၏။

မောင်ဖိုးသာသည် ထမင်းဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပြီး စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်၏။ ပြီးလျှင် ...

‘ထမင်းစားမယ် ဝက်သားဟင်း အဆီများများနဲ့ ထည့်ပေးပါ’

ဟု အော်၍ပြောလိုက်ရာ ထမင်းဆိုင်ရှင် မမြညွန့်က ...

‘အမယ်လေး အမယ်လေး ဒါ ကုလားဆိုင်တော့။ အဲဒီ အသား လုံးဝမရောင်းဘူး’

ဟု ပျာပျာသလဲ ကန့်ကွက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကုလားဆိုင်ဆိုလည်း ကုလားဆိုင်လို့ စာရေးထားဗျာ။ ထမင်းဆိုင် ဆိုတော့လည်း မေးရတာပေါ့။ ကဲ.. ကဲ အမဲသားနဲ့စားမယ်’

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရာ ထမင်းဆိုင်ရှင် မမြညွန့်က ...

‘အမယ်လေး အမယ်လေး ဒီဆိုင်မှာ အမဲသား မရောင်းဘူး လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး နွားမေတ္တာစာ ဖတ်ပြီးကတည်းက ကိုယ်လည်း မစားဘူး။ သူများလည်း မရောင်းဘူး’

ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘အမဲသား မရောင်းရင်လည်း မရောင်းဘူးလို့ စာ ရေးထားပေါ့ဗျာ။ ထမင်းဆိုင်ဆိုတော့လည်း မေးရတာပေါ့။ ကဲပါလေ ထားပါတော့၊ ဆိတ်သား ဟင်းနဲ့ ထမင်းတစ်ပွဲပေးပါ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင် မမြညွန့်က ...

‘ဪ... ပြောရမှာလည်း အားနာပါတယ် ငါ့မောင်ရယ်။ ခြေ လေးချောင်းသား မမညွန့်က မစားဘူး။ အဲဒါကြောင့် မရောင်းပါဘူးကွယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာ၏ မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့သွားလေ၏။

‘အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း ခြေလေးချောင်းသားကို မရောင်းတဲ့အကြောင်း စာ ရေးထားပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျာဟာက ဘာမေးမေး မရောင်းဘူးဆိုတော့ ကျုပ်က ဘာနဲ့ စားရမှာတုံး။ ကဲပါလေ ငါးဟင်းပဲ ထည့်ပါတော့’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင် မမြညွန့်က ...

‘အားတော့ နာပါတယ်။ ငါ့မောင်ရယ် ငါးဟင်းလည်း မြင်းလည်း သမားတွေ စားလို့ကုန်နေပြီ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကဲဗျာ ရှိတာနဲ့ပဲ ပေးပါတော့’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြညွန့်က ...

‘ပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ် ငါ့မောင်ရယ်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်နဲ့ ငံပြာရည်ဖျော်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒါလည်း တစ်ပွဲစာ မကျန်တော့ဘူးကွယ့်။ မြို့စား စားမယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တောစား စားမယ်ဆိုရင်တော့ ကုန်ပြီလို့ ပြောရတော့မှာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ထမင်းဆိုင်ရှင် မမြညွန့် ဆိုသူအား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ...

‘မြို့စားတွေ တောစားတွေ မရှိဘူး။ စားကောင်းရင် များများစားမယ်။ စားမကောင်းရင် နည်းနည်းစားတယ် ... ဒါပဲ။ အဲဒီတော့ ထည့်ဗျာ’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လေ၏။

ကုလားမ မမြညွန့်သည် ချဉ်ပေါင်ကြော် အနည်းငယ်နှင့် ငံပြာရည် ဖျော်၊ တို့စရာ တို့ကိုယူကာ မောင်ဖိုးသာ၏ ရှေ့တွင် လာချပေး၏။ ထို့နောက် ထမင်းနှင့် မယ်ဇေလီဖူးဟင်းချိုကို လာ၍ချပေး၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ထမင်း ပန်းကန်ပေါ်သို့ ချဉ်ပေါင်ကြော်အားလုံးကို သွန်ချလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ငံပြာရည်ဖျော်များ ဆမ်းလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ထိုထမင်းကို နယ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် လာရောက်ချပေးသော တို့စရာများကို တရွတ်ရွတ် တရွတ်ရွတ် မြည်အောင် ကိုက်ဝါး၍ ထမင်းလုတ်တိုင်း၌ မြှုပ်ကာ မြှုပ်ကာ မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လေတော့၏။

ထမင်းဆိုင်ရှင် မမြညွန့်သည် မောင်ဖိုးသာ ထမင်းစားသည်ကို ကြည့်ပြီး ...

‘ငါ့မောင် ထမင်းစားတာ သိပ်မြန်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ အစ်မကြီးယောက်ျား ကိုနီကတော့ ထမင်းစားရင် အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းနဲ့။ သူ ထမင်းစားတာကို ကြည့်ရင် သိပ်ပျင်းဖို့ကောင်းတာ’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကြည့်လို့ကောင်းရင် ထမင်းဖိုး နည်းနည်းလျှော့ယူပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထမင်းဆိုင်ရှင် မမြညွန့်က ...

‘မလုပ်ပါနဲ့ ငါ့မောင်ရယ်။ အစ်မကြီးယောက်ျားကိုနီက ချော်လဲလို့ ခြေထောက်အရိုးအက်သွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဆိုက်ကားမနင်းနိုင်တာ ကြာပြီ။ အစ်မကြီးတစ်ယောက်တည်း ဒီထမင်းဆိုင်နဲ့ ရှာဖွေနေရတာ။ အဲဒါကြောင့် မလျှော့ပါရစေနဲ့’

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် ထမင်းကို မြန်ရှက်စွာ စားပြီးနောက် ရေနွေးကြမ်းကို ဆင့်၍ သောက်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ထမင်းဖိုးရှင်းကာ ၎င်းတည်းခိုရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီသို့ သွားလေ၏။ ထိုကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် သည် မောင်ဖိုးသာ၏ မိဘများနှင့် ရင်းနှီးကြသည်ဖြစ်ရာ မောင်ဖိုးသာအား အစဉ်သနားသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဆွမ်းစားကျောင်း၌ အိပ်ခွင့်ပေးထားလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ဆွမ်းစားကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ၎င်း၏ အိပ်ရာလိပ် ကို ဖြန့်၍ခင်းလေ၏။ ပြီးလျှင် လေလံဆွဲ၍ရလာသော ကျောက်နက်တုံးကလေး ကို ထားရန်အတွက် လုံခြုံစိတ်ချရသောနေရာကို ရှာလေ၏။ ထို့နောက် ဆွမ်းစားကျောင်း အတက်အဆင်းတွင်ရှိသော အုန်းဆံခြေသုတ်အောက်တွင် သွားရောက်၍ ထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စိတ်ချလက်ချ အိပ်စက်လေတော့ ၏။ အိပ်ပျော်သွားသောအခါ၌ ဆွမ်းစားကျောင်းဧရိယာပေါ် လူလေးယောက် ရောက်လာပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာအား နှိုးလေ၏။ မောင်ဖိုးသာ အိပ်ရာမှ လန့်နိုး

လာသောခါ၌ ကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာတွင် အဝတ်စည်းထားသော လူ
လေးယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုလူလေးယောက်အနက် တစ်ယောက်သောသူမှာ မောင်ဖိုးသာ၏
ရင်ဝကို ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာအား...

‘ဒီမှာ ငါ့ညီ ဟောဒါ သေနတ်လို့ခေါ်တယ်။ ဟောဒီ သေနတ်ထဲက
ကျည်ဆန်ထွက်လာပြီး ငါ့ညီရဲ့ရင်ဝကို ထိမှန်တယ်ဆိုရင်တော့ ပရုတ်ဆီ
ထည့်လို့ မရဘူး။ သွေးတိတ်မန်းနဲ့ မန်းလို့မရဘူး။ ငန်းနီကြော်လည်း
မတတ်နိုင်ဘူး။ သေမှာပဲ။ အဲဒီတော့ မသေရလေအောင် လေလံပွဲကနေပြီး
မောင်ရင့် လက်ထဲကိုပါလာတဲ့ ကျောက်နက်တုံးလေးကို အသာတကြည်
ပေးလိုက်ပါ’

ဟုပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် မဲ့ပြူးကလေးပြီးလိုက်ပြီးနောက်..

‘ကျုပ် လိုချင်လို့ မတန်တဆဈေးနဲ့ပေးပြီး လေလံကို အနိုင်ဆွဲလာတာ။
ခင်ဗျားတို့ မျက်နှာမှာ တစ်မူးတန် လက်ကိုင်ပဝါလေးတွေ စည်းပြီး ကျုပ်
ပစ္စည်းကို လာပြီးတောင်းကြတယ်ပေါ့။ ကျောက်နက်တုံးတော့ မရဘူး။
ဒါပဲရမယ်’

ဟု ဆိုကာ ချိန်ထားသော သေနတ်ကို လက်ဖြင့် ပုတ်ချလိုက်၏။
သေနတ်သမား၏ မျက်နှာကို လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်၏။ သေနတ်သမားသည်
နောက်သို့လန်သွား၏။ သေနတ်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျသွား၏။ ထိုအခါ၌
သေနတ်သမားဘက်မှ ကျန်သုံးဦးသည် မောင်ဖိုးသာအား ဝိုင်းဝန်း ထိုးကြိတ်
ရိုက်နှက်ကြလေတော့၏။

သေနတ်သမားသည် ကျသွားသောသေနတ်ကို ကောက်ယူရန် ကြိုးပမ်း
၏။ သို့ရာတွင် မောင်ဖိုးသာက သေနတ်ကို ခြေဖြင့်ကန်လိုက်ရာ သေနတ်သည်
လျှော၍ထွက်သွားပြီးလျှင် ဆွမ်းစားကျောင်း ဧရပ်ထောင့်ရှိ အမှိုက်သွန်ချသော
အပေါက်မှ အောက်သို့ ကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ မောင်ဖိုးသာနှင့် မျက်နှာတွင် လက်ကိုင်ပဝါစည်းထားသော လူဆိုး လေးယောက်တို့သည် အကြိတ်အနယ် သတ်ပုတ်ကြလေတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင် လူဆိုးတစ်ဦးသည် မောင်ဖိုးသာ၏ခေါင်းကို ဆွမ်းစားကျောင်း ပေါ်တွင် အသင့်တွေ့သော ပေါက်တူးရိုးဖြင့် ကောက်၍ ရိုက်လိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာ၏မျက်လုံးထဲတွင် ဝင်းခနဲဖြစ်သွားပြီးနောက် သတိလစ် မေ့မြော သွားလေတော့၏။

မောင်ဖိုးသာ သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ပေါ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် သုံးရက် တိုင်တိုင် သတိလစ် မေ့မြောနေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မောင်ဖိုးသာ သတိရပြီး များမကြာမီ၌ပင် မောင်ဖိုးသာ တည်းခိုသောကျောင်းမှ ကပ္ပိယကြီး ရောက်ရှိ လာ၏။ ထိုကပ္ပိယကြီး၏ အမည်မှာ ဦးကံဝေဖြစ်၏။ ဦးကံဝေကို မြင်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် ဝမ်းသာသွား၏။ ထို့ကြောင့် ဦးကံဝေကို အနီးသို့ခေါ်ပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာက အောက်ပါအတိုင်း တိုးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

‘ဒီမှာ ဦးကံဝေ၊ အခုချက်ချင်း ပြန်သွားပြီး ဆွမ်းစားကျောင်း ဧရပ် လှေကားမှာရှိတဲ့ အုန်းဆံခြေသုတ်ခုံကို လှန်လိုက်။ အဲဒီမှာ ကျောက်နက်တုံးကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ကျောက်တုံးလေးပေါ်မှာ အရပ်တွေ မျိုးစုံအောင် ရေးထား တယ်။ အဲဒါကလေးကို ယူလာခဲ့’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးဦးကံဝေသည် မျက်လုံးပြူးသွား လေတော့၏။ ထို့နောက်မှ ...

‘အဲဒါ နှင့်ပစ္စည်းလား’

ဟု မေး၏။

‘ဟုတ်တယ် ဦးကံဝေ။ အဲဒါ ကျုပ်ပစ္စည်းပဲပေါ့’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြန်ပြောရာ ကပ္ပိယကြီးက ...

‘တလွဲတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ’

ဟု ဆိုလေတော့၏။

‘ဘယ်လို တလွဲတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ကပ္ပိယကြီးရဲ’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ထပ်၍မေးလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးက ...

‘နင့်ကို ဆေးရုံပို့ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ငါ ဆွမ်းစားရေပ်တစ်ခုလုံးကို ရှင်းလင်းတယ်။ အဲဒီမှာ အဲဒီပစ္စည်းကလေးကို သွားပြီးတွေ့တယ်။ ဆရာတော်ကြီးကလည်း ခဏခဏ မမာမကျန်းဖြစ်နေတော့ ငါဟာ အဲဒီပစ္စည်းပေါ်မှာ အများကြီး မသင်္ကာဖြစ်မိတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ဟာ ဆရာတော်ကြီးကို အောက်လမ်းနည်းနဲ့ လာပြီးလုပ်ထားတာလို့ ထင်မိတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းလေးကို လည်း အောက်လမ်းပစ္စည်းအောက်မေ့လို့ ငါ အမှိုက်ပုံမှာ ပစ်လိုက်ပြီ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာသည် ယောင်ယမ်း၍ ‘ဟိုက်’ ဟု အော်လိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် မောင်ဖိုးသာသည် ဆေးရုံပေါ်မှ အမြန်ဆုံးဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် မအူကုန်းအမှိုက်ပုံသို့ သွားရောက်ကာ မြူနီစီပယ် အမှိုက်ကျုံးကား စေလွှတ်သောဌာနကို စုံစမ်းလေ၏။ ထိုဌာနကိုတွေ့လျှင် ဗဟန်း ဆင်ဖြူကျောင်းတိုက် အနီးသို့ မည်သည့်အမှိုက်ကား စေလွှတ်သနည်းဆိုသည်ကို စုံစမ်းရာ ထိုအမှိုက်ကား စေလွှတ်သောဌာနမှ အာ/၁၉၄၈ ကို စေလွှတ်ကြောင်း ပြောပြသဖြင့် ထိုအမှိုက်ပုံဝင်းကြီး အဝင်ဝရှိ အမှိုက်ချိန်သောဂိတ်တွင် ထိုမော်တော်ကားကို စောင့်ခဲ့ရာ နေ့လည်(၁၂)နာရီ၌ ထိုအမှိုက်ကား ရောက်ရှိလာပြီး အမှိုက်ကို ချိန်တွယ်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ထိုအမှိုက်ကျုံးသမားများအား စုံစမ်းရာတွင် အမှိုက်ကျုံးသမား ကုလားလူမျိုး လေးဦးအနက် မန်းနီးပု ဆိုသော ကုလားက ထိုကျောက်နက်တုံးလေးကို ၎င်းရရှိခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်း၏ ကလေးကစားရန်အတွက် အိမ်သို့ယူကြောင်း၊ ၎င်း၏ကလေးသည် ထိုကျောက်နက်တုံးလေးဖြင့် လမ်းပေါ်တွင် ကစားခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ကစားခဲ့ရာတွင် ၎င်းတို့နှင့် တစ်လမ်းတည်းနေသော ဖဲသမားမြသောင်း ဆိုသူက ကလေးအား ပိုက်ဆံတစ်မူးပေး၍ ကလေးထံမှ ဝယ်သွားကြောင်း ပြောလေ၏။ ထိုကြောင့် မောင်ဖိုးသာသည် မန်းနီးပုအား မြသောင်းလိပ်စာကို မေးပြီးလျှင် မြသောင်း၏

နောက်သို့ လိုက်လေတော့၏။ ၎င်း မြသောင်းသည် သင်္ကန်းကျွန်းဘူတာအနီး ယုန်တံဆိပ် ဘတ်စ်ကားဂိတ်တွင်ရှိသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်၌ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သူဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် မောင်ဖိုးသာသည် မြသောင်း ရှိရာ ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လိုက်ရပြန်လေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် တိုင်စီကားတစ်စီးကို ငှားယူ၍ မြသောင်းရှိရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လိုက်ခဲ့ရာ နေ့လယ် တစ်နာရီထိုးခန့်တွင် ထိုဆိုင်သို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုဆိုင်သို့ ရောက်လျှင် လက်ဖက်ရည်ဖျော်နေသော မြသောင်းကို အသင့်ပင်တွေ့ရလေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် မြသောင်းကိုခေါ်၍ ...

‘ဒီမှာ ကိုမြသောင်း။ ခင်ဗျားဟာ မြူနီစီပယ်မှာလုပ်တဲ့ မန်းနီပုနဲ့ တစ်လမ်းတည်း နေတယ်နော်’

ဟု မေးလိုက်ရာ ၎င်းကိုမြသောင်းက ...

‘မှန်ပေသပေါ့ဗျာ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ’

ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

‘အဲဒီတော့ မန်းနီပုရဲ့ ကလေးဆီက ကျောက်နက်တုံးကလေးကို ကိုမြသောင်းက ပိုက်ဆံတစ်မူးနဲ့ ဝယ်သွားတယ်လို့ သိရပါတယ်’

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်ရာ ကိုမြသောင်းက ...

‘မှန်ပေသပေါ့ဗျာ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သတုံး’

ဟူ၍ ပြောလေ၏။

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီ ကျောက်နက်တုံးကလေးကို ကျွန်တော် လိုချင်တယ်။ ခင်ဗျားကို ပိုက်ဆံ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးမယ်။ ဒါပါပဲ’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်ရာ ...

လက်ဖက်ရည်ဖျော်သမား မောင်မြသောင်းက ...

‘ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကျောက်နက်တုံးကလေးကို ရလာတဲ့နေ့မှာပဲ ကျွန်တော်က အဲဒီ ကျောက်နက်တုံးလေးကို မြှောက်မြှောက်ဆော့ပြီးရင်း ဆော့ရင်းဟောဒီဆိုင်ကို လာခဲ့တာမျိုး။ ဆိုင်ထဲလည်းရောက်ရော လူကြီးတစ်ယောက်က ကျုပ်ကိုလက်တို့ပြီး ဆိုင်ပြင်ကို ခေါ်သွားတယ်။ ဆိုင်အပြင်လည်း ရောက်ရော အဲဒီ ကျောက်နက်တုံးလေးကို ရောင်းမလားလို့ မေးတယ်။ ကျုပ်က မရောင်းဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဆိုင်အပြင်ကို ခေါ်သွားတာဟာ တခြားကို ခေါ်သွားတာမဟုတ်ဘူး။ သူစီးလာတဲ့ အော်စတင်ကားလေးအနားကို ခေါ်သွားတာ၊ ကျုပ်က မရောင်းပါဘူးလို့ ပြောတဲ့အထဲက သူလည်း ဈေးတွေတိုးတိုးပြီး ပေးလာလိုက်တာ နောက်ဆုံးမှာ တစ်သောင်းခြောက်ထောင်ထိ ပေးပြီးမျိုး။ အဲဒီမှာ ကျုပ်လည်း သူ့ကို ငွေတစ်သောင်းခြောက်ထောင်နဲ့ ရောင်းလိုက်တယ်။ တစ်မူးနဲ့ ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်း တစ်သောင်းခြောက်ထောင် ရတယ်ဆိုတော့ တော်တော်ကို မြတ်တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် ကိုယ်ပိုင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထောင်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ တာမွေလေးကျတော့ အရက်သောက်တယ်။ ကျုပ်သူငယ်ချင်း ငတူးအိမ် ရောက်တော့ ဖဲကစားတယ်။ မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ ပျော်တယ်။ ပြီးတော့ အရက်ထပ်သောက်တယ်။ ပြီးတော့ ထပ်ပြီးဖဲကစားတယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်လည်း တက်တက်စင် ပြောင်တော့တာပဲ။ မနက်မိုးလင်းတော့ ကျုပ် အိမ်ကိုပြန်လာတယ်။ ကျုပ်အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်မူးပဲ ပါလာတယ်။ လမ်းထဲလည်းဝင်ရော မန်းနီးပုရဲသားလေးနဲ့တွေ့တော့ အဲဒီပိုက်ဆံတစ်မူးကို ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီမှာလာပြီး လက်ဖက်ရည်ပြန်ပြီး ဖျော်နေရတယ်’

ဟု မြသောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကိုမြသောင်းအနေနဲ့ အဲဒီလူကြီး’

ဟု စကားစလိုက်လျှင် မြသောင်းက ...

‘ဟို ဟို အဲဒီလူကြီးရဲ့ ကားနံပါတ်ကို မှတ်မိလားလို့ မေးချင်လို့လား’

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

‘အမှန်ပဲဗျာ။ ကားနံပါတ်လေး ဘာလေးများ မမှတ်မိဘူးလား’

ဟု မောင်ဖိုးသာ မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြသောင်းက ...

‘ဒီမှာ မိတ်ဆွေလေး ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး မမှတ်မိပါဗျာ။ ကဲကဲ ကျုပ် လက်ဖက်ရည်ဖျော်ရဦးမယ်။ အဲဒီအလုပ်ပြုတ်မှ ကျုပ်ဒုက္ခတွေ့မယ်’

ဟု ပြောဆိုကာ မြသောင်းသည် လက်ဖက်ရည်ဖျော်သောနေရာသို့ ထွက်သွားလေတော့၏။

မောင်ဖိုးသာသည် ရင်ထဲတွင် ဟာတာတာကြီးဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် သဲလွန်စ ပျောက်သွားပြီဖြစ်သော မဟူရာကျောက်နက်တုံးလေး အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း သင်္ကန်းကျွန်းဘူတာအနီး ယုန်တံဆိပ် ဘတ်စ်ကားဂိတ် လက်ဖက် ရည်ဆိုင်မှ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင် ကပ္ပိယကြီး ဦးကံဝေက ...

‘မောင်ဖိုးသာရယ် ခေါင်းက ဒဏ်ရာကို ပျောက်အောင်မကုဘဲ ဘာ မဟုတ် ညာမဟုတ်တဲ့ ကျောက်တုံးကလေးနောက် လိုက်ရသတဲ့လား’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဦးကံဝေ မသိဘူးနော်။ အဲဒီ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ကျောက်နက်တုံးကလေး ဟာ ကျုပ်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဒုက္ခပေးနေပြီ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီး ဦးကံဝေက ...

‘ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခခံလဲ မောင်ဖိုးသာရယ်။ မင်းကို မင်းရဲ့မိဘများက အလွတ်ပညာသင် ကျောင်းကောင်းကောင်းရှာပြီး ကျောင်းတက်ဖို့ လွှတ်လိုက် တာ မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ကျောက်တုံး ရှာရမှာလဲ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဒီမှာ ဦးကံဝေ။ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ ကျုပ် သေသေချာချာ မပြောနိုင်ဘူး။ အဲဒီကျောက်တုံးလေးကို မြင်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီး လိုချင် တယ်။ အဲဒီ ကျောက်တုံးကလေးနဲ့ ကျုပ်နဲ့လည်း တစ်စုံတစ်ခု ပတ်သက် နေတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒီကျောက်တုံးကလေးဟာ ရိုးရိုးကျောက်တုံးကလေး

မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ မသိတဲ့ ဆွဲအားတွေ အများကြီး အဲဒီ ကျောက်တုံးကလေးမှာ ပါနေတယ်။ ဒီကျောက်တုံးလေးကို အကြောင်းပြုပြီး ကျုပ် ဘာတွေဖြစ်ဦးမလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို ဆရာတော်ဘုရား မသိပါစေနဲ့။ ကျုပ်မိဘများလာရင်လည်း မသိပါစေနဲ့။ ကျုပ်တော့ အဲဒီ ကျောက်တုံးကလေးကို မရ ရအောင်ရှာမယ်ဗျို့။’

ဟုပြောလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးက ...

‘နင်လည်းပဲ ငရဲပန်းကို ရွှေပန်းထင်တဲ့ လူစားမျိုးပဲ။ အဲဒီ ကျောက်နက် တုံးကလေးဟာ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း နင့်သေမင်းဖြစ်နေရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်မတုံး’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘အဲဒီ ကျောက်တုံးကလေးဟာ မဟူရာတုံးကလေးဗျ။ ကျုပ်ရဲ့သေမင်း ဖြစ်နေခဲ့လို့ရှိရင်လည်း အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးကံဝေရေ သေမင်းကို တွေ့အောင်ရှာရမှာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကပ္ပိကြီး ဦးကံဝေသည် စိတ်ဆိုး၍သွားလေ၏။ ထိုကြောင့် ...

‘ရှာ..ရှာ..နင့်သေမင်း နင်ရှာ။ နင့်ဟာနင် သေ။ နင်ဟာနင် ကြေ။ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး’

ဟုဆိုကာ အနီးမှ ထ၍သွားလေတော့သတည်း။

အခန်း (၃) ခရီးထွက်ကြလေပြီ

မောင်ဖိုးသာသည် ပျောက်ဆုံးသွားသော မဟူရာကျောက်နက်တုံးလေး နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မည်ပုံ ပြုလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားနေလေ၏။ ထို့နောက် အကြံတစ်ခုပေါ် ပေါက်လာ၏။ ထိုအကြံမှာ သတင်းစာ၌ ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း ကြော်ငြာထည့်ရန် ဖြစ်၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ကျောက်နက်တုံးကလေး တစ်တုံး ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း၊ ထိုကျောက်နက်တုံးလေးပေါ်၌ အရုပ်စာများ ပါကြောင်း၊ ထိုကျောက်နက်တုံးလေးအား တွေ့ရှိသူက ၎င်းထံလာ၍ ပေးပါလျှင် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကျေးဇူးဆပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း နှင့်တကွ ၎င်းနေထိုင်သော ဘုန်းကြီးကျောင်းလိပ်စာကို ဖော်ပြကာ သတင်းစာတိုက်သို့သွား၍ ကြော်ငြာကို ထည့်ခိုင်းလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ထုတ် သတင်းစာတွင် မောင်ဖိုးသာ၏ ကျောက်နက်တုံးလေး ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်းကြော်ငြာ ပါ၍လာလေ၏။ ဆရာတော်၏ ဒကာဒကာမများသည် ထိုသတင်းစာကိုကိုင်၍ ဆရာတော်ထံသို့ လာရောက်မေးမြန်းလျှောက်ထားကြလေ၏။ ဆရာတော်လည်း ထိုကြော်ငြာနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိမသိကြောင်း ပြောဆိုပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာအားခေါ်၍ မေးမြန်းလေ၏။ မောင်ဖိုးသာလဲ ကျောက်နက်တုံးကလေး ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်းကို ဆရာတော်အားလျှောက်ထားလိုက်ရာ ဆရာတော်က ...

‘ဟဲ့ ဖိုးသာ နင့်ပစ္စည်းက ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး။ နင်မို့ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး လေလံဆွဲခဲ့တယ်။ နင့်ထက်မိုက်တဲ့ လူဆိုးလူမိုက်တွေက နင့်ဆီလာပြီး လုတယ်။ ငါဖြင့် အံ့ပါရော။ နင်မိဘတွေက နင့်ကို ကျောင်းနေဖို့လွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေမလုပ်နဲ့။ ကြားလား’

ဟု ဆုံးမတော်မူလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ...

‘မှန်လှပါဘုရား’

ဟုဆိုကာ ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။ ကျောင်းပေါ်မှ အောက်သို့ ရောက်လျှင် လမ်းသွားလမ်းလာများကို ငေးမောကြည့်ရှုနေ၏။ ထိုအခါ၌ ကားနက်လေးတစ်စီးသည် ကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ရပ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကားမောင်းသူသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးလျှင် ...

‘ဒီကျောင်းမှာ မောင်ဖိုးသာဆိုတာ ရှိပါသလား’

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘မောင်ဖိုးသာဆိုတာ ကျုပ်ပဲ’

ဟုပြောလိုက်ရာ ကားဒရိုင်ဘာက စာတစ်စောင်ကို ထုတ်၍ပေးလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ထိုစာကို ကပျာကယာဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်းတွေ့ရလေ၏။

မောင်ဖိုးသာ

သတင်းစာမှာ မောင်ဖိုးသာရဲ့ ကြော်ငြာကို တွေ့ရလို့ အကြောင်းပြန်
လိုက်ပါတယ်။ မောင်ဖိုးသာ ပျောက်သွားတဲ့ ကျောက်နက်တုံး ကျုပ်ဆီမှာ
ရှိပါတယ်။ ကျုပ်နဲ့ လာတွေ့ပါ။

ကျောက်နက်တုံး ပြန်ပေးလိုသူ

မောင်ဖိုးသာသည် ထိုစာကိုဖတ်ပြီးနောက် ဒရိုင်ဘာ၏ မျက်နှာကို
ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ...

‘ဘယ်ကို လိုက်ရမှာလဲဗျ’

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။

‘အိမ်ကို လိုက်ရမယ်။ အိမ်က ကျိုက္ကဆံလမ်းမှာ ရှိတယ်’

ဟု ခပ်မာမာပင် ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။

‘ဟိုရောက်ရင် ကျုပ်ရဲ့ ကျောက်နက်တုံးကလေးကို ပြန်ပေးမှာလား’

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။

‘ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ကျုပ်က ကျောက်နက်တုံးလည်း မသိဘူး။ ကျောက်ဖြူ
တုံးလည်း မသိဘူး။ ဆရာကြီးက စာကို ဒီကို လာပြီး ပေးပါဆိုလို့ လာပြီး
ပေးတာ။ လိုက်ချင်ရင် တက်။ မလိုက်ချင်ရင် နေခဲ့။ ဒါပဲ’

ဟုပြောကာ ကားစက်ကို ဝှမ်းနဲ့ နှိုးလိုက်လေ၏။

‘ဆရာကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။

‘ဆရာကြီးဆိုတာ ဆရာကြီးပေါ့ ငါ့လူရာ ဘယ်သူမတုံး’

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

‘ကျောင်းဆရာကြီးလား၊ ဆေးဆရာကြီးလား၊ ဘာဆရာကြီးလဲ လို့
မေးတာ’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်ရာ ဒရိုင်ဘာက ...

‘စကားရှည်လိုက်တာကွာ။ လိုက်ချင်ရင် လိုက် မလိုက်ချင်ရင် သွားပြီ။’

ဟုဆိုကာ ကားကို ဂူးခနဲ့ စတင် မောင်းလေတော့၏။ ထိုအခါ
မောင်ဖိုးသာက ...

‘နေပါဦး ... နေပါဦး ... လိုက်ပါ့မယ် လိုက်ပါ့မယ်’

ဟုဆိုကာ ကား၏ နောက်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်၍ထိုင်လိုက်လေ၏။
ဒရိုင်ဘာလည်း ဂူးခနဲ့ မောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။ မော်တော်ကားသည်
ကန်တော်ကြီးမှ ပတ်၍မောင်းလာပြီးလျှင် ကျိုက္ကဆံလမ်းသို့ ရောက်သည်၌
ချိုးဝင်လေ၏။ ထို့နောက် ကျိုက္ကဆံလမ်းနှင့် ဘိုးလိမ်းလမ်း (ယခု ဗညား
ဒလလမ်း) သို့ မဆုံမီနေရာသို့ အရောက်၌ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခု အတွင်းသို့
မောင်း၍ဝင်သွားလေ၏။ ခြံဝင်းတံခါးမှာ ပိတ်ထားသော်လည်း ကားဝင်မည်
ပြုသောအခါ၌ ဂေါ်ရခါးလူမျိုး ဒရဝမ်တစ်ဦးက ဖွင့်ပေးလေ၏။ ထို့နောက်
မော်တော်ကားသည် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအလယ်ရှိ လွန်စွာ ကြီးမားသောအိမ်ကြီး၏
ဆင်ဝင်အောက်တွင် သွား၍ရပ်လေ၏။ ဒရိုင်ဘာသည် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး
နောက် မောင်ဖိုးသာအား ...

‘ကဲ ... ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေး၊ ဆင်းပေတော့။ ဆရာကြီးနဲ့
တွေ့ရအောင်’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ မောင်ဖိုးသာ ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။
ဒရိုင်ဘာသည် ရှေ့မှသွား၏။ မောင်ဖိုးသာသည် နောက်မှလိုက်ရလေ၏။
ဒရိုင်ဘာသည် အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်း၍ မောင်ဖိုးသာကို ခေါ်
ဆောင်သွား၏။ ထိုနောက် အခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ၌ တံခါးကို
ခေါက်လိုက်သောအခါ အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် တံခါးကို လာ၍
ဖွင့်ပေးလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ထို တံခါးဖွင့်ပေးသူကို ကြည့်လိုက်ရာ

ငင်းနှင့် သက်တူရွယ်သူမျှရှိသော ကုလားလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထို ကုလားလူမျိုးသည် ဒရိုင်ဘာအား ...

‘သူ့ကို ဒီအခန်းထဲမှာ စောင့်ခိုင်းပါ။ ဆရာကြီး လာလိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒရိုင်ဘာသည် မောင်ဖိုးသာအား အခန်းတွင်း ခေါ်သွားပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ခိုင်းလေ၏။ ပြီးလျှင် ငင်းရော ကုလားလူမျိုးပါ ထွက်သွားလေတော့၏။

မောင်ဖိုးသာသည် တစ်ကိုယ်တည်း အခန်းထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် အခန်းတစ်ခုလုံးကို မျက်စိကစားကြည့်လိုက်လေ၏။ ရှေးဟောင်း တိုင်ကပ်နာရီ တစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ ရှေးဟောင်းဗီရိုကြီး တစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ ဗီရိုပေါ်မှ ကြောင်နက်တစ်ကောင်သည် မောင်ဖိုးသာကို လှမ်း၍ ကြည့်နေသောကြောင့် မောင်ဖိုးသာနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွား၏။ မောင်ဖိုးသာ သည် ကျောထဲတွင် စိမ့်သွား၏။ ထို့နောက် မောင်ဖိုးသာသည် လှည့်၍ လှည့်၍ ကြည့်ရှုလေရာ ချိတ်ဆွဲထားသော လူအရိုးတစ်စုကို တွေ့ရလေ၏။ ပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာသည် ဆက်လက်၍ ကြည့်ရှုရာ နက္ခတ်စက်ဝိုင်းဟု ထင်ရသော စက်ဝိုင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ပြင် နံရံကိုချိတ်ထားသော ခူးလေး တစ်လက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်နေစဉ်၌ပင် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအသံမှာ ...

‘မောင်ဖိုးသာဆိုတာ မင်းလား’

မောင်ဖိုးသာ လန့်၍သွား၏။ ထို့ကြောင့် နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိ သွယ်သွယ်လျလျ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ၏ မျက်နှာမှာ စူးရှထက်မြက်သောသူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေ၏။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။ သူ့တွင် နှုတ်ခမ်းမွေး ရှိ၏။ သူ၏နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် သူ့မျက်နှာသည် လွန်စွာ ကြည့်၍ ပန်ရလှ၏။ သူသည် အကောင်းစားရှုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထား၏။ ထို့အတူ အကောင်းစားပိုးဖြင့် ချုပ်ထားသော နက်ပြာရောင် ရှမ်းဘောင်းဘီကိုလည်း

ဝတ်ထား၏။ ခါးပတ်တွင် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် ချိတ်ထား၏။ သူသည် မောင်ဖိုးသာ၏မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အကြည့်သည် မောင်ဖိုးသာ၏ နဖူးမှဝင်၍ နောက်စေ့မှ ဖောက်ထွက်သွားသည်ဟု မောင်ဖိုးသာ အနေနှင့် ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

‘အရုပ်စာပါတဲ့ မဟူရာကျောက်နက်တုံးကလေးနဲ့ မောင်ဖိုးသာဟာ ဘယ်လို ပတ်သက်လို့တုံး’

ဟု ထိုလူကြီးက မေးလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ပတ်သက်ပြီလားဗျာ’

ဟု အစချီကာ ကျောက်နက်တုံးကလေးအား လေလံဆွဲခဲ့ပုံမှအစ ပျောက်ဆုံးသွားသည်အထိ အသေးစိတ် ပြောပြလေ၏။ ထိုလူကြီးသည် မောင်ဖိုးသာ ပြောပြသည်ကို သေချာစွာ နားထောင်ပြီးနောက် ...

‘ဒီလိုရှိတယ် မောင်ဖိုးသာ။ အဲဒီ ကျောက်နက်တုံးကလေးတွေဟာ စုစုပေါင်း လေးတုံးရှိတယ်ကွယ့်။ လေးတုံးမှ တစ်စုံ ဆိုပါတော့ကွယ်။ အဲဒီ လေးတုံးတစ်စုံကို ‘ဘလက်စတုံးကီး’ လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ ဘလက်စတုံးဟာ အစစ်တစ်စုံ၊ အတုတစ်စုံ ဖြစ်နေတယ်ကွယ့်။ မောင်ရင် ရခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ကျောက်နက်တုံးလေးဟာ အတုတစ်စုံထဲက တစ်ခုပါကွယ်။ ကျောက်သားချင်း လည်း ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်ဆီမှာ အစစ်တစ်စုံရှိတယ်။ အဲဒါကို ကျုပ် ပြချင်လို့ခေါ် လိုက်တာပဲ။ အတုကိုအစစ်ထင်ပြီး ငွေကုန်လူပန်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ ခေါ်ပြတဲ့ သဘောပါပဲ’

ဟုဆိုကာ ထိုလူကြီးသည် ကတ္တီပါအနီ အုပ်ထားသော သစ်သား ဘူးကလေးကို ယူ၍ မောင်ဖိုးသာ ရှေ့တွင် ဖွင့်ပြလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာ သည် ကတ္တီပါအနီအုပ်ထားသော သစ်သားဘူးအတွင်းရှိ ကျောက်နက်တုံးလေး အနက်မှ တစ်တုံးကို ကောက်ယူပြီးလျှင် သေချာစွာကြည့်ရှုလေ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ။ ကျောက်သားချင်းလည်း မတူပါဘူး။ ဒီဟာက မဟူရာကျောက်အစစ်ပဲ။ ကျွန်တော် ရထားတာက မဟူရာကျောက်သားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုး ကျောက်သားနက်ပဲ။ ပြီးတော့ ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ထွင်းထားတဲ့ အရုပ်ချင်းလည်း မတူဘူး’

ဟုဆိုကာ မောင်ဖိုးသာသည် ကျောက်နက်တုံးကလေးအား နေရာတကျ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဒီကျောက်တုံးကလေးတွေနဲ့ ဆရာကြီးက ဘယ်လို ပတ်သက်တာတုံး’

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုလူကြီးက ...

‘အဲဒီမေးခွန်းကို ကျုပ်က မောင်ဖိုးသာကို မေးရမှာ’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

‘ကျွန်တော်က ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အပေါင်ဆိုင်မှာ လေလံပစ်တာတွေလို လေလံဝင်ဆွဲမိတာပါ။ ဒီပစ္စည်းလေးဟာ ဘယ်နေရာမှာ သုံးတယ်။ ဘယ်လောက် အဖိုးတန်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ လေလံဆွဲတုန်းက ကျွန်တော့်ကို ဈေးပြိုင်လိုက်ပြီးပေးတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မခံချင်တာနဲ့ သူနဲ့ အတူပြိုင်လိုက်ပြီး ဈေးပြိုင်ပေးခဲ့တာ ငွေတော်တော်လေး ဝင်သွားတယ် ဆရာကြီးရဲ့။ အဲဒါလေး ရပြန်တော့လည်း လာပြီး ဓားပြတိုက်ယူကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဓားပြတွေလက်ထဲတော့ မပါပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ နောက်ဆုံးမှာ ပျောက်သွားတော့လည်း ဘာမှန်း မသိတဲ့ အဲဒီပစ္စည်းလေးပေါ်မှာ တွယ်တာပြီး သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာထည့်ရတာပါ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုလူကြီးက ပြုံးလိုက်လေ၏။

ထိုလူကြီး၏အပြုံးသည် မောင်ဖိုးသာအပေါ်၌ လှောင်ပြောင်နေခြင်းလော ဆိုသည်ကိုမူ မောင်ဖိုးသာအနေနှင့် ခွဲခြားနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ထို့နောက် ထိုလူကြီးသည် လွန်စွာလှပသော စီးကရက်ဘူးအတွင်းမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို

ယူကာ စွပ်တံ၌စွပ်၍ မီးညှို့ရှိုက်ဖွာပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာ၏ မျက်နှာကို တစ်မုံစိမ့် ကြည့်နေလေတော့၏။ ထိုသို့ကြည့်ပြီးနောက် ...

‘ဒီမဟူရာတုံးလေး လေးတုံးရဖို့ ဆယ့်တစ်နှစ်လောက် အချိန်ယူပြီး အတော့်ကို ကြိုးစားပမ်းစား ရှာခဲ့ရတယ် မောင်ဖိုးသာရေ။ အဲဒီအတွက် ကုန်ကျတဲ့ ငွေတွေကို မမေးနဲ့တော့။ နောက်ဆုံးအတုံးကလေး အတွက်ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့အသက်ဟာ ဆံပင်ဖျားထိ ရောက်သွားတယ်။ ထွက်ဖို့ တဲတဲကလေးပဲ လိုတော့တယ် မောင်ဖိုးသာရေ’

ဟု ထိုလူကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘နေစမ်းပါဦး ဆရာကြီးရယ်။ ဒီကျောက်နက်တုံးလေး လေးတုံးဟာ ဘာများ တန်ဖိုးရှိလို့တုံး။ ဘယ်နေရာမှာများ အသုံးဝင်လို့ ဒီလောက်တောင် စွန့်စားရတာတုံး’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုလူကြီးက ...

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်လောက်တုန်းက မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်း တိဗက်နယ်စပ်မှာ လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ လိုဏ်ဂူကြီးကို မရဏလိုဏ်ဂူလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ လိုဏ်ဂူထဲမှာ နီပေါအမတ်ကြီးတစ်ဦး သိုဝှက်ထားခဲ့တဲ့ ရတနာတွေရှိတယ်။ အဲဒီ ရတနာသိုက်အပြင် အဖိုးတန်တဲ့ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီ ဂူပေါက်ထဲ ဝင်ဖို့က မလွယ်ဘူး။ မောင်းခလုတ်တွေ ဆင်ထားတာ နေရာအနှံ့အပြားပဲ။ အဲဒီ မောင်းခလုတ်တွေကို လွှတ်အောင်သွားနိုင်မှ ရတနာတွေရှိတဲ့ နေရာကို ရောက်မှာ။ တစ်ချက်ကလေး ငြိသွားတာနဲ့ ဇီဝိန်ပြုတ်သွားမှာ။ ပြီးတော့ ရတနာတွေဆီကို မသွားနိုင်ဘဲနဲ့ အပြင်ကနေ ဒီရတနာတွေကို စောင့်နေတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကလည်း အခု စောင့်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ထောင် ကျော် ကတည်းက စောင့်ခဲ့ကြတာ’

ဟု ထိုလူကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ထောင်ကျော်ကတည်းက စောင့်နေတယ်ဆိုတော့ စောင့်တဲ့လူရဲ့ အသက်ဟာ နှစ်တစ်ထောင်ရှိပြီပေါ့’

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

‘ဒီလို ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ မောင်ဖိုးသာရယ်။ အစဉ်အဆက် စောင့်လာကြတာပေါ့။ အဲဒီ အဖွဲ့ကြီး တည်ထောင်တာ အနှစ်တစ်ထောင် ရှိနေပြီပဲ။ ဒါကြောင့် အဖွဲ့ကြီးရဲ့ နာမည်ဟာလည်း အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲလာခဲ့တယ်။ အခုဆိုရင် အဲဒီအဖွဲ့ကြီးကို ‘ဘလက်ဘရာသား’ လို့ ခေါ်ကြတယ်ကွယ့်။ ရှေးတုန်းကလည်း နာမည်အမျိုးမျိုး တွင်ခဲ့တဲ့ အဖွဲ့ကြီးပေါ့ကွယ်။ အဖွဲ့ကြီးဆိုပေမယ့် ဂိုဏ်းကြီးကွ။ လောကီပညာ ဂိုဏ်းကြီးပေါ့။ ဂိုဏ်းပုံစံနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာဆိုတော့ သားစဉ်မြေးဆက် တည်တံ့နေတာပေါ့။ နှစ်တိုင်း ဂူဝမှာ ပူဇော်ပွဲတွေ လုပ်တယ်။ အဲဒီ ဂူထဲကိုဝင်ဖို့ သူတို့နဲ့ အဆင်ပြေဖို့လည်း လိုသေးတယ်။ အဆင်ပြေဖို့ဆိုတာက သူတို့အဖွဲ့ထဲ ဝင်ဖို့ပေါ့လေ။ အဲဒီ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်တဲ့ အထောက်အထားအတွက်ရော လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ထောင်က ဆင်ခဲ့တဲ့ ခလုတ်တွေကို ရှောင်ဖို့အတွက်ရော ဒီကျောက်တုံးလေး လေးတုံးကို ကျုပ်တို့ သိုက်ဆရာ လောကမှာ ဘလက်စတုံးကီးလို့ ခေါ်တယ်။ မူလကစပြီး စီမံခဲ့တဲ့ လူတွေဟာ အတော့်ကို ဉာဏ်သွားတဲ့လူတွေ မောင်ဖိုးသာရဲ့။ ဒါကြောင့် အစစ်လေးခုတစ်စုံအပြင် အတု လေးခုတစ်စုံပါ ထုတ်လုပ်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် အတုကို ရတဲ့လူတွေက အဟုတ်အောက်မေ့ပြီး ဂူထဲလည်းဝင်ရော သေကုန်ကြတာပေါ့။ အဲဒီ အတုံးလေးတုံးကိုပဲ ရဖို့က မလွယ်ပြန်ဘူး။ ရလို့သွားရင်လည်း သေမှာပဲ။ ဟောဒီ ကမ္ဘာကြီးမှာ ဘလက်စတုံးကီး အစစ်ရထားတဲ့ လူဆိုလို့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်’

ဟု ထိုလူကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကျွန်တော်က အဲဒါတွေ မသိပါဘူး။ ပစ္စည်းလေး ဆန်းလို့ လေလံဆွဲမိတာပါ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုလူကြီးက ...

‘အခုတော့လည်း ကျုပ်ပြောပြလို့ အဲဒီ ပစ္စည်းလေးအကြောင်း သိသွားပြီဆိုပါတော့။ အဲဒီတော့ မောင်ဖိုးသာကို မေးမယ်။ အဲဒီ ဂူကြီးဆီကိုသွားရင် မလိုက်ချင်ဘူးလား’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

‘ကျွန်တော် လိုက်ချင်တာ မလိုက်ချင်တာ ထားပါဦး။ ဆရာကြီးရဲ့ နာမည်ကို သိချင်ပါတယ်။ ပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြစမ်းပါ’

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ၌ ထိုလူကြီးက ...

‘သိချင်တော့လည်း ပြောပြရတာပေါ့လေ။ ကျုပ်နာမည်က မောင်မောင်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူလိုငါလို မောင်မောင်တော့ ဟုတ်ရိုးလား မောင်ဖိုးသာရယ်။ လူသာမန်တို့ မသွားဝံ့ မကြံစည်ဝံ့တာကို သွားချင်တဲ့ ကြံစည်ချင်တဲ့ စနေမောင်မောင် မောင်ဖိုးသာရဲ့’

ဟုပြောလိုက်လေရာ မောင်ဖိုးသာသည် စနေမောင်မောင် ဆိုသူ၏ မျက်နှာကို ပါးစပ်အဟောင်းသားပွင့်လျက် ငေးမောကြည့်ရှု နေလေတော့သည်။

မောင်ဖိုးသာသည် စနေမောင်မောင်နှင့်အတူ ရတနာသိုက်ရှာဖွေရန် လိုက်ပါလိုစိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်း ဆက်မတက်နိုင်တော့ဘဲ စနေမောင်မောင်နောက်သို့ လိုက်ပါမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။ ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ထားခဲ့သော အဝတ်အစားသေတ္တာနှင့် အိပ်ရာလိပ်ကို သယ်ယူကာ စနေမောင်မောင် နေထိုင်ရာ အိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်လာသောအခါ အဝင်တံခါးတွင် ဂေါ်ရခါးဒရဝမ်က တော်တော်နှင့် ဝင်ခွင့်မပေးသေးဘဲ ဟိုမေး သည်မေး

လုပ်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာနှင့် ထိုဒရဝမ်သည် အချီအချ စကားများကြရလေတော့၏။

ထိုအခါ ဒရဝမ်က မောင်ဖိုးသာအား ...

‘ကျုပ်ဒီမှာ ဒရဝမ်လုပ်တာ တစ်နှစ်ရှိပြီ။ မေးတာ ကောင်းကောင်း မဖြေလို့ ကုပ်က ဆွဲထုတ်ရတာ သုံးရာခြောက်ဆယ့်ငါးယောက် ရှိပြီ။ ခင်ဗျားကိုပါ ဆွဲထုတ်ရမယ်ဆိုလို့ရှိရင် သုံးရာခြောက်ဆယ့်ခြောက်ယောက် ရှိသွားမယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘မလိုအပ်ဘဲ ငါ့ကို မေးလားမြန်လားလုပ်တဲ့ ဒရဝမ်တွေကို လက်သီးနဲ့ ထိုးတာ စက်တင်ဘာ တစ်လတည်းမှာတင် အယောက်သုံးဆယ်ရှိပြီ။ အခုတစ်ခါ မင်းကိုပါ ထိုးရမယ်ဆိုရင် ရက်သုံးဆယ်မှာ စက်တင်ဘာ၊ ဧပြီ၊ ဇွန်နဲ့ နိုဝင်ဘာ ဆိုတဲ့ လင်္ကာလေး လွဲသွားဦးမယ်’

ဟုပြန်၍ပြောလိုက်ရာ ဒရဝမ်က ...

‘ကဲပါ ကဲပါ ဒီအိမ်မှာ နေတဲ့လူရော ဒီအိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်ရော တစ်ယောက်မှ ခြေခြေငံ စကားမပြောတတ်ဘူး။ သွားပါတော့။ သွားပါတော့’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာလည်း ခြံတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ခြံအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ အိမ်မကြီးဆီသို့ ရှေ့ရှု၍ လျှောက်သွားလေ၏။ အိမ်မကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ၌ လွန်စွာ သွားခေါ်၍ လွန်စွာ မျက်ပေါက်ကျဉ်းသော တရုတ်လူမျိုး တစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။ ထို တရုတ်လူမျိုးသည် ခေါ်၍ ပါးစပ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်နေသော သူ၏သွားများကို ရွှေ အပြည့် ချထားကြောင်း မောင်ဖိုးသာ သတိပြုမိလေ၏။ ထိုတရုတ်သည် မောင်ဖိုးသာကို မြင်လျှင် ...

‘ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ...။ အိပ်ရာလိပ်တွေ သေတ္တာတွေနဲ့ဆိုတော့ ဘူတာရုံနဲ့ မှားပြီး ဒီခြံထဲကို ဝင်လာတာနဲ့တူတယ်’

ဟု ပြောလိုက်သောခါ မောင်ဖိုးသာက ထို ရွှေသွားတရုတ်အား ...

‘မြန်မာပြည်မှာ ရွှေပေါတယ်ဆိုပြီး မလှတဲ့သွားတွေကို ရွှေအပြည့် ချထားပုံ ထောက်တော့ ကိုယ့်လူက ခပ်တုံးတုံး ခပ်ကြောင်ကြောင် လူစားမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ် ဒီကိုလာတာ ဒီအိမ်မှာနေတဲ့ ဆရာကြီး စနေ မောင်မောင်နဲ့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ အလုပ် လုပ်ဖို့လာတာ။ ကျန်တဲ့ ပါချီပါချဲ့ လူတွေနဲ့ စကားမပြောနိုင်ဘူး’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လျှင် ထို ရွှေသွားတရုတ်က ...

‘ခက်တယ်.. ခက်တယ်။ အချက်မသိတော့ သမက်သူခိုးထင် ဆိုတာ ကိုယ့်လူတို့ လူစားမျိုးကို ပြောတာ။ မသေမခြင်း မှတ်ထား။ စနေမောင်မောင်ရဲ့ ညာလက်ရုံး ဘိန်းစားဘွန်းဟောင်းဆိုတာ ကျုပ်ပဲ။ ကဲ..ကဲ...ဆရာကြီး စနေ မောင်မောင်နဲ့ တွေ့ချင်ရင် အထဲကို ကြွပေတော့။ သေတ္တာတွေ၊ အိပ်ရာလိပ်တွေ ဒီမှာ ထားခဲ့ပေတော့’

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်ဖိုးသာလည်း သူ၏အထုပ်အပိုးများကို ထို ရွှေသွားတရုတ်၏ ဘေးနားတွင် ချထားခဲ့ပြီးနောက် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွား လေ၏။

ခန်းမကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းတွင်း ရောက်သွား လေ၏။ ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ လွန်စွာခမ်းနားသော ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် စနေမောင်မောင်ဆိုသူသည် စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်၍နေပြီးလျှင် အကောင်း စားစီးကရက်ကို အဖိုးတန်သော ပလက်တီနီစွပ်တံဖြင့် စွပ်ကာ ရှိုက်ဖွာနေလေ ၏။ မောင်ဖိုးသာ ဝင်လာသည်ကို မြင်လျှင် ...

‘အညာသား မောင်ဖိုးသာ ...။ မင်း အဖေက ဆီရောင်းတယ်။ မင်း အမေက ပုလိပ်လုပ်တယ်။ မင်း ကြီးဒေါ်က ဇေယျာဘုံလို့ခေါ်တဲ့ နှမ်းဖတ်ချဉ် ရောင်းတယ်။ မင်းကတော့ ငါနဲ့ပေါင်းပြီး ရှေးဟောင်းရတနာသိုက်တွေ လိုက်ပြီး ရှာတော့မယ်ပေါ့’

ဟုပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် သူ၏ မျိုးရိုးဇစ်မြစ်ကို နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ်သိနေသော စနေမောင်မောင်အား အံ့သြသောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်ရှု လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်ကပင် ...

‘ကဲ..ကဲ..မောင်ဖိုးသာ ဟိုမှာထိုင်’

ဟုဆိုကာ ထိုင်ရန်နေရာကို ညွှန်ပြလိုက်လေ၏။

မောင်ဖိုးသာလည်း စနေမောင်မောင် ညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်၍ထိုင်ပြီး နောက်ထပ်ပြောမည့်စကားကို နားစိုက်နေလေတော့၏။

‘ဒီလိုရှိတယ် မောင်ဖိုးသာရေ။ သန်ဘက်ခါကို ခရီးထွက်ရမယ်။ ကျုပ်ရယ်၊ မောင်ဖိုးသာရယ်၊ ဘွန်းဟောင်းရယ် သုံးယောက်ထွက်ကြမယ်။ မန္တလေးကနေပြီး လူတစ်ယောက်ကို စောင့်ရမယ်။ အဲဒီလူ ယူလာတဲ့ သတင်းပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ကျုပ်တို့ မောင်ဖိုးသာတို့ ဘယ်လို ခရီးသွားရမယ် ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ရမှာ။ ဒီကနေ မန္တလေးရောက်တဲ့ ခရီးစဉ်ကို ဘွန်းဟောင်း စီစဉ်လိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လိုက်ပြီးလုပ်ပါ’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား တရုတ်ဘွန်းဟောင်းသည် ရထားလက်မှတ် ဝယ် ခြင်းမှအစ လမ်းတွင် စားသောက်သွားမည့် ရိက္ခာပစ္စည်းတို့ပါမကျန် အသေး စိတ် စီစဉ်လေ၏။ ထိုသို့စီစဉ်ရာတွင် ဘွန်းဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာအား လိုအပ်သော နေရာများ၌ ခိုင်းစေလေ၏။ မောင်ဖိုးသာက ဘွန်ဟောင်းအား ...

‘ဒီမှာ... ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်။ ရန်ကုန်-မန္တလေးခရီးသွားတာ ဘာများ ခက်လို့လဲဗျာ။ ခုတော့ ခင်ဗျားစီစဉ်နေပုံက တစ်ရက်ခရီးကလေးကို တစ်သက် လုံးနေမှာ ကျနေတာပဲ’

ဟု ပြောလေ၏။

‘ဒီမှာ မောင်ဖိုးသာ...။ မင်း ဒီစကားပြောတာ ဆရာကြီး စနေ မောင်မောင်နဲ့ ခရီးမသွားဖူးလို့ ပြောတာ။ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်ဟာ

ခရီးသွားမယ် ဆိုရင် လိုအပ်တဲ့ငွေ နှစ်ဆပိုပြီး ထုတ်ပေးတယ်ကွ။ အဲဒါ ငါတို့ သက်သောင့်သက်သာ သွားလာနိုင်ရေးအတွက် စီစဉ်ပေးတယ်။ လမ်းမှာ လိုအပ်သမျှ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့ဆရာကြီးကို ဇိမ်ခံတဲ့လူကြီးလို့ မထင်နဲ့နော်။ တကယ့် အရေးအကြောင်းမှာ ဒုက္ခခံစရာရှိရင် ကျုပ်တို့ထက်ပိုပြီး ဒုက္ခ ခံနိုင်တယ်။ ဆင်းရဲဒုက္ခကိုကြောက်တဲ့ လူစားမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးနေတဲ့ အချိန်မှာတော့ ဘာမဆို အကောင်းဆုံးနဲ့ အပြည့်စုံဆုံး သုံးစွဲနေထိုင်လေ့ရှိတယ်။ တို့ကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ နေခိုင်းတယ်။ နေနိုင်အောင် လည်း ငွေတွေ ထုတ်ပေးထားတယ်' ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား မောင်ဖိုးသာ၊ ဘွန်ဟောင်းနှင့် စနေမောင်မောင် တို့သည် မန္တလေးသို့ မီးရထားဖြင့် ခရီးထွက်ကြလေတော့၏။

အခန်း (၄)

အိမ်တစ်လုံးငှားရမ်းနေထိုင်ခြင်း

တစ်နေ့သ၌ မန္တလေးမြို့၊ စီပီလိုင်းရှိ နှစ်ထပ်အိမ်မည်းကြီးတစ်လုံး၏ ရှေ့ မော်တော်ကားတစ်စီးသည် လာရောက်၍ ရပ်လေ၏။ ထိုမော်တော်ကား ပေါ်မှ အသားမဖြူမညိုရှိ၍ အရပ်အမောင်းကောင်းလှသော လူတစ်ယောက်သည် မိုးပြာရောင် သက္ကလတ်စဖြင့်ချုပ်ထားသော ဥရောပဝတ်စုံ ဝတ်ထား၏။ ထိုသူသည် အိမ်မည်းကြီးဆီသို့ လျှောက်လာ၏။ ထို့နောက် ခြံတံခါးရှိ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို လှုပ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ခြံစောင့်သည် တံခါးကို လာရောက်ဖွင့်ပေးလေ၏။ ထို မိုးပြာရောင်သက္ကလတ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသောသူသည် အိမ်ရှင်နှင့် တွေ့လိုကြောင်း ပြောလေ၏။ အိမ်ရှင်ကြီးတစ်ဦး ထွက်လာပြီးလျှင် ထို မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူအား ...

‘ဘာကိစ္စလဲ’

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ...

‘အိမ်ကို နှစ်လလောက် ငှားချင်လို့ပါ။ ဒီအိမ် ငှားမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဈေးချိုထဲက မသန်း ဆိုတဲ့မိန်းမက ညွှန်ပြလိုက်လို့ပါ’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ အိမ်ရှင် လူကြီးက ...

‘ကုလားမယား မသန်းပါ။ သူ့ကို ကျုပ်က အိမ်ငှားမယ်လို့ မပြောလိုက်ပါဘူး။ သက်သက်ချောက်တွန်း လိုက်တာပါ။ ပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ်။ ဒီအိမ်ဟာ ငှားတဲ့အိမ်ပါပဲ။ ကျုပ်က စိန်ပန်းထဲမှာ နေပါတယ်။ ဒီအိမ်ဟာ ငှားတယ်ဆိုပေမယ့် ဗမာလူမျိုး မငှားပါဘူး။ ဘိုတွေကိုပဲ ငှားပါတယ်။ အဲဒီလို ပြောလို့ ကျုပ်ကိုတော့ ဝံသာနုစိတ်ဓာတ်မရှိဘူးလို့ မထင်နဲ့နော်။ ကျုပ်တို့ ဗမာလူမျိုးဟာ အိမ်ကောင်းဆောက်ပြီး နေချင်နေမယ်။ ခဏတစ်ဖြုတ် ငှားပြီးနေတဲ့အိမ်ကိုတော့ တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးပြီး နေလေ့မရှိဘူး။ တော်စွလျော်စွ ပဲ နေတတ်တဲ့လူမျိုးဗျ။ မျက်နှာဖြူတွေကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ငှားပြီးနေတာ ကိုပဲ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ခမ်းခမ်းနားနား နေတတ်ကြတယ်။ ဒီအိမ်ဆိုရင် မျက်နှာဖြူကိုငှားရင် တစ်လကို တစ်ရာနဲ့ တစ်နှစ်အတွင်း တစ်ထောင်နှစ်ရာ ရတယ်။ ဗမာလူမျိုးဆိုရင် တစ်လကို တစ်ရာပေးရမယ် ပြောလိုက်တာနဲ့ လန့်ပြီး ပြေးတော့တာပဲ။ အခုလည်း ဒီအိမ်ကို မစွတာစမိုက်ဆိုတဲ့ မျက်နှာဖြူ တစ်ယောက်က လာပြီးငှားမယ်လို့ သတင်းကလေး သဲ့သဲ့ရထားတယ်’

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောလိုက်လေ၏။

‘မျက်နှာဖြူက တစ်လ တစ်ရာပေးပြီး ငှားတဲ့အိမ်ကို ဗမာလူမျိုးက တစ်လ နှစ်ရာပေးပြီး ငှားတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားက ငှားမှာလား’

ဟု မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသောလူက မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ အိမ်ရှင်လူကြီးက ...

‘ကျားသားမိုးကြီး...။ နွေခေါင်ခေါင်ကြီး မိုးကြိုးပစ်နေပါဦးမယ်။ မြန်မာထဲက တစ်လ နှစ်ရာပေးပြီး ဒီအိမ်ကို ငှားနေမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီ မောင်မင်းကြီးသားကို ကျုပ်က ထိုင်ပြီးတောင် ဦးချလိုက်ချင်ပါရဲ့’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော လူက ...

‘ဒီလိုဆိုရင် ဦးချပေတော့။ တစ်လ နှစ်ရာနဲ့ တစ်နှစ်အတွက် နှစ်ထောင့် လေးရာ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်မယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့ တာဝန်က ဒီအိမ်ကြီးကို အမြန်ဆုံး သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးပါ။ တစ်နာရီအတွင်း ကျုပ်တို့ လာနေမယ်’

ဟု ပြောဆိုကာ ငွေနှစ်ထောင့်လေးရာကို တစ်ခါတည်း ပေးခဲ့လေ၏။ ထို့ပြင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခဆိုကာ ငွေတစ်ရာ ထပ်၍ပေးပြန်၏။ အိမ်ရှင်လူကြီး သည် လွန်စွာကျေနပ်၍ နေလေ၏။ အိမ်မှာလည်း နေ့စဉ် သန့်ရှင်းရေး လုပ်လုပ်ထားကြောင်း၊ ယခုလည်း ထပ်မံ၍ လုပ်ပေးဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို ပြီးနောက် မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူအား သေချာစွာကြည့်ပြီးလျှင် ...

‘ဘယ်လို အလုပ်အကိုင်မျိုးများ လုပ်ပါသလဲ’

ဟု မဝံ့မရဲလေသံဖြင့် မေးလေ၏။ ထိုအခါ မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူက ...

‘သိုက်ဆရာ’

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်၍ဖြေလေ၏။

အိမ်ရှင်လူကြီးသည် သိုက်ဆရာဆိုသူများကို မြင်ဖူး တွေ့ဖူးပေါင်း များလှပြီ ဖြစ်၏။ ထို သိုက်ဆရာဆိုသူများသည် ခေါင်းပေါင်းပြောက်ကို ပေါင်း လျက် ယောလုံချည်အနက်၊ အပေါ်အကျီအနက်ကို ဝတ်ဆင်ကာ ကွမ်း တဖွတ်ဖွတ်စားလျက် တောင်ဌေးကိုင်ကာ ညှင်းသိုးသိုးမျက်နှာထားနှင့် သွားလာ နေသူများ ဖြစ်၏။ ယခု သိုက်ဆရာဆိုသူမှာမူ လွန်စွာ ကြည့်၍ကောင်းသော ဥပဓိရုပ်ရှိပြီး ဥရောပဝတ်စုံကို အချိုးချိုးကျကျဝတ်ဆင်ကာ အထက်တန်းကျကျ နေထိုင်သည့် လူစားမျိုးဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလျှင် လွန်စွာ အံ့သြ၍ နေလေ၏။ အိမ်ရှင်လူကြီးသည် ထိုလူကြီးအားကြည့်၍ အံ့သြနေပြီးနောက် ...

‘နာမည် ဘယ်လို ခေါ်ပါသလဲ’

ဟု မေးပြန်ရာ ထိုသူက ...

‘နာမည်ရင်းကတော့ မောင်မောင်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အများက စနေ
မောင်မောင်လို့ ခေါ်ကြတယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ အိမ်ရှင်လူကြီးသည် ...

‘ဪ.. ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားဖူးပါရဲ့၊ ကြားဖူးပါရဲ့၊ အတော့်ကို
အစွမ်းထက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ’

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် အိမ်ရှင်လူကြီးသည် စနေမောင်မောင်အား နှုတ်ဆက်ပြီး
လျှင် ၎င်းနေထိုင်ရာအိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ တစ်အောင့်မျှကြာလျှင် ၎င်း၏
ဇနီးနှင့်သားသမီးများကို ခေါ်ယူကာ တံမြက်စည်းများ၊ ရေပုံးများ၊ အဝတ်
စုတ်များကို သယ်ဆောင်၍ စနေမောင်မောင် နေထိုင်မည့် အိမ်ကြီးအား
သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရန်အတွက် စီစဉ်ရိုင်းရို အိမ်မည်းကြီးဆီသို့ ပြန်လာလေတော့
၏။ စနေမောင်မောင်မှာမူကား ၎င်း၏တပည့် ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်း ဆိုသော
တရုတ်နှင့် မောင်ဖိုးသာဆိုသော သူငယ်အားခေါ်၍ ဂျူးလူမျိုးတစ်ဦး ဖွင့်လှစ်
ရောင်းချသော ကော်ဖီဆိုင်၌ ကော်ဖီနှင့် ချီဇာကိတ်ကို အရသာခံ၍ စားသောက်
ရင်း စကားပြောနေလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းက စနေမောင်မောင်အား ...

‘ဒီမှာ ဆရာကြီး။ အခု ကျွန်တော်တို့ လုပ်တဲ့အလုပ်ဟာ အောင်မြင်ရင်
အစုအပုံလိုက်ရနိုင်တဲ့ အလုပ်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကံဇာတာမှာရော အခုလိုရနိုင်တဲ့
သဘောရှိရဲ့လား’

ဟုမေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘မင်းက ဗေဒအကြောင်းကို မေးတာလား၊ ဗေဒက တွက်နည်း
အမျိုးမျိုး ဟောနည်းအမျိုးမျိုး ရှိတယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ ငါကြိုက်တဲ့ နည်းလေး
တစ်ခုကို ပြောပြဦးမယ်။ အဲဒါ အင်္ဂလိပ်လို (ပတ်အော့ဖ်ဖော်ကျွန်း) လို့ ခေါ်
တယ်။ နေဂြိုဟ်တွက်နည်းပဲ။ လင်ရဲ့ရာသီ၊ အံသာ၊ လိတ္တာနဲ့ စန်းရဲ့
ရာသီ၊ အံသာ၊ လိတ္တာပေါင်းရတယ်။ ပြီးတော့ တနင်္ဂနွေရဲ့ ရာသီ၊ အံသာ၊
လိတ္တာ ပြန်ပြီး နုတ်ရတယ်။ အဲဒီမှာ ကျန်တဲ့ရာသီ၊ အံသာ၊ လိတ္တာဟာ

နေပြီလဲရဲ့ရာသီ၊ အံသာ၊ လိတ္တာပဲကွယ့်။ ကျုပ်ရဲ့ဇာတာမှာ နေပြီလဲကို ကြာသပတေးပြီလဲက ဒီဂရီ ၁၂၀ နဲ့ မြင်ထားတယ်။ နေပြီလဲဟာ မရဏဘဝမှာ ရပ်တည်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အသက်စွန့်ပြီး အခုလို သိုက်ရှာတဲ့လုပ်ငန်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ သိပ်ပြီးကိုက်တာပေါ့’

ဟု ပြောလေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ဇာတာမှာရော အဲဒီလို ပါသလား ဆရာကြီး’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက မေးလိုက်လေ၏။

‘မင်းရဲ့ ဇာတာမှာက နေပြီလဲအနေအထား သိပ်ပြီးမကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တနင်္ဂနွေပြီလဲ အနေအထားက အလွန် ကောင်းတယ်ကွ။ ဒီအချက်ဟာ ချမ်းသာနိုင်တဲ့ အချက်ပဲ။ မောင်ဖိုးသာရဲ့ ဇာတာမှာကတော့ နေပြီလဲ အလွန် ကောင်းတယ်။ ကြာသပတေးပြီလဲနဲ့ ၁၈၀ ဒီဂရီ အမြင်ရှိနေတယ်။ အခုလို ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့လူနဲ့ စပ်တူစပ်ဖက်လုပ်ကိုင်တာဟာ အများကြီး အကျိုးရှိလိမ့် မယ်ကွယ်’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာ၏မျက်နှာသည် ဝင်းပ၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းက ...

‘ကျွန်တော့်ဇာတာကို ဆရာကြီး ဘယ်တုန်းက ရထားတာလဲ’

ဟုမေးလျှင် ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်က ...

‘မောင်ဖိုးသာ ကျုပ်ဆီကို ရောက်တဲ့နေ့ကပဲ မွေးသက္ကရာဇ်ကို မေးထား လိုက်ပြီး တွက်ယူတာပါ။ အဲဒါကတော့ ကျုပ်ရဲ့ ဝါသနာပဲဆိုရမလား မသိဘူး။ ကျုပ်နဲ့ သိတဲ့ လူတွေအားလုံးကို ကျုပ်က ဇာတာဖွဲ့ထားတာ’

၎င်းတို့သုံးဦးသည် အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကော်ဖီနှင့် ကိတ်မုန့် ကိုစားရင်း စကားတပြောပြော နေခဲ့ကြပြီးနောက် စနေမောင်မောင် ၎င်းရမ်းခဲ့ သော အိမ်ကြီးဆီသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် အိမ်ရှင်လူကြီးက

စနေမောင်မောင်အား အိမ်သေ့ကို အပ်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် သေ့ကို ယူပြီးနောက် အိမ်ရှင်လူကြီးအား ...

‘ကုလားထမင်းချက် ကောင်းကောင်း တစ်ယောက် လိုချင်တယ်။ တောက်တိုမည်ရလုပ်ဖို့ အိမ်ဖော် ကုလားမတစ်ယောက် လိုချင်တယ်။ ခြံစောင့်ဖို့ ကုလားဒရဝမ်တစ်ယောက် လိုချင်တယ်။ မနက်တစ်ကြိမ် ဈေးဝယ်ဖို့ ကုလား ဘဏ္ဍာစိုး တစ်ယောက်လိုချင်တယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ အိမ်ရှင်လူကြီးက ...

‘စိတ်ချပါခင်ဗျား။ ဒီညနေပဲ အဲဒီ ကုလားတွေအားလုံး ရအောင် ကျွန်တော် ရှာပေးပါ့မယ်’

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

စနေမောင်မောင်တို့လည်း အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ပစ္စည်းများ အိပ်ရာလိပ်များကို နေရာချထားလေ၏။ စနေမောင်မောင်မှာမူ နောက်မှီကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ မြေပုံတစ်ချပ်ကို မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်နေလေ၏။ ထို့ပြင် ပေတံတစ်ချောင်းနှင့်လည်း တိုင်းထွာ မှတ်သား နေလေ၏။ မှတ်စုစာအုပ်၌လည်း ရေးမှတ်နေလေ၏။ ထို့နောက် သားရေအိတ်အတွင်းမှ ဘလက်စတုံးကီးခေါ် ကျောက်နက်တုံးပေါ်တွင်ပါသော အရုပ်စာများကို မှန်ဘီလူးဖြင့်ကြည့်ကာ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့အား...

‘ကဲ ကိုယ့်လူတို့ လာကြဦး။ ဟောဒီ အရုပ်ကလေးကိုကြည့်စမ်း’

ဟုဆိုကာ အရုပ်လေးခြောက်ခုကို ခဲတံဖြင့် ထောက်ပြလိုက်လေ၏။ အရုပ်ကလေးများမှာ ငှက်ရုပ်၊ ခြင်္သေ့ရုပ်၊ သင်္သဂေါက်ရုပ်၊ ဓားရုပ်၊ လက်ရုပ်နှင့် ရေကန်ရုပ် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘တွေ့တော့ တွေ့ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ မသိတာပါ’

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလို မောင်ဖိုးသာရဲ့။ အရုပ်စာမှာက ငှက်ရုပ်သုံးမျိုး ရှိတယ်။ စာကလေးနဲ့တူတဲ့ ငှက်ရုပ်က ‘ဒဗလျူ’ ဆိုတဲ့ အသံထွက်နဲ့ နီးစပ်တယ်။ ဇီးကွက်နဲ့တူတဲ့ ငှက်ရုပ်က ‘အမ်’ ဆိုတဲ့ အသံထွက်နဲ့ နီးစပ်တယ်။ ကျီးကန်းနဲ့တူတဲ့ ငှက်ရုပ်က ‘အေ’ ဆိုတဲ့ အသံထွက်နဲ့ နီးစပ်တယ်”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် ၎င်း၏ အိတ်တွင်းမှ မှတ်စုစာအုပ်ကိုထုတ်၍ လိုက်လံရေးမှတ်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာအနီးသို့ကပ်ကာ ...

‘မောင်ဖိုးသာရေ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က သူ စကားပြောတဲ့အခါ မှတ်စုစာအုပ်လိုက်ပြီးမှတ်တာကို မကြိုက်ဘူးကွ။ သူ့ကို အမူအယာအားဖြင့် မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်တယ်လို့ ယူဆတယ်။ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်တာတို့၊ လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး အရှိအသေပေးတာတို့ကို သဘောမကျဘူးကွ။ အဲဒါလေးတွေ သတိထားပါ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကျုပ် မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်တာမဟုတ်ဘူးဗျ။ တကယ် သိချင်လို့ မှတ်တာ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘အခုလို လိမ်ပြောတာကိုလည်း မကြိုက်ဘူးကွ။ ငါပြောတာတွေ မယုံရင် မင်း နောက်တော့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် သူငယ်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီးလျှင် စနေမောင်မောင်အား စာတစ်စောင်ပေးရင်း ...

‘မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး စာတစ်စောင် ပေးသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကုလားဒရဝမ် မရောက်ခင် ခြံကိုစောင့်ပေးနေရတဲ့ ခြံစောင့်ပါ’

ဟု ပြောလေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် ထိုလူငယ်အား ငါးမူးစေတစ်စေ ပေးလိုက်ပြီး ...

‘မင်း သွားနိုင်ပြီ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် စနေမောင်မောင်သည် စာအိတ်ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့အား ...

‘ကဲ.. ဟောဒီစာကို ဖတ်တတ်အောင် ကြိုးစားကြပေတော့’

ဟုပြောဆိုကာ စာကိုပေးလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့လည်း စာကို အလှအယက် ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုပါသော်လည်း စာမှာ စာရွက်ဖြူပေါ်တွင် တရုတ်မင်နက်ဖြင့် ရေးထားသော အရပ်စာများ ဖြစ်နေသောကြောင့် တစ်လုံးတစ်လေမျှပင် ဖတ်တတ်ခြင်းမရှိရကား ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးမျက်နှာကို တစ်ဦးကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်ကြလေတော့သတည်း။

ခရီးထွက်ကြပြီ

စနေမောင်မောင်တို့သည် အထက်ကဆိုခဲ့သော အိမ်ကြီးတွင် သုံးလခန့် နေထိုင်ကြပြီးနောက် စနေမောင်မောင်က ...

‘ကဲ.. ဘွန်ဟောင်းနဲ့ မောင်ဖိုးသာတို့ရေ။ မဟူရာကျောက်နက်တုံးလေးက ဖော်ပြတဲ့ သေမင်းဆီကို ခရီးဆက်ကြဖို့လား။ အဲဒီလို ခရီးဆက်ဖို့အတွက် ဘွန်ဟောင်းက အစစအရာရာ စီစဉ်ရမယ်။ မောင်ဖိုးသာက ဘွန်ဟောင်းရဲ့ လက်ထောက်အဖြစ်နဲ့ ဘွန်ဟောင်းခိုင်းတာကို လုပ်ရမယ်။ ခရီး စထွက်ပြီ

ဆိုကတည်းက အန္တရာယ်နဲ့ရင်ဆိုင်ပြီး သွားရမယ်လို့ နားလည်ထားရမယ်။ လမ်းမှာဖောက်ရင် သေဒဏ်ပေးရမှာပဲ။ ကဲ.. ဘွန်ဟောင်းရေ ခုရက်အတွင်း ခရီးထွက်နိုင်အောင် စီစဉ်ရမယ်။ မင်း နားလည်အောင် မြေပုံညွှန်းကို ဒီမှာ လာကြည့်၊ မောင်ဖိုးသာလည်း ကြည့်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒီမှာ လာကြည့်’

ဟုပြောကာ မြေပုံတစ်ချပ်ကို ချ၍ပြလေ၏။

ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာလည်း အလှအယက် ကြည့်ကြလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ကြရာ မြန်မာပြည်နယ်စပ်ကိုကျော်၍ အိန္ဒိယပြည်မြောက်ပိုင်းတွင် ကန့်လန့်ဖြတ်၍စီးနေသော ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ် မှနေ၍ အရှေ့မြောက်ဘက်ဆီသို့ တက်သွားသော မြစ်လက်တက်တစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုမြစ်လက်တက်မှ မြောက်ဘက်သို့ တစ်ဖန်ပြန်တက်ပြန်ရာ မြစ်ခွဆုံကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ ထို မြစ်ခွဆုံနေရာတွင် ကမ္ဘာ့ကပ်သီးခေတ် လောက်က ရှိခဲ့သော ပြာနန်းနှမ်း ကျောက်ပြာများကို ဖော်ပြထားသော အကွက် လေးများပေါ်တွင် ‘ဆဒိယ’ ဟူသောစာလုံးကို ရေးထားလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကြ လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘ပထမဆုံး ခရီးမှတ်တိုင်တော့ ဆဒိယ ပဲ။ အဲဒီမှာ ရိက္ခာတွေ ဝယ်မယ်။ ဆေးဝါး အပါအဝင် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ဝယ်မယ်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ မည်းနက်သောညီအစ်ကိုများလို့ ခေါ်တဲ့ လူဆိုးဂိုဏ်းက လူတွေကို အဲဒီက စောင့်ရမယ်။ သူတို့လူစုဟာ အဲဒီ အဆောက်အအုံဟောင်းထဲမှာ အစည်းအဝေး လုပ်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အစည်းအဝေးမှာ ကိုယ်စားလှယ် ရွေးမှာ။ အဲဒီ ကိုယ်စားလှယ်ကို ကျုပ်တို့က ရအောင်ဖမ်းပြီးတော့ သူ့ဆီက အထောက် အထားပစ္စည်း ရအောင်ယူမယ်။ အဲဒီ ပစ္စည်းပါမှ သေမင်းလိုက်ခေါင်းထဲကို ဝင်ခွင့်ရမှာ။ သေဝံ့တယ်ဆိုပြီး အရမ်းသွားလို့ မရဘူး။ အချိန်အချက်တွေ၊ ဉာဏ်ကစားတာတွေ အများကြီး ပါတယ်။ အမှားမခံဘူး၊ တစ်ချက်ကလေး ချော်သွားရင် အသက်နဲ့လျော်ကြေးပေးသွားရမယ်’

ဟု ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ခရီးထွက်ရန်အတွက် စတင်စီစဉ်ရန် စီမံလိုင်းအိမ်မည်းကြီးမှ ထွက်လာကြလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ဈေးချိုသို့သွားရောက်၍ ဘောင်းဘီများ၊ ကင်းဘတ်ဖိနပ်မှ အစ တောလမ်းခရီးတွင်သုံးရန် ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။ ထို့အပြင် သံလိုက်အိမ်မြှောင်၊ အမဲလိုက်ဓားမြှောင်၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ ဓာတ်ခဲ စသည်တို့မှ အစ လိုအပ်သည်များကို တစ်စုံစီမံ ဝယ်ယူနေလေတော့၏။ အတော်အတန် စုံလင်လင်ဝယ်ယူပြီးသောအခါ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော စာတစ်စောင်ကို ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား ပြလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးလည်း စာကို ကဗျာကယာ ဖြန့်၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ စာမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

စနေမောင်မောင်

ခရီးစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ပါ။

(မည်းနက်သောညီအစ်ကိုများ)

ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ထိုစာရွက်တွင် လေးနေရာ၌ ပေါက်ပြဲနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စနေမောင်မောင်၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဟုတ်တယ် ဘွန်ဟောင်းရေ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဈေးသွားနေတုန်း ဒီအိမ်ရှေ့ကနေ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဖြတ်မောင်းသွားတယ်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် နောက်မှာစီးတဲ့လူက ဒီပြတင်းပေါက်ကို ဓားနဲ့ လှမ်းပေါက်သွားတယ်။ အဲဒီဓားက ဟောဟို တိုင်မှာ လာပြီးစိုက်တယ်။ အဲဒီဓားမှာ ဒီစာပါလာတာ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆရာကြီး’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ...

‘တို့ လူစုခွဲရမယ်။ ဘွန်ဟောင်းနဲ့ မောင်ဖိုးသာက ဆဒိယကို ရောက်
တဲ့နည်းနဲ့သွား။ ကျုပ်မပါရင် မင်းတို့နောက် လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်
နောက်ကိုပဲ သူတို့ မဲနေကြမှာ’

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား စနေမောင်မောင်သည် သွားရမည့် အစီအစဉ်ကို
ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာအား အသေးစိတ် ရှင်းပြလေတော့၏။ ထိုသို့
ရှင်းပြပြီးနောက် စနေမောင်မောင်သည် ငွေစက္ကူများ သာမက ရွှေဒင်္ဂါးနှင့်
ဘိန်းများကိုပါ ပေး၍ ယခုညနေပင် စတင်ထွက်ခွာမည်ဟု ပြောလိုက်လေ
တော့၏။ ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ထိုနေ့ညနေ
သုံးနာရီလောက်တွင် ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်အား နှုတ်ဆက်၍ စတင်ထွက်ခဲ့
ကြလေတော့၏။

တောင်တန်းကိုကျော်ရပြီ

ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ပူတာအိုထိ အများသူငါ
ခရီးသွားများကဲ့သို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုမရှိဘဲ ခရီးသွားခဲ့ကြ၏။ ထိုမှတစ်ဖန်
အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ ခြေကျင်လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြရာ မြင့်မားသော
တောင်ကြောကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုတောင်ကြောမှာ ပတ်ကိုင်တောင်
တန်းမှ တောင်စွယ်တစ်ခုနှင့် တာလူတောင်မှ တောင်စွယ် ထိစပ်နေသော
တောင်ကြောဖြစ်၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ထိုတောင်ကြောကို
ခက်ခက်ခဲခဲဖြတ်ပြီးနောက် မြစ်လက်တက် တစ်ခုအတိုင်း အတော်အတန်
ကြီးမားသော ကုန်တင်စက်တပ်လှေကြီးတစ်စီးဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြရာ လွန်စွာ

လူသိများသော ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်မကြီးအတွင်း ရောက်ရှိသွားကြလေတော့၏။
တောင်ကြောကြီးကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသော ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများသည် ဗြဟ္မပုတ္တရ
မြစ်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ လုံးဝပျောက်လွင့်သွားပြီဟု ဆိုနိုင်၏။

ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်သည် လွန်စွာလှပ၏။ ဗြဟ္မပုတ္တရ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်
တွင် ပေါက်ရောက်နေသော အပင်များအနက် လက်ပံပင်နှင့် လွန်စွာတူသော
အပင်တစ်မျိုးသည် အများစုဖြစ်၏။ မြစ်ရေသည် လွန်စွာကြည်၏။ မြစ်ကမ်း
တစ်လျှောက် အပင်တို့သည် လွန်စွာလှပ၏။ ပြာမှိုင်းမှိုင်း တောင်ကုန်း၊
တောင်တန်းတို့ကို မပြတ်တွေ့ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌မူ စိမ်းလန်းသော လွင်ပြင်
များကို တွေ့ရ၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့ စီးနင်းလိုက်ပါသော
ကုန်တင်စက်တပ်လှေကြီးပေါ်တွင် လှေသူကြီးအပါအဝင် လူရှစ်ယောက်ဖြစ်၏။
၎င်းတို့သည် ကုလားစကားကို လွန်စွာလျှာလိပ်သောလေသံဖြင့် ပြောလေ့ရှိကြ
၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ကုလားစကားအမျိုးမျိုးကို တတ်ကျွမ်းသဖြင့် ၎င်းတို့နှင့်
စကားပြော၍ရ၏။ လှေသမားများသည် လှေဆိုက်သောအချိန်၌ ငါးဖမ်းကြ၏။
မည်သည့်အချိန် ဖမ်းသည်ဖြစ်စေ ငွေရောင်ကြေးခွံများရှိသည့် ငါးသလောက်နှင့်
တူသော ငါးတစ်မျိုးကိုသာ အစဉ်သဖြင့် ရလေ၏။ သို့သော် ထိုငါးမှာ
ငါးသလောက်မဟုတ်ပေ။ ငါးသလောက်သည် လွန်စွာအရိုးများ၏။ ထိုငါးသည်
အရိုးမများပေ။ ၎င်းငါး၏ အရိုးတည်နေပုံမှာ ငါးမြင်းကဲ့သို့ဖြစ်၏။ အရသာမှာ
ငါးမြင်းနှင့် မတူပေ။ ငါးသလောက်၏ အရသာနှင့်တူ၏။ သို့သော်
ငါးသလောက်ထက် အဆီများ၏။ ထိုငါးကို လှေသမားများက ချန္တရာမချီးဟု
ခေါ်ကြ၏။ မောင်ဖိုးသာက ဘွန်ဟောင်းအား ...

‘ဘာငါးလဲ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်’

ဟုမေးရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ငါးမြင်းသလောက်’

ဟု ပြောလေ၏။

‘ခင်ဗျားပြောတဲ့နာမည် မကြားဖူးပါဘူး’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘မကြားဖူးရင် ကြားဖူးအောင်မှတ်ထား မောင်ဖိုးသာရေ။ ငါးမြင်းနဲ့ လည်း တူတယ်။ ငါးသလောက်နဲ့လည်း တူတယ်။ ဒါကြောင့် ငါက ငါးမြင်းသလောက် လို့ခေါ်တာ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို ငါးမြင်းသလောက်ဆိုသော ငါးကို လှေထိုးသား မက်ဘု ဆိုသူက ချက်၏။ မက်ဘုသည် လွန်စွာမှ ဟင်းချက်ကောင်း၏။ ငါးကို အကွင်းလိုက် တုံး၍ မဆာလာနှင့်နယ်၏။ ပြီးလျှင် အချဉ်ဆီပြန်ဖြစ်အောင် ချက်၏။ ထမင်းမှာ ဆန်နီများနှင့် ရောနေသော်လည်း ကြမ်းလှသည် မဟုတ်ပေ။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ထိုလှေကြီးပေါ်တွင် ထမင်းကို မြိန်ရှက်စွာ စားနိုင်ကြ၏။ စားပြီးသည်နှင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် အိပ်ရာလိပ်ကိုဖြန့်၍ တစ်ရေး အိပ်ကြလေတော့၏။ အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ မက်ဘုက ဒန့်ကျဲစေ့အမှုန့်နှင့် ထန်းလျက်ကို ကျိုထားသော အရည်တစ်မျိုးကို တိုက်ကျွေးလေ့ရှိ၏။ ထို အရာကိုလည်း မောင်ဖိုးသာ အလွန်နှစ်သက်၏။ တစ်ခါတွင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကိုဘွန်ဟောင်းရေ ဒီကုလားတွေနဲ့ ခရီးသွားရတာ စားလို့သောက်လို့ ကောင်းတယ်ဗျို့။ ဆဒီယလည်း ရောက်ရော ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်လုံးဟာ ဝက်ကြီးလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်ထင်တယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

‘မောင်ဖိုးသာရေ ဆဒီယကို လွယ်လွယ်နဲ့ရောက်မယ် မထင်ဘူး’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ၎င်းတို့စီးနင်းလာသောလှေကြီးသည် ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ် အတိုင်း အထက်သို့ ဆန်တက်လာသည်။ မောင်ဖိုးသာသည် ခရီးအသွားအလာ နည်းသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ မရောက်ဖူးသောခရီးကို ထွက်လာသောအခါ၌ မြစ်တစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ ရှုခင်းများကို ကြည့်ကာ လွန်စွာ သဘောကျနေလေ၏။

ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းကလည်း မောင်ဖိုးသာအတွက် မှတ်သားဖွယ်ရာ ကောင်းသော အကြောင်းအရာများကို အချိန်ရတိုင်း ပြောပြလေ၏။ ၎င်းတို့ စီးနင်းလာသော ကုန်တင်လှေကြီးသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ဆန်တက်လာခဲ့ရာ ခရီး တစ်ဝက်ခန့် ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်၌ လှိုင်းလေ ပြင်းထန်သဖြင့် သုံးရက်ခန့် ကမ်းကပ်၍ လေဒဏ် မိုးဒဏ် မခံရလေအောင် စောင့်ဆိုင်းရလေ၏။ ထိုသို့ ကမ်းတွင် ကပ်ထားရစဉ်အတွင်း ဘွန်ဟောင်းသည် အမဲပစ်သေနတ်ကို ယူ၍ တောတွင်းသို့ ဝင်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဖြစ်ပါ့မလား ကိုဘွန်ဟောင်း’

ဟု မေးရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ငရုတ်သီး ထောင်းထား’

ဟု ပြောသွားလေ၏။

တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် ဘွန်ဟောင်းသည် အသားတွဲများကိုထမ်းကာ လှေဆီသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ကုလားများအား မိမိသည် ဆတ်ကြီးတစ်ကောင်ကို ပစ်ထားခဲ့ကြောင်း အသားတချို့ကိုသာ မိမိအနေဖြင့် သယ်လာကြောင်းပြောရာ ထို ကုန်တင်လှေကြီးမှ ကုလားများသည် လှေသူကြီး ကိုသာချန်၍ ကျန်သူများအားလုံး တောထဲသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းသည် လှေသူကြီး၏ဦးခေါင်းကို သေနတ်ဒင်ဖြင့် ထုချလိုက်ရာ လှေသူကြီး မေ့မြောသွားလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းသည် လှေသူကြီးအား ...

‘မောင်ဖိုးသာရေ သေနတ်ယူထား။ အဲဒီကောင်ကြီး အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေရင် သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လိုက်တော့’

ဟုမှာကြားပြီးလျှင် ၎င်းကမူ စက်နှိုးလေတော့၏။ ပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာ အား စက်လှေမှကြိုးများကို ဖြုတ်ခိုင်းပြီး စက်လှေကြီးကို မောင်းနှင်လေတော့ ၏။ စက်လှေကြီးသည် တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာလေတော့၏။ မောင်ဖိုးသာသည် အံ့သြနေလေတော့၏။ ထိုနောက်မှ ...

‘ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ကိုဘွန်ဟောင်း’

ဟု မေးရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဒီကောင်တွေဟာ ဘလက်ဘရာသားတွေ။ ကျုပ်တို့ စနေမောင်မောင်
ရဲ့ တပည့်တွေဆိုတာ သူတို့ သိတယ်။ အဲဒီလို သိနေလို့ ဒီနေရာ သေချာလာပြီး
စောင့်နေတာ’

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်
ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ကိုယ့်လူ မယုံဘူးထင်တယ်။ ဟိုကောင်ကြီးရဲ့ ဘယ်လက်မောင်း
အတွင်းဘက်ကို သွားကြည့်စမ်း။ ဘီဘီဆိုတဲ့ စာလုံးနှစ်လုံး သံပူနဲ့ကပ်ထားတာ
တွေ့ရလိမ့်မယ်’

ဟုဆိုသဖြင့် မောင်ဖိုးသာလည်း မေ့မြောနေသော လှေသူကြီး၏
လက်မောင်းကို လှန်ကြည့်ပြီးလျှင် ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်၍ပြလေ၏။
ထို့နောက် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဒီကောင်တွေဟာ ဘလက်ဘရာသားမှန်း ခင်ဗျား ဘယ်အချိန်က စပြီး
သိတာလဲ’

ဟု မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘သူတို့လှေပေါ်ကို မတက်ခင်ကတည်းက သိနေပါပြီ’

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

‘ကိုဘွန်ဟောင်းနှယ်ဗျာ။ ရန်သူ့လှေမှန်း သိလျက်သားနဲ့များ ဘာဖြစ်
လို့ တက်ပြီး စီးဖြစ်အောင် စီးရတာလဲ’

‘မောင်ဖိုးသာရ၊ ဒီနေရာမှာ ဒီလှေ တစ်စီးပဲရှိတာပဲ။ မစီးလို့ ဘယ်ရ
မှာလဲ’

‘ထားပါတော့ဗျာ။ ကျုပ်ကိုတော့ အသိပေးရမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ အသိမပေးရတာလဲ’

ဟု မကျေနပ်သောမျက်နှာဖြင့် မောင်ဖိုးသာက ဘွန်ဟောင်းအား မေးလိုက်လေ၏။

‘ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ် ကိုယ့်လူရယ်။ ကျုပ်က မောင်ဖိုးသာကို အစောကြီးကတည်းက ပြောထားလို့ရှိရင် မောင်ဖိုးသာဟာ အမူအရာတွေ ပျက်နေမှာပေါ့။ သူတို့အပေါ် လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး သတိထားနေလည်း နေမှာပေါ့။ အဲဒီလို လုပ်ခဲ့ရင် ဒီကောင်တွေက သူတို့အကြောင်း သိသွားပြီဆိုတာ ရိပ်မိသွားကြမှာပေါ့။ အဲဒီလို ရိပ်မိသွားရင် ကျုပ်တို့ကို အရှင်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်ပြောတဲ့ သတိဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာ မောင်ဖိုးသာရဲ့’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

ထမင်းချက်ချိန် ရောက်သောအခါ မောင်ဖိုးသာသည် ဘွန်ဟောင်းအမဲလိုက်၍ရလာသော ဆတ်သားများကို ဆီပြန်ချက်ပြုတ်ရလေသည်။ ထမင်းချက်ပြုတ်ပြီးသောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ထမင်းစားကြလေ၏။ လှေကြီးမှာမူ ဦးတည်ထားသည့်အတိုင်း တရွေ့ရွေ့သွားနေလေ၏။ ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်ကြီး၏ ကျယ်ဝန်းသောနေရာသို့ ရောက်သည့်အခါ ဘွန်ဟောင်းက...

‘မောင်ဖိုးသာရေ ကောင်းမှုတစ်ခု ပြုကြရအောင်’

ဟုဆိုကာ လှေသူကြီးအား မျက်နှာကို ရေဖြင့်ပက်ဖျန်း၍ သတိရစေရန် ပြုလုပ်လေသည်။ သတိရလာသောအခါ ဘွန်ဟောင်းက ကုလားစကားဖြင့် လှေသူကြီးအား ပြော၏။ လှေသူကြီးကလည်း ပြန်၍ပြောလေ၏။ တစ်အောင့်မျှ ကြာလျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘မောင်ဖိုးသာရေ လှေသူကြီးရဲ့ ခြေထောက်က မ,ကွာ’

ဟု ဆိုသဖြင့် မောင်ဖိုးသာလည်း မ,ရလေ၏။

ဘွန်ဟောင်းက လှေသူကြီး၏ ခေါင်းဘက်မှနေ၍ မ,လေ၏။ လှေသူ
ကြီးသည် ငယ်သံပါအောင် အော်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းကမူ မောင်ဖိုးသာ အား...

‘ဆင်ဖြူရေချတပေါင်းလ ကစားမယ်ဟေ့’

ဟု ပြောပြီးလျှင် ...

‘တစ်..နှစ်..သရီး’

ဟု အော်ကာ လှေသူကြီးအား ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်တွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်လေ
တော့၏။

အခန်း (၅) မုန်တိုင်းမိခြင်း

၎င်းတို့၏လှေကြီးသည် တရွေ့ရွေ့ ရွေ့လျားခဲ့ရာ မြစ်လေးခွဆုံသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုမြစ်ဆုံမှ မျက်စိတစ်ဆုံးကျယ်ပြောသော ရေပြင်ကိုသာ တွေ့ရ၏။ လေးဘက်လေးတန်ရှိ ကမ်းကိုမြင်တွေ့နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ထိုနေရာသို့ အရောက်၌ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဒီနေရာကြီးဟာ သိပ်ကျယ်တယ်။ သိပ်ကိုသတိထားရမယ်။ ဟောဟို ကောင်းကင်ကြီးဟာ နီနေတာ တွေ့လား။ အဲဒါ လေမုန်တိုင်းပဲ။ အဲဒီ လေမုန်တိုင်းဟာ ဒီနေရာလာရင် တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အသက်ဟာ ဖင်က ထွက်သွား လိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာသည် စိတ်ပျက်အားငယ်၍ သွားလေ၏။ ထိုသို့ပြောပြီး မကြာမီ လှိုင်းတံပိုးများ ထလာလေ၏။ ၎င်းတို့၏လှေကြီးသည်

စတင်၍ လူးလာလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် သေဘေးအတွက် ကြောက်ရွံ့နေ၏။
ဘွန်ဟောင်းမှာမူ အောက်ပါအတိုင်း သီချင်းကို ဆိုနေ၏။

‘သေရတော့မယ် မငိုနဲ့ ...

သေရတော့မယ် မငိုနဲ့။

ငိုနေလို့ ရှင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ငိုကြွေးတိုင်းသာ အသက်ရှင်မယ်ဆိုရင် ...

ငိုချင်းသည်တွေ အသက်တစ်ထောင် ရှည်လိမ့်မယ်။

မောင်ဖိုးသာ မသာဖြစ်တော့မယ် ...

အမျိုးသားကောင်း မောင်ဘွန်ဟောင်း အလောင်းဖြစ်တော့မယ်’

ဘွန်ဟောင်းသည် ဤသို့သော အမြီးအမောက်မတည့်သော စာသား
များကို သီချင်းလုပ်၍ ဆိုလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ဘွန်ဟောင်းကို ကြည့်၍
စိတ်ညစ် နေလေတော့၏။

‘ကိုဘွန်ဟောင်း...လှေကြီးကို နည်းနည်းထိန်းပါဦး’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောရာဘွန်ဟောင်းက ...

‘မောင်ဖိုးသာရေ.. လှေကြီးက ငါ့အမိန့်ကို မနာခံတော့ဘူး။ မုန်တိုင်းရဲ့
အမိန့်ကိုသာ နာခံနေပြီ။ အဲဒီတော့ မင်းနဲ့ ငါနဲ့က သေမင်းရဲ့အမိန့်ကို နာခံဖို့ပဲ
ရှိတော့တယ်။ ဟောဒီမှာ ဒန့်ကျဲစေ့နဲ့ ထန်းလျက်နဲ့ ဖျော်ထားတဲ့ ဘလက်
ဘရားသား ကော်ဖီပူပူကလေး သောက်လိုက်ဦး’

ဟုဆိုကာ မောင်ဖိုးသာအား ခွက်တစ်ခွက်ကို ထိုး၍ပေးလေ၏။
၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ဒန့်ကျဲစေ့ကော်ဖီကို
မြိန်ရေရှက်ရေ သောက်နေလေ၏။ မောင်ဖိုးသာမှာမူ သေဘေးကို ကြောက်လန့်
လွန်း၍ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေရကား ကော်ဖီခွက်ကိုယူ၍ လွင့်ပစ်လိုက်
လေတော့၏။

မုန်တိုင်းသည် ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းတို့၏ လှေကြီးသည် စောင်းသွား၏။ လှေအတွင်းသို့ ရေများဝင်လာ၏။ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးသည် ဘွန်ဟောင်းတို့လှေကြီးအား တစ်ရှိန်ထိုး မြှောက်တင်လိုက်ရာ လေထဲတွင် မြောက်တက်သွား၏။ လှေကြီးသည် ဗွမ်းခနဲ အောက်သို့ ပြန်ကျလာ၏။ လှေကြီးသည် နှစ်ခြမ်းကွဲသွား၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် လွင့်စင်သွား၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ပျဉ်ချပ်တစ်ချပ်ကို ရ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ပျဉ်ချပ်တစ်ချပ်ကို ဖက်တွယ်ရင်း မောင်ဖိုးသာကို ရှာ၏။ သို့ရာတွင် မိုးများ သဲသဲမဲမဲ ရွာချနေသောကြောင့် ရှာ၍မတွေ့ပေ။ အမှန်စင်စစ် မောင်ဖိုးသာလည်း ရေနံဆီသံပုံးတစ်လုံးကိုရ၍ ဖက်ထားပြီးဖြစ်၏။ အချိန်အတန်ကြာသောအခါ၌ မိုးစဲသွား၏။ လေလည်းငြိမ်သွား၏။ လေငြိမ်သည်နှင့်အမျှ လှိုင်းလည်း ငြိမ်သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ ပျဉ်ချပ်ကိုဖက်ထားသော ဘွန်ဟောင်းနှင့် ရေနံဆီသံပုံးကို ဖက်ထားသော မောင်ဖိုးသာသည် ရေပြင်ကျယ်တွင် ဆုံကြလေတော့၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာအား ...

‘ဂွတ်မောနင်း’

ဟု နောက်ပြောင်နှုတ်ဆက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ခင်ဗျားနယ်ဗျာ...ဒီလောက် အသက်အန္တရာယ်တွေကြားမှာ နောက်ပဲ နောက် နိုင်တယ်’

ဟုပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဒီမှာ မောင်ဖိုးသာ...။ မင်းကို နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ သေမင်းကို ပြက်ရယ်ပြုတာ’

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာသည် ထူးဆန်းသော ဘွန်ဟောင်း၏ စိတ်သဘာဝကို ရုတ်တရက် မြင်တွေ့ရသည်ဖြစ်ရာ အံ့သြ၍ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့သတည်း။

မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် ရေပြင်ကျယ်ကြီးအား ပျဉ်ချပ်၊ ရေနံဆီသံပုံး စသည်တို့၏ အကူအညီတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ကူးလာခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လာသောအခါ၌ မောင်ဖိုးသာသည် လွန်စွာ မောဟိုက်နေသောကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက ပြုစုရ၏။ မောင်ဖိုးသာက အမောပြေသောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဘိန်းစားက မောရမလား အောက်မေ့တယ်။ ကိုယ့်လူက မောနေတာကိုး’

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘အေးဗျာ..ကိုဘွန်ဟောင်း ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောစရာပဲ။ ကျုပ်ကဖြင့်နည်းနည်းမှကို အမောမခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆေးလိပ်သောက်လို့ဗျ’

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ၎င်းတို့မျက်နှာမူရာ တည့်တည့်တွင် ရှိသော ရွာကလေးဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားလေ၏။ ထိုရွာကလေးမှာ ဂေါ်ရခါးရွာကလေး ဖြစ်၏။ ရွှံ့များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ပုလေးများ၊ မြင်းစောင်းများ၊ နွားတင်းကုပ်များ၊ လားရုံများဖြင့် စည်ကားလျက် ရှိ၏။ ထိုရွာကလေး၌ အများစုမှာ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးသာ ဖြစ်သော်လည်း အမျိုးအမည်မသိသော အခြားကုလားလူမျိုးများလည်း နေထိုင်၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ရွာအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြ၏။ ရွာလယ်လမ်းမကြီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ ထမင်းဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ထမင်းဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဒီမှာ ကိုဘွန်ဟောင်း။ ထမင်းစားရတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ပေးစရာ ပိုက်ဆံက ဘယ်မှာလဲ။ ဒီမှာက ဘာငွေကို သုံးစွဲနေသလဲ မသိဘူး’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ အရင်စားထားမယ်။ နောက်မှ ကြည့်ရှင်းတာပေါ့။ ထမင်းဖိုးမပေးနိုင်လို့ အသတ်ခံရတယ်ဆိုတာ မကြားဖူးပါဘူး’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ဘွန်ဟောင်းသည် ထမင်းစားမည့်နေရာတွင် ထိုင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှိသမျှဟင်းများကို မှာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဘယ်လိုလဲ ကိုဘွန်ဟောင်း။ မှာလှချည်လား။ ပိုက်ဆံလည်း မရှိဘဲနဲ့’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဟေ့.. မောင်ဖိုးသာရဲ့။ ဟင်းတစ်မျိုးတည်းစားလည်း ပိုက်ဆံမပေးနိုင်ရင် ပြဿနာပေါ်မှာပဲ။ ဆိုင်မှာရှိတဲ့ ဟင်းတွေအကုန်လုံး မှာစားလည်း ပြဿနာပေါ်မှာပဲ။ ဒီတော့ မထူးပါဘူးကွာ။ ထမင်းဝတာနဲ့ ဆိုင်ရှင်ကုလားရဲ့ မျက်နှာကို ငါက လက်သီးနဲ့ ထိုးမယ်။ ဟို... ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း စားပွဲထိုးရဲ့ ညို့သကျည်းကို မင်းက တုတ်နဲ့ရိုက်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ခင်ဗျားဟာကလည်းဗျာ..။ ထမင်းစားရတာ စိတ်မဖြောင့်လိုက်တာ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် မြန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြ၏။ စားသောက်ကြပြီးသောအခါ၌ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဂေါ်ရခါးတစ်ဦးသည် ဘွန်ဟောင်းတို့ အနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာအား ...

‘တိုက်ခိုက်ဖို့ နောက်တစ်ယောက် တိုးလာပြီ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုဂေါ်ရခါးက ...

‘မောင်ဖိုးသာနဲ့ ဘွန်ဟောင်းတို့ရေ။ ထမင်းစားပြီးရင် ဆိုင်ရှင်ကုလားနဲ့ စားပွဲထိုးကုလားကို သတ်ပုတ်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်လူတို့စားသမျှကို ကျုပ်ရှင်းပေးလိုက်ပါပြီ’

ဟူသော ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်၏အသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူ မော့၍ကြည့်လိုက်ကြပြီးလျှင် ...

‘ဆရာကြီး’

ဟု ပြိုင်တူ အော်ဟစ်ကာ ဂုန်းခနဲ့ ထလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဆရာကြီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာကို အရင် ရောက်နေတာတုံး’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ...

‘ကိုယ့်လူတို့နှစ်ယောက် သွားတဲ့လမ်းကို သူတို့ကို ကျုပ်ကပဲ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ သတင်းပေးလိုက်တာ။ အဲဒီတော့ ငမဲတွေက ကိုယ့်လူတို့ နှစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်တာပေါ့။ အဲဒီမှာ ကျုပ်က ကုန်းလမ်းခရီးကနေ ဖြတ်လာတာ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ၎င်းတို့ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင် ခေါ်ရာသို့ ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာဖြင့် လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်သည် လွန်စွာမှ ရှေးကျလှသော အဆောက်အဦတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ ထိုအဆောက်အဦကြီး၏ အဝင်ဝသို့ရောက်လျှင် အစောင့်ကုလားကြီးက ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာအား ဝင်ခွင့်မပေးနိုင်ကြောင်း ငြင်းဆန်လေ၏။ စနေမောင်မောင်က အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောဆိုသော်လည်း ထိုကုလားကြီးက တံခါးပေါက်ကိုကျောပေး၍ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါနေလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ထိုကုလားကြီး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးအကြား နှာခေါင်းရင်းသို့ စိုက်ကြည့်၍ ၎င်း၏ဘာသာဖြင့် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော စကားကို ပြော၏။

‘ဟေ့ကောင်ကြီး.. မင်း ယူထားတဲ့ မိန်းမငယ်ငယ်လေးနဲ့ မင်း အိမ်နားက သူကြီးမိုက်ပူ ထွက်ပြေးကြပြီ။ မင်း အမြန်ဆုံး လိုက်မှဖြစ်မယ်။ ငါ

ပြောတာကို မယုံရင် မင်း မိန်းမ ပါသွားတော့မယ်။ အမြန်ဆုံး လိုက်ပေတော့။ လှေဆိပ်မှာ ရှိတယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထို အစောင့်ကုလားသည် သူ၏နဖူးကို လက်ဝါးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ရိုက်၍ ပြေးသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ထိုအဆောက်အဦတွင်းသို့ ဝင်ကြလေတော့၏။ အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျောက်လှေကားတစ်ခုသို့ တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုလှေကားအတိုင်း တက်သွားရာ အပေါ်ထပ်၌ ကျောက်ဖြင့်ထုထားသော အရုပ်ကဲ့သို့ ငြိမ်၍ထိုင်နေသည့် လားမားဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို တွေ့ရလေတော့၏။ စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးသည် ထိုဘုန်းကြီးအား ထိုင်၍ကန်တော့လိုက်ကြ၏။ ထိုသို့ကန်တော့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လားမားဘုန်းတော်ကြီးသည် မျက်ခွံကိုတဖြည်းဖြည်း လှန်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ၎င်း၏ဘာသာစကားဖြင့် ...

‘သင်တို့ ဘယ်အရာကို အလိုရှိသနည်း’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ထိုဘာသာစကား ဖြင့်ပင် ...

‘အရှင်ဘုရားရဲ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု နည်းလမ်းကိုပဲ အလိုရှိပါတယ်’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ လားမားဘုန်းတော်ကြီးက ...

‘သင်ဟာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နည်း အားလုံးကို သိထားတာပဲ။ အတော်လည်း ကျင့်ထားပြီးပြီပဲ။ အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား လိမ်လည်ပြောဆို နေသနည်း’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘တပည့်တို့သုံးယောက်ဟာ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာတဲ့ သူတွေပါ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ လားမားဘုန်းတော်ကြီးက ...

‘သင်ဟာ မိုးပေါ်ကပစ်ချတဲ့ အပ်ကလေးတစ်စင်းကိုတောင် ရှာနိုင်တဲ့ သူပါ။ ဘယ်လိုလုပ် လမ်းမှားနိုင်မှာတုံး။ သင် ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို လိမ်လည်ပြီး ပြောဆိုနေတာလဲ’

ဟု ပြောပြန်သည်။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘တပည့်တော်တို့ သုံးယောက်ဟာ ရှေးဟောင်း ရတနာသိုက်တစ်ခုကို တူးဖော်ဖို့ လာခဲ့ကြတာပါ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် လားမားဘုန်းတော်ကြီးက ...

‘သင် ယခု အမှန်ပြောပြီ’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘တပည့်တော်တို့ သုံးယောက်ဟာ ခရီးထွက်ဖို့ ရာသီဥတု မကောင်း သေးတဲ့အတွက် ဒီနေရာမှာ တစ်လလောက်တည်းခိုချင်ပါတယ်။ တစ်လလောက် တည်းခိုခွင့်ပေးပါ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ လားမားဘုန်းတော်ကြီးက ...

‘ဒီမှာရှိတဲ့ ဘယ်လိုပစ္စည်းကိုမှ ခိုးမယူပါဘူးလို့ ကတိပေးရင် သင်တို့ ကို တည်းခိုခွင့်ပေးမယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘တပည့်တော်တို့ ဘယ်လိုပစ္စည်းကိုမှ ခိုးယူသွားမည်မဟုတ်ကြောင်း အရှင်ဘုရားကို ကတိပေးပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် လားမားဘုန်းတော်ကြီးက..

‘သင်ဟာ ယုံရမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး။ ကတိသစ္စာကို အကြိမ်ကြိမ် ချိုးဖောက်တတ်တဲ့သူမျိုး ဖြစ်တတ်။ ဒါကြောင့် သင့်ကို ကျိန်စာတိုက်ပြီးမှ လက်ခံနိုင်မယ်။ ဟိုရေခွက်ကိုယူပြီး ရေခပ်လိုက်။ ပြီးရင် သင် ကျွန်ုပ် ဆိုတဲ့ အတိုင်း လိုက်ဆို’

ဟု ဆိုသဖြင့် စနေမောင်မောင်လည်း လားမားဘုန်းကြီးပြောသည့် အတိုင်း ရေတစ်ခွက်ကိုကိုင်၍ ထားရလေ၏။ ထိုအခါ လားမားဘုန်းတော်ကြီးက ...

‘ကတိသစ္စာပျက်ခဲ့သော် သေချိန်တန်သည့်အခါ၌ သေခြင်းတရားသည် သင့်ထံသို့ ရောက်မလာဘဲ ရှိပါစေသတည်း။ သေခြင်းကို ချက်ချင်းမရဘဲ ဘေးဒုက္ခမျိုးစုံ ခံစားရပါစေသတည်း’

ဟု တိုင်ပေးလေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် လိုက်၍ဆိုရလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာအား မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ကောင်းတာပေါ့။ သူ့ရဲ့ကျိန်စာက အသက်ရှည်မယ့် ကျိန်စာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘မထင်နဲ့ ဘွန်ဟောင်းရေ။ သေချင်တဲ့အချိန်မှာ သေခွင့်မရတာဟာ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ဒုက္ခဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ကြုံတဲ့အခါမှာ သိလိမ့်မယ်’

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်၊ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ထိုကျောင်းအို ကျောင်းဟောင်းကြီး၌ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ၎င်းတို့လူစုသည် မီးဖိုခံဘေးတွင်ကပ်ကာ ဆန်ပြုတ် သောက်နေကြ၏။ စနေမောင်မောင်မှာမူ ကျန်နှစ်ဦးကဲ့သို့ ကပ်၍မနေဘဲ လမ်းလျှောက်၍နေ၏။ ထိုအခါ၌ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကျွန်တော် တစ်ခုပြောစရာ ရှိတယ်။ ညက လူခြေတိတ်တဲ့အခါမှာ ဟောဒီ အောက်ဘက်က လူ သုံးလေးငါးယောက် စကားပြောသံ ကြားရတယ်။ ပြီးတော့လည်း တဟဲဟဲနှင့်အော်နေတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ရဲ့ အသံကိုလည်း ကြားရတယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းကလည်း ...

‘ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး...။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကိုပဲ ပြောမလို့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အောက်တည့်တည့် မှာ အခန်းမှ မရှိဘဲ။ အဲဒါ တော်တော်ဆန်းတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

‘အောက်မှာ လျှို့ဝှက်အခန်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒီကိုဆင်းတဲ့ လှေကား ဟာ ဟောဟို တိုင်ကွယ်မှာရှိတယ်။ အဲဒီအခန်းရဲ့ ထွက်ပေါက်တစ်ခုဟာ ချောင်းတစ်ခုနဲ့ ဆက်နေတယ်။ ဒီအဆောက်အဦကို တည်ဆောက်ထားပုံ ကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ မင်းတို့ကြားရတဲ့ လူသံဆိုတာ ဟုတ်လိမ့်မယ်။ တဟဲဟဲနဲ့ အော်တဲ့အသံ ဆိုတာကတော့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ရဲ့ အော်သံ မဟုတ်ဘူး။ ဖားဖိုဆွဲသံ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို အောက်မှာ လားမား ဘုန်းတော်ကြီးတွေ လျှို့ဝှက်ပြီး အဂ္ဂိရတ်ထိုးတဲ့အခန်း ရှိလိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘တိဗက်ဘုန်းကြီးတွေဟာ ဘာသုံးစရာရှိလို့ အဂ္ဂိရတ် ထိုးရမှာတုံး။ အဂ္ဂိရတ် ထိုးတယ်ဆိုတာ ရွှေဖြစ်အောင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလား’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အခန်း (၆)

အန္တရာယ်ခရီးလမ်း

‘မဟုတ်ဘူး မောင်ဖိုးသာရဲ့။ လားမားဘုန်းတော်ကြီးတွေဟာ တကယ့် သူတော်စင်ကြီးတွေပါပဲ။ သူတို့အတွက် ရွှေလည်း မလိုပါဘူး။ ငွေလည်း မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ရွှေလုပ်နည်းကို သိကြတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ အဂ္ဂိရတ်ဆရာတွေ လိုက်စားနေတဲ့ ရွှေဖြစ် ငွေဖြစ်ဆိုတာဟာ သူတို့အတွက် ထမင်းစား ရေသောက်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ တို့အတွက် အကျိုးရှိချင် ရှိမယ်။ ညကိုတော့ တိတ်တိတ်လေးခိုးပြီး ဆင်းကြည့်မှပဲ။ အဲဒါကြောင့် ညအိပ်ရာဝင်တဲ့ အခါမှာ အအိပ်ဆတ်ဖို့ လိုတယ်။ နိုးရင်ဆတ်ခနဲ ထပေတော့’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘အဲဒီလို သူတို့လုပ်တာကို ခိုးပြီးကြည့်ရင် အန္တရာယ်ရှိသလား’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဒီလိုရှိတယ် မောင်ဖိုးသာရေ။ ကံကောင်းရင် သေနိုင်တယ်။ ကံဆိုးရင်တော့ ချက်ချင်းမသေဘဲ အန္တရာယ်တွေ အမျိုးမျိုးကျပြီးမှ ဇီဝိန်ကြွေလိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်တော့်ကို မနှိုးပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် လိုက်ပြီး မကြည့်ချင်ဘူး’

ဟု ပြောလေ၏။

‘လိုက်မကြည့်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဟိုမှာ အန္တရာယ်တွေရင် ကိုယ့်လူကို ပြန်ပြီး မနှိုးအားဘူး။ လိုက်ကြည့်ချင်သည် ဖြစ်စေ၊ မကြည့်ချင်သည် ဖြစ်စေ နိုးပြီး လိုက်ခဲ့ရမှာပဲ’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

ညပိုင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ၌ စနေမောင်မောင်သည် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာအား အမှန်တကယ်ပင် နှိုးခဲ့၏။ မောင်ဖိုးသာသည် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ၌ ၎င်း၏လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ နာရီပြန်နှစ်ချက် ထိုးနေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ရှေ့မှနေ၍ လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွား၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးက တစ်ဦးလက်ကို တစ်ဦးကိုင်ကာ နောက်မှလိုက်ကြရ၏။ တံခါးပေါက်သို့ ရောက်လျှင် ထိုတံခါးပေါက်ရှိတံခါးကို စနေမောင်မောင်က ၎င်းတွင်ပါသော ကိရိယာဖြင့်ဖွင့်၍ အောက်သို့ဆင်း၏။ မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့လည်း အောက်သို့ လိုက်၍ဆင်းရလေ၏။ လှေကားမှာ ကျောက်လှေကား ဖြစ်၏။ အောက်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ၌ စနေမောင်မောင်သည် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့ ပုန်းကွယ်ရမည့်နေရာကို ရှာဖွေ၍ ပေးလေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ပုန်းကွယ်၍ နေရလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ၎င်းတို့၏ မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင်ရပ်၍ မျှော်နေ၏။ တစ်အောင့်မျှကြာလျှင် စနေမောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်းတို့အနီးသို့ လာပြီးလျှင် ...

‘ရေသံကြားရတယ်။ လှေတစ်စီး လှော်လာတဲ့အသံပဲ။ သတိဝီရိယနဲ့ နေကြ။ အတင့်လည်း သိပ်မရဲကြနဲ့။ သိပ်ပြီးလည်း မကြောက်ကြနဲ့’

ဟု သတိပေးလိုက်လေ၏။

များမကြာမီ၌ မြေအောက်ခန်း၏ တံခါးသည် ပွင့်သွား၏။ စနေမောင်မောင်တို့လူစုသည် ထိုတံခါး ပွင့်သွားသောနေရာသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ လရောင်အောက်၌ ချောင်းကို လှမ်း၍မြင်ရ၏။ ထို့အတူ လှေကိုလည်း မြင်ရ၏။ လှေပေါ်မှ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး ဆင်းလာ၏။ တံခါးဖွင့်ပေးသောဘုန်းကြီးတစ်ပါးက လက်တွင်ကိုင်ထားသော မီးတုတ်ကို မီးတို့လိုက်၏။ မီးတုတ်မှာ မြင်တွေ့နေကျ မီးတုတ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ လျှပ်စစ်မီး ထွန်းလိုက်သလို လင်းထိန်သွားစေသော ထူးဆန်းစွာ စိမ့်ထားသည့် မီးတုတ်မျိုးဖြစ်၏။ ထို့နောက် တိဗက်ဘုန်းကြီးသုံးဦးသည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာ၏။ အခန်းတစ်ခုလုံး ထိန်လင်းသွား၏။ အခန်းထဲတွင် တိဗက်ဘုန်းကြီးအလောင်း ခြောက်လောင်းကို တွေ့ရ၏။ ဝင်လာသော တိဗက်ဘုန်းကြီးသုံးဦးသည် အလောင်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှု၏။ ပြီးလျှင် မီးဖိုတစ်ခုအား မီးမွှေး၏။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက သပိတ်လုံးအရွယ်ခန့်ရှိသော သားရေလုံးတစ်လုံးကို တုတ်နှစ်ချောင်းဖြင့်ညှပ်၍ ဖိကာ ကြွကာ လုပ်ပေး၏။ ထိုအခါ၌ ဟဲ့..ဟဲ့..ဟဲ့..ဟဲ့.. ဟူသော အသံများဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် မီးဖိုမှမီးတောက်များသည် အခန်း၏ မျက်နှာကြက်တိုင်အောင် မီးပွားများကို လွင့်စင်စေလျက် တောက်လောင်လေတော့၏။ ထိုအခါ လားမားဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက တစ်စုံတစ်ခုကို ညှပ်ဖြင့်ကိုင်ကာ ပစ္စည်းအချို့ကို ထည့်၏။ ကျည်တောက်တစ်ခုအတွင်းမှ အရည်အနည်းငယ် ထည့်၏။ ပြီးလျှင် ထိုလုံအား မီးထဲတွင် ထည့်လိုက်၏။ ထိုတွင် တောက်လောင်နေသော မီးအရောင်သည် ပြာနန်းနှမ်း စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်သို့ ပြောင်းသွား၏။ တစ်အောင့်မျှကြာလျှင် ထိုလားမားဘုန်းကြီးသည် ညှပ်ဖြင့်လုံတွင်ညှပ်၍ မြေပေါ်တွင် သွန်ချလိုက်၏။ ဝင်းဝါလက်ပြောင်သောအရောင်ကို စနေမောင်မောင်တို့ မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်၌ လားမားဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် ဘုန်းကြီးအလောင်းခြောက်လောင်း၏ ပါးစပ်အတွင်းသို့ အရည်တစ်မျိုးကို သွားရောက်လောင်းထည့်လေ၏။ များမကြာမီ၌ စောစောကသွန်ထုတ်ခဲ့သော လင်းပြောင်သည့် အရည်သည် အလုံဖြစ်သွား၏။ လားမားဘုန်းကြီးသုံးပါးအနက် တစ်ပါးသည် ကောက်ယူလိုက်ပြီးနောက် သွားရန်အချက်ပြလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းတို့ အခန်း

အပြင်ဘက်သို့ထွက်ကာ တံခါးကို အပြင်မှ ပိတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင် ကား လှေလှော်သွားသံကို ကြားရ၏။ ထိုအသံ ပျောက်သွားသောအခါ၌ စနေမောင်မောင်က ဘုန်းကြီးအလောင်းမှ သင်္ကန်းအနည်းငယ်ကို ဖြဲယူ၍ မီးတုတ် လုပ်လေတော့၏။ ပြီးလျှင် မီးထွန်းညှိပြီးနောက် ဖားဖိုကို မီးဆက်၍ မွှေးလေတော့၏။ မောင်ဖိုးသာက ချောင်းဘက် တံခါးပေါက်အနီးသို့သွား၍ ကင်းစောင့်ရ၏။ ဘွန်ဟောင်းကမူ လေမှုတ်သောသားရေလုံးကြီးအား ဖိချည် ကြွချည် လုပ်ပေးရ၏။ စနေမောင်မောင်သည် လုံတစ်ခုကိုကောက်၍ အနီးတွင် ရှိသော အဂ္ဂိရတ်ပစ္စည်းများကို ထည့်လေ၏။ ထို့နောက် လုံကို မီးခဲအတွင်းသို့ သွင်းလိုက်လေတော့၏။ မီးတောက်များသည် အဝါရောင် မဟုတ်တော့ဘဲ စိမ်းစိမ်းပြာပြာအရောင်များသို့ ပြောင်းသွား၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဖြစ်ပြီ’

ဟု တိုးတိုးညင်းညင်းလေး ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ၌မှာပင် ၎င်းတို့ဆင်းလာသော ကျောက်လှေကားမှ အသံကို ကြားသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ စနေမောင်မောင် သစ္စာဆိုခဲ့သော ဤကျောင်း၏ ဆရာတော် ဘုန်းတော်ကြီးဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ဆရာတော်၏ မျက်လုံးများသည် အရောင်တဖျပ်ဖျပ်တောက် နေ၏။ ဆရာတော်သည် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော စကားကို ၎င်း၏ဘာသာဖြင့် ကြိမ်းဝါးလေ၏။

‘သစ္စာဖောက်တွေ...။ အမြန်ဆုံးသေဖို့ ဆုတောင်းကြပေတော့’

ဟု အသံနက်ကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

စနေမောင်မောင်ကလည်း အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော စကားကို တိဗက်ဘာသာဖြင့် ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

‘ဒီမှာ ဆရာတော်...။ တပည့်တော်တို့က လူတွေဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေဆိုတာ လူတွေအတွက် အသုံးဝင်ဆုံး ပစ္စည်းပဲ။ ရွှေအတွက် ဖောက်ရတဲ့သစ္စာမို့လို့ ရွှေသစ္စာလို့ နာမည်ပေးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ အရှင်ဘုရား ထင်သလို တပည့်တော် တို့ဟာ သစ္စာဖောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ် ရွှေဖြစ် မဖြစ် လုပ်စမ်း

ကြည့်တဲ့ သဘောပါ။ တကယ်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် နောင်မှ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် လုပ်ယူမှာပါ။ ပြဒါးကို မမွေးဘဲနှင့် အစိမ်းအတိုင်း ရွှေလုပ် ရတာ တပည့်တော် ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့်လုပ်လို့ရ မရ စမ်းကြည့်တာပါ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ လားမားဘုန်းတော်ကြီးက ...

‘သူတစ်ပါး မသိဘဲ၊ ခွင့်လည်းမပြုဘဲ သူတစ်ပါးရဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်တာက မရိုးသားဘူးဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်’

ဟု ပြောချိန်၌ပင်လျှင် ... ကျောက်လှေကားဆီသို့ ဓားများ၊ တုတ်များ၊ လှံများကိုင်ဆောင်ထားသောသူများ ရောက်ရှိလာသဖြင့် စနေမောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာဘက်သို့လှည့်ကာ ...

‘လာမျိုး’

ဟု ပြောပြီးလျှင် ချောင်းဘက်ရှိ တံခါးလက်ဆီသို့ ပြေးသွားကာ တံခါးကို ကိုယ်လုံးဖြင့်တိုက်၍ ဖွင့်လိုက်လေတော့၏။ တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် လေ၏လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ပြေးထွက်သွားကြ လေတော့၏။ နောက်မှလူများကလည်း ဟစ်အော်၍ တလမန်းကြမ်း လိုက်လေတော့၏။ လိုက်သောလူစုတွင် အမဲလိုက်ခွေးများပါ ပါလာသည်ဖြစ်ရာ ညာသံပေးသောအသံတွင် ခွေးဟောင်သံပါ ပါနေတော့၏။

စနေမောင်မောင်သည် ချောင်းရိုးအတိုင်း ကပ်၍ပြေးနေ၏။ ၎င်း၏ နောက်တွင် မောင်ဖိုးသာသည် ကပ်၍ လိုက်နေ၏။ မောင်ဖိုးသာ၏ နောက်တွင် ဘွန်ဟောင်းသည် ဟောဟဲ ဟောဟဲနှင့် ကပ်၍ လိုက်လေ၏။ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် စနေမောင်မောင်က မောင်ဖိုးသာအား ...

‘မောင်ဖိုးသာရေ..။ သိပ်ပြီးနီးလာပြီကွ။ ချောင်းထဲကို ခုန်ဆင်းလိုက် တော့’

ဟုဆိုသဖြင့် မောင်ဖိုးသာလည်း ချောင်းတွင်းသို့ ဝုန်းခနဲခုန်ဆင်း၍ ချောင်းကို အလျားလိုက်အတိုင်းကူးခပ်၍ သွားလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည်

ဘွန်ဟောင်းကိုစောင့်၍ တွဲခေါ်၏။ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ဘွန်ဟောင်းကို လက်မောင်းမှကိုင်၍ ချောင်းအတွင်းသို့ ခုန်ချလိုက်လေတော့၏။ ချောင်းစပ်တွင် ကြိုးချည်ထားသော လှေတစ်စီးကို တွေ့၏။ စနေမောင်မောင်က လှေပေါ်သို့တက်ပြီးလျှင် ဘွန်ဟောင်းအား လှော်ခတ်ခိုင်းလေ၏။ ထို့နောက် ချောင်းအတွင်း၌ကူးနေသော မောင်ဖိုးသာအား လှေပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်၏။ ချောင်းမှာ ကွေ့ဖြစ်သောကြောင့် ကွေ့ကို လှော်သည်နှင့် နောက်မှလိုက်လာသူများ မျက်ခြည်ပြတ်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာခွင့် ရသောကြောင့် မောင်ဖိုးသာက စနေမောင်မောင်အား ...

‘ဆရာကြီးရေ..။ နောက်က လိုက်လာတဲ့လူစုတော့ မျက်ခြည်ပြတ်သွားတာနဲ့ မလိုက်တော့ဘူး ထင်တယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

‘ဒီလို မဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်ဖိုးသာ။ ချောင်းက ကောက်သွားတော့ တို့သွားရတာက လမ်းအကောက်ကြီးကွ။ အဲဒီတော့ ဒီလူတွေဟာ ချောင်းရိုးအတိုင်းလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တည့်တည့်ကြီး ဖြတ်ချလိုက်ပြီး တို့ရှေ့က ကြုံပြီး စောင့်နေကြလိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်ဖိုးသာမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။

‘အဲဒီလိုဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆရာကြီး’

ဟု အလန့်တကြား မေးလိုက်လေ၏။

‘ဒီလိုရှိတယ် မောင်ဖိုးသာရေ။ ဟောဒီနားမှာ တို့လှေကို ရပ်မယ်။ ပြီးရင် တို့အားလုံး ကုန်းပေါ် တက်ကြမယ်။ လှေကို ဒီအတိုင်း မျှောချလိုက်မယ်’

ဟုပြောဆိုပြီးလျှင် အကွယ်အကာကောင်းသောနေရာ၌ လှေကို ကပ်ပြီး လူများဆင်းကြ၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်သည် လှေကို ချောင်းအလယ်သို့ တွန်းသွားပြီးလျှင် မျှောချလိုက်၏။

ထို့နောက် စနေမောင်မောင်က ...

‘ဘွန်ဟောင်းနဲ့ မောင်ဖိုးသာက ဒီနေရာမှာနေခဲ့ပြီး အရိပ်အခြေကြည့်
နေ။ ကျုပ်သွားမယ်’

ဟုပြောရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဆရာကြီး ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ’

ဟု အလန့်တကြား မေးပြန်၏။

‘ကျုပ်တို့နေခဲ့တဲ့ အဆောက်အဦးကြီးထဲ ပြန်သွားရမယ်လေ။ ကျုပ်တို့
ကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း ယူမယ်။ စောစောက အင်္ဂါရတ်ပစ္စည်းတွေလည်း
ယူမယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီမှာရှိတဲ့ လားမားဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ အိပ်ရာထဲက
ပစ္စည်းတစ်ခုတောင် ရချင် ရလာမှာ’

ဟုပြောရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်မယ်လေ ဆရာကြီး’

ဟုပြောလေ၏။

‘ကိုယ့်လူတို့ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်လူတို့လိုက်ရင် ခြေရှုပ်နေမယ်။
ပြေးရလွှားရတဲ့ခရီးမှာ ကိုယ့်လူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အပြေးညံ့တယ်။ ဒီထက်
ဆိုးတာက မောင်ဖိုးသာက လုံးဝ မပြေးတတ်ဘူး။ ရန်သူလိုက်လို့ ပြေးတဲ့အခါ
မှာ ပြေးပွဲမှာ ပြေးသလိုပြေးလို့ မရဘူး။ ပြေးပွဲမှာပြေးတာက အရှေ့ဆုံးကို
ရောက်ဖို့ ပြေးရတာ။ ရန်သူလိုက်လို့ ပြေးရတာက ဒီလိုပြေးလို့ မရဘူး။
နောက်က လိုက်လာတဲ့ ရန်သူရဲ့သဘာဝကိုလည်း စဉ်းစားရသေးတယ်။ ငါသာ
သူ့နေရာမှာနေပြီး ဒီလို လိုက်တဲ့ဘက်က ရောက်နေရင် ဘယ်လိုလိုက်
မလဲ ဆိုတာတွေးကြည့်ပြီး လွတ်မယ့်လမ်းကို ပြေးရတာ။ ကဲ..ကျုပ်သွားမယ်’

ဟုဆိုကာ စနေမောင်မောင်သည် ထွက်သွားလေတော့၏။ မောင်ဖိုးသာ
နှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ တက်သွားပြီးလျှင် ထို
တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ချုံဖုတ်တစ်ခုတွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။ ၎င်းတို့၏ နောက်မှ
လိုက်လာသော လူအုပ်ကြီးကိုလည်း အပေါ်စီးမှ မြင်ကြရလေ၏။ ထိုလူအုပ်ကြီး

မှာ မီးတုတ်များ ကိုင်ဆောင်ထားသည်ဖြစ်၍ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘မောင်ဖိုးသာရေး..။ တို့ဆရာကြီးပြောတာ မှန်တယ်ဟေ့။ ဟိုလူစုက တော့ တို့လှေ အလာကို စောင့်နေကြပြီဟေ့။ ဟိုမှာ တွေ့လား’

ဟုဆိုသဖြင့် မောင်ဖိုးသာလည်း လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်၊ မီးတုတ်စသည် ကိုင်ဆောင်ထားသော လူအုပ်ကြီးသည် ချောင်းအတွင်း ဆင်းသူက ဆင်း။ ချောင်းကမ်းပါးနှစ်ဖက်၌ စောင့်သူက စောင့်ပြုလုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ များမကြာမီ၌ ၎င်းတို့မျှောလိုက်သော လှေကလေးသည် စောင့်နေကြသူများဆီ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။ ထိုလူစုသည် လှေကို ဝိုင်းလိုက်ကြ၏။ လှေပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ပါလာသည်ကို မတွေ့လျှင် အော်ဟစ်ဆူညံကာ ဒေါသအိုးများ ပေါက်ကွဲလေတော့၏။ လားမားဘုန်းတော်ကြီးသည် ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ညွှန်ပြ၏။ ထို့ကြောင့် လူအုပ်ကြီးသည် လက်နက်များကိုင်ဆောင်ကာ တစ်ဖက်သောကမ်းဆီသို့ သူထက် ငါ ကူးဖြတ်၍ အော်ဟစ်ကာ တက်သွားကြလေတော့၏။ လားမား ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ဦးသာလျှင် ကျန်ခဲ့၏။ သူသည် သူ၏လူအုပ်ကြီးကို ငေးမောကြည့်ရှုနေ၏။ တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ မြင်ကွင်းတွင် ပျောက်ကွယ် သွားသော အခါကျမှ လာလမ်းအတိုင်းပြန်၍ လျှောက်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ မြင်းခွာသံများ ကြားသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့က လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ စနေမောင်မောင်သည် မြင်းတစ်ကောင်ကို ကိုယ်တိုင်စီးလျက် အခြားသော မြင်းနှစ်ကောင်ကိုဆွဲလျက် လာနေကြောင်းကို လရောင်၌ ထင်ရှားစွာတွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကိုဘွန်ဟောင်းရေး.. ကျုပ်တို့ကို ဆရာကြီးထားခဲ့တဲ့ နေရာကို ပြန်ပြီး စောင့်နေမှဖြစ်မယ်။ အဲဒီလိုမဟုတ်ရင် ဆရာကြီးက ကျုပ်တို့ကို ရှာနေရဦးမယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဘယ်မှမသွားနဲ့။ ဒီမှာပဲနေကွ။ ငါတို့ဆရာကြီး စနေမောင်မောင် ဒီကို လိုက်လာလိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်ချိန်၌ပင် စနေမောင်မောင်သည် မြင်းများနှင့်အတူ တောင်ကုန်းပေါ် စ၍တက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းတို့ပုန်းနေသော သစ်ပင် အောက်သို့ရောက်လာပြီးလျှင် အပေါ်ကိုမော့မကြည့်ဘဲ ...

‘ကဲ.. မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့ရေ။ မြန်မြန်ဆင်းကြပေတော့’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာအား ...

‘မင်းကို ငါမပြောဘူးလား။ တို့ဆရာကြီးက ချက်ဆိုရင် နားခွက်က မီးတောက်တဲ့ လူမျိုးကွ’

ဟုပြောပြီးလျှင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းကာ မြင်းများ ပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြလေတော့၏။ မြင်းများပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဆရာကြီး.. ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာရှိနေမယ်ဆိုတာ သိနေတယ်နော်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

‘ဒီလိုလေကွာ။ မင်းတို့ကို ငါထားခဲ့တဲ့နေရာဟာ ဟိုလူအုပ်ကို လှမ်းမမြင်နိုင်ဘူးကွ။ မြင်နိုင်ဖို့ဆိုရင် ဒီတောင်ကုန်းပေါ်ကို လာကို လာရမယ်။ ဒီထက် မြင်နိုင်ဖို့ဆိုရင် ဒီသစ်ပင်ကြီးပေါ်ကို အသေချာဆုံးပေါ့ကွာ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် တောင်ကုန်းအောက်သို့ မြင်းများဖြင့် ဆင်းလိုက်ကြ လေ၏။ တောင်ကုန်းအောက်သို့ရောက်လျှင် စနေမောင်မောင်က မြင်းကို ဇက်သတ်ကာ ငြိမ်နေလိုက်၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဘာလဲ ဆရာကြီး’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

‘ဟိုလူစုက ချောင်းကိုကူးပြီး ဟိုဘက်ကမ်းကို တက်သွားကြပြီ။ ငါတို့ တည်းတဲ့နေရာက လားမားဘုန်းကြီးတစ်ပါးပဲ ဒီဘက်ကမ်းမှာ ကျန်ခဲ့မှာကွ။

သူဟာ ခုလောက်ဆိုရင် တဖြည်းဖြည်း သူ့ရဲ့ကျောင်းကြီးဆီကို ပြန်ပြီး လျှောက်လာနေပြီ’

ဟု ပြောလိုက်ချိန်ပင် မောင်ဖိုးသာသည် လရောင်တွင် လျှောက်လာသော လားမားဘုန်းတော်ကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဟိုမှာ ဆရာကြီး...ဟိုမှာ’

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်သည် မြင်းကိုစီးလျက် လားမားဘုန်းကြီး၏ ရှေ့သွားရောက်ကာ အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော တိဗက်စကားကို ပြောလိုက်လေတော့၏။

‘တပည့်တော်အနေနှင့် ဒီလိုလုပ်ရတာ စိတ်မကောင်းဘူး။ အရှင်ဘုရားရဲ့ကျောင်းမှာ တည်းခိုခဲ့ရတဲ့ ကျေးဇူးကို တပည့်တော် မမေ့ပါဘူး။ အဲဒီကျောင်းက ပစ္စည်းလေးတစ်ခုနှစ်ခုကို တပည့်တော် အလိုရှိလို့ ယူသွားပါပြီ။ တပည့်တော်လည်း ခိုးရာမရောက်အောင် အရှင်ဘုရားအနေနှင့် စွန့်ကြဲလိုက်တယ်လို့ပဲ သဘောထားပါ။ တပည့်တော်ယူသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တပည့်တော် အသုံးပြုပြီးတဲ့အခါမှာ အရှင်ဘုရားဆီကို တပည့်တော် ကိုယ်တိုင်လာပြီး ပို့မှာပါ။ အဲဒီတော့ တပည့်တော်ဟာ အပိုင်ယူတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေတ္တ ငှားရမ်းသွားတာပါ။ တပည့်တော်နာမည်လည်း မသိရင် မှတ်ထားပါ။ တပည့်တော်ဟာ စနေမောင်မောင် ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဘုရား’

ဟုဆိုကာ လက်အုပ်ချီ၍ကန်တော့ပြီးလျှင် ရှေ့မှ မြင်းကို ကဆုန်စိုင်းသွားလေတော့၏။ ထိုကြောင့် မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့လည်း မြင်းကို ကဆုန်စိုင်း၍ လိုက်ပါသွားကြလေတော့၏။ လားမားဘုန်းကြီးကမူ ၎င်းတို့၏ နောက်ကျောကိုကြည့်၍ လေးနက်သောအဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ပြုံးလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၇)
မီးခိုးကြွက်လျှောက်

စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးသည် ရန်သူဝေးရာသို့ ရောက်သောအခါ
မြင်းကို အရှိန်လျှော့၍ ခွာလေးဖက်ချ စီးသွားလေတော့၏။ အတော်အတန်
ခရီးပေါက်သောအခါ၌ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကိုဘွန်ဟောင်းရေ’

ဟု ခေါ်လိုက်ရာ ...

‘ဆာတယ်လို့ ပြောမလို့ မဟုတ်လား’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာသည်
ကသိသအောက် ဖြစ်သွားရလေ၏။

‘ခင်ဗျားက နေရာတကာ သိနေတာပဲ။ ကိုဖိုးသိလို့ နာမည်ပေးလိုက်ပါလား’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ကိုဖိုးသိလို့ မပြောင်းတော့ပါဘူးကွာ။ မင်းက ဖိုးသာ၊ ငါက ဖိုးသိဆိုရင် ညီအကိုလို့ ထင်နေပါဦးမယ်’

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

‘ညီအစ်ကိုထင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်...။ ခင်ဗျားအဖို့ နာဖို့ရှိလို့လား’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြန်၍ပြောလေ၏။ မင်းက မြန်မာရုပ်၊ ငါက တရုတ် မျက်နှာ။ အဲဒါကို ညီအစ်ကို တော်တယ်လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ထင်သွားတာနဲ့ တို့အမေဟာ လင်နှစ်ယောက် ယူဖူးတယ်လို့ ထင်သွားမယ်ကွ’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ခင်ဗျား စဉ်းစားတာကလည်း ရှည်လျားလှချည်လားဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ငါက တွေးလို့ရှိရင် မီးခိုးဝက်လျှောက် တွေးတတ်တယ်’

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ခင်ဗျား မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ မပြောနဲ့။ မြန်မာစကားမှာ မီးခိုးကြွက်လျှောက်လို့ပဲ ရှိတယ်။ ဘယ်က ဝက်က ရောက်လာရတာတုံး’

ဟုပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် တဟားဟားရယ်လေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ငါပြောတာကိုမယုံရင် ဟောဒီ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်ကို မေးကြည့်။ ငါပြောတာ မှန်လား၊ မင်းပြောတာ မှန်သလားဆိုတာ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင် ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်။ မင်းကို ငါတစ်ခုပြောမယ်။ မီးခိုးတန်း

အတိုင်း လျှောက်လာတဲ့ကြွက်ကို မင်း ဘယ်နှစ်ခါ တွေ့ဖူးသလဲ။ အေး... မှတ်ထားဖို့က သေနတ်နဲ့ ပစ်ဖူးတဲ့ မုဆိုးတိုင်း သူတို့ သိတယ်ကွ။ သူတို့ကို မေးကြည့်။ တောဝက်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်တိုင်း တောဝက်ဟာ သေနတ်ကထွက်တဲ့ မီးခိုးတန်းရှိတဲ့ဆီကို တစ်ခါတည်းလျှောက်လာပြီး ပက်ထည့်လိုက်တာပဲ။ အဲဒါ ကြောင့် တောဝက်ကိုပစ်တိုင်း အကာအကွယ်ယူပြီးမှ ပစ်ရတယ်ကွ။ ဒါကြောင့် တို့မြန်မာစကားမှာ မီးခိုးဝက်လျှောက်လို့ ပြောတာကွ။ ဒါပေမဲ့ တချို့ နတ် ကိုးကွယ်တဲ့လူတွေက ဝက်ဆိုတဲ့စကားကို သူတို့အိမ်တွေမှာ မသုံးချင်ဘူးကွာ။ အဲဒီတော့ ဝက်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ကြွက်ဆိုတဲ့စကားကို အစားထိုးသုံးရာကနေပြီး မီးခိုးကြွက်လျှောက် ဖြစ်သွားတာကွ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ...

မောင်ဖိုးသာသည် မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက် ဖြစ်နေသောကြောင့် စနေ မောင်မောင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

‘ဆရာကြီး...။ ကိုဘွန်ဟောင်းပြောတာ အဟုတ်ပဲလား’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

“အမှန်က ဒီလိုမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်ကွ။ ငါ့အဘွားရှိတုန်းက မီးဖိုထဲမှာ မီးခိုးတွေ အူထွက်နေရင် ‘ဟဲ့ ... မီးခိုးဖက်ခြောက်တွေ မလုပ်ကြနဲ့’ လို့ ပြောတယ်ကွ။ ထင်း မထည့်ဘဲနဲ့ ဖက်ခြောက်တွေ ထည့်ရင် မီးခိုးတွေ သိပ်ထွက်တယ်ကွ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ မီးခိုးနဲ့ ဖက်ခြောက်နဲ့ သုံးထားတဲ့ စကားကွ။ မီးခိုးတွေ သိပ်ထွက်တယ်။ ဖက်ခြောက်တွေ သိပ်မထည့်နဲ့။ ထင်းပဲထည့်လို့ ပြောတာကွ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘မှတ်ပြီလား။ မင်း ငါနဲ့တင်ပြောရင် နည်းနည်းသက်သာဦးမယ်။ မင်း ကြွက်နဲ့ ငါဝက်က အရွယ်ချင်းမတူပေမယ့် ခပ်ဆင်ဆင်ရှိသေးတယ်။ အခုတော့ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်လည်း ပါလာရော မင်း ကြွက်လည်း သွားပြီး။ ငါ့

ဝက်လည်း သွားပြီ။ အခု ဖက်က ရောက်လာပြီကွ။ ငါဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးကွ။ မင်းယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နေ။ ငါကတော့ မယုံဘူးကွ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ပြုံးလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် စနေမောင်မောင်ကို လှမ်း၍ကြည့်ပြီးနောက် ...

‘ဆရာကြီး ... တစ်ညလုံးလည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး။ မြင်းစီးလာတဲ့ ခရီးကလည်း တော်တော် ဝေးလာပြီနော်။ တော်တော်ကို ဆာနေပြီ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ...

‘ဟိုရှေ့က တောအုပ်ထဲရောက်ရင် အရိပ်အဝါသ ကောင်းကောင်း တွေ့ပြီ။ အဲဒီမှာ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ကြတာပေါ့၊’

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဆရာကြီး ... ဗိုက်ဆာနေပြီလို့ ပြောတာ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်က ...

‘မသိဘူးလေ ဘွန်ဟောင်းရဲ့။ ဆာနေတော့ ဘယ်လို လုပ်ချင်လို့တုံး’

ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

‘စားချင်တာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်။ ဆာနေတာ ဘယ်လို လုပ်ချင်ရမှာတုံး’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ပြုံးလေ၏။

‘ဟောဟို တောအုပ်လေးကျရင် ကျွေးပါ့မယ်။ ဟောဒီမှာ ရိုက္ခာတွေ ပါ ပါတယ်’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ၎င်းတို့သုံးဦးသည် တောစပ်သို့အရောက် မြင်းစီးသွားလေ၏။ တောစပ်သို့ရောက်လျှင် ခေတ္တစခန်းချပြီးနောက် ဘွန်ဟောင်းက

ရေကို ရှာရလေ၏။ မောင်ဖိုးသာက မီးမွှေးရလေ၏။ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်ကမူ ရိက္ခာများကို ထုတ်ပေးရလေ၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းတို့ သုံးဦးသားသည် မြန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ကင်းစောင့်ကာ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ကြလေ၏။ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင် ကင်းစောင့်အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဆရာကြီးသည် မြင်းများကို အစာကျွေး၏။ ရေတိုက်၏။ ဘွန်ဟောင်း ကင်းစောင့်သော အလှည့်၌လည်း ပါလာသောရိက္ခာပစ္စည်းများကို ပြန်လည်ထုပ်ပိုး၍ အခြားပစ္စည်းများကို နေသားတကျ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်ဖြစ်အောင် ထုပ်ပိုး၏။ မောင်ဖိုးသာ အလှည့်၌မူ မောင်ဖိုးသာသည် ကင်းကိုသာ စောင့်၏။ အခြားမည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မလုပ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဆရာကြီးစနေမောင်မောင် ကင်းကျတဲ့အလှည့်မှာလည်း မြင်းတွေကို အစာကျွေးတယ်။ ရေတိုက်တယ်။ ငါ ကင်းကျတဲ့အလှည့်မှာလည်း ရိက္ခာတွေကို ထုပ်ပိုးတယ်။ အခြားပစ္စည်းတွေကို ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်ဖြစ်အောင် ပြန်ပြီး ထုပ်တယ်။ မင်း ကင်းကျတဲ့အလှည့်ကျတော့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေတာကိုကြည့်ရင် မင်းဟာ လူပျင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာတယ်။ ဘာမှလည်း တာဝန်မယူချင်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်။ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်ပြီးသွားမယ်ဆိုရင် မင်းဟာ ခရီးဖော်ကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ဒီအကျင့်တွေကို ပြင်ပါ။ ကြာလာရင် မင်းဟာ ယောက်ျားဘဝကနေ ရွှေ့လျှောသွားလိမ့်မယ်’

ဟု ဆုံးမလေ၏။ သုံးယောက်စလုံး တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ကြပြီးသောအခါ၌ ထိုတောအုပ်အတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

လူအုပ်ကွဲပြီ

ဤသို့နှင့်ပင် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် တရွေ့ရွေ့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ တောအုပ်ကြီးနှစ်ခုအား ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်၏။ တောင်ကုန်းကြီး သုံးကုန်းအားလည်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ စနေမောင်မောင်က ...

‘ကဲ..ကိုယ့်လူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြောရဦးမယ်။ လူတွေလည်း နှမ်းနေကြပြီ။ စီးလာတဲ့ မြင်းတွေလည်း ပန်းနေကြပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာမှာ ရက်တော်တော်လေး နားပြီးမှ ခရီးဆက်သွားကြရအောင်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်းသို့သုံးဦးသည် ကျောက်ဂူတစ်ခုအတွင်း၌ ဝင်ရောက်၍ နေရာယူကြလေ၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်သည် မြေပုံကိုဖွင့်၍ မိမိတို့ သွားရမည့်ခရီးကို ကြည့်ကာ ခရီးအကွာအဝေးနှင့် စားနပ်ရိက္ခာကို တွက်ချက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာမူ စနေမောင်မောင်၏ တာဝန်ပေးချက်အရ တောကောင်များပစ်ခတ်ရန်အတွက် တွက်သွားလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် အနီးဆုံးရွာတစ်ရွာကို ရှာဖွေ၏။ ထိုရွာသည် ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်လက်တက်အနီး တည်ရှိသော ရွာ ဖြစ်၏။ ထိုရွာမှာ ဘာသာစကားသုံးမျိုး ပြော၏။ တိဗက်စကား၊ နီပေါစကားနှင့် တရုတ်စကားတို့ဖြစ်၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် တရုတ်စကားအမျိုးမျိုးကို တတ်ကျွမ်းသည်ဖြစ်ရာ ဆက်သွယ်ရန် အလွန်လွယ်ကူသည် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် မုဆိုးကြီးတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် တောင်ဆိတ်များ၊ အရပ်အခေါ် အမွှေးရှည် နွားများကို ပစ်ခတ်ရန်အတွက် တောင်တန်းတစ်ခုပေါ်သို့ တက်သွားကြလေတော့၏။ သုံးရက်ခန့်ကြာသောအခါ၌ တောင်ဆိတ်၊ ကြက်ကင်များ၊ အမွှေးရှည် အမဲသားကင်များ ရရှိလာလေ၏။ ထို့အပြင် ထိုရွာမှ ဆန်အနီများကိုလည်း ဝယ်ယူလာခဲ့လေ၏။ ၎င်းတို့ ခိုအောင်းတည်းခိုရာ ကျောက်ဂူကြီးသို့ရောက်လျှင် စနေမောင်မောင်သည် ဘွန်ဟောင်း သယ်လာသောရိက္ခာများကို စစ်ဆေး၏။ ဘွန်ဟောင်းအား ...

‘ဟေ့.. ဘွန်ဟောင်း။ မင်းယူလာတဲ့ပစ္စည်းထဲမှာ အဓိကပစ္စည်း ကျန်နေတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ကြက်သွန်ဖြူပဲကွ။ ဒီဘက်က တောင်တန်းတွေဟာ အလွန်မြင့်တယ်။ ကြက်သွန်ဖြူမပါဘဲ ခရီးသွားတဲ့အခါမှာ သိပ်ပြီး စိုးရိမ်ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တောင်တန်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ လမ်းလျှောက်နေရင် ဘာမှမသိသာဘူး။ လားနဲ့၊ မြင်းနဲ့ခရီးသွားရင်လည်း မသိသာဘူး။ ခရီးသွားရင်း မြေပြင်မှာ ထိုင်လိုက်ရင် ကာဘွန်ဓာတ်တစ်မျိုးဟာ

မြေပြင်က နှစ်တောင်လောက်မှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒီတော့ မြေပြင်မှာ ထိုင်လိုက် မိတာနဲ့ အဲဒီ ကာဘွန်ဓာတ်ရှူမိပြီး ဘုန်းခနဲ လဲကျသွားနိုင်တယ်။ မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်းမှာ သေသွားနိုင်တယ်။ ကြက်သွန်ဖြူ ပလုပ်ပလောင်း စားထားရင် မသိသာဘူး။ အဲဒီတော့ ဘွန်ဟောင်းအနေနဲ့ ကြက်သွန်ဖြူ သွားရှာချေ။ မင်း အခုရောက်ခဲ့တဲ့ရွာကိုတော့ မဝင်နဲ့တော့။ တခြားရွာကို သွားရှာချေ။

ဟု စေခိုင်းလိုက်၏။

ဘွန်ဟောင်းလည်း ၎င်း၏ပစ္စည်းများကို ချမျှပင် မချရဘဲ ကြက်သွန် ဖြူရှာရန် ထွက်သွားရလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းထွက်သွားပြီး သုံးနာရီခန့်ကြာသော အခါတွင် စနေမောင်မောင်သည် အိပ်နေသော မောင်ဖိုးသာကို ...

‘မောင်ဖိုးသာ..ထတော့။ တို့ကိုသတ်ဖို့ လူတွေ လိုက်လာပြီ’

ဟုဆိုကာ ရတတ်သမျှသော ပစ္စည်းများကို ဆွဲ၍ လိုဏ်ဂူ အပြင်ဘက် သို့ ထွက်လေ၏။ အပြင်ဘက်ရောက်လျှင် တောင်ကမ်းပါးယံတစ်ခုကို ပတ်၍ တက်လာသော လူအုပ်ကြီးကို တောင်ကုန်းများကြားမှ ဝိုးတဝါးတော့ မြင်ရ လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် လူအုပ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ၎င်း၏ အိတ်အတွင်းမှ အဝတ်နီတစ်ခုကိုထုတ်ကာ ဝှေ့ရမ်း၍ပြလေ၏။ လူအုပ်ကြီးသည် အဝေးဆီမှ စနေမောင်မောင် လှုပ်ရမ်းပြသော အဝတ်နီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှု တွေ့မြင်သွားကြလေတော့၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်က မောင်ဖိုးသာအား...

‘မောင်ဖိုးသာရေ.. ငါတို့ မြင်းတွေကို ဟောဟို တောင်စောင်းဘက်ဆီကို ဆွဲသွားကွ။ တို့ရဲ့ ရန်သူကတော့ သူတို့ရဲ့ နောက်ကျောကို ပြန်ကပ်မှဖြစ်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာလည်း မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် ပစ္စည်းများကို သယ်ပိုးကာ အခြားတစ်ဖက်ရှိ တောင်၏ ဆင်ခြေလျောအတိုင်း လျှောက်သွား လေ၏။ များမကြာမီမှာပင် စနေမောင်မောင်သည် မောင်ဖိုးသာထံသို့ ရောက်လာ ပြီးလျှင် ...

‘မောင်ဖိုးသာရေ.. မြင်းပေါ် တက်တော့’

ဟု ပြောဆိုကာ ၎င်းကိုယ်တိုင် မြင်းပေါ် လွှားခနဲ တက်လိုက်ပြီးလျှင် ကဆုတ်ပေါက်၍ ထွက်သွားလေ၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း ၎င်း၏နောက်မှ မြင်းနှင့် လိုက်ပါသွားရလေ၏။ အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ပြီး နှစ်ရက်ခန့်အကြာ၌ ဘွန်ဟောင်းသည် ကြက်သွန်ဖြူအိတ်ကိုထမ်း၍ တောင်ပေါ်သို့ တက်လာလေ၏။ တောင်ကိုပတ်၍ တက်သွားသောလမ်းတွင် များစွာသော လူတို့၏ ခြေရာကိုတွေ့လျှင် ၎င်း၏ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ၎င်းတို့ နေရာတွင် ရှိတော့မည်မဟုတ်ဟု တွက်ဆမိလိုက်သည့် အလျောက် ရှေ့သို့မတက်တော့ဘဲ လာလမ်းအတိုင်း ဆုတ်ခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဘွန်ဟောင်းသည် စနေမောင်မောင်တို့နှင့် လူအုပ်ကွဲသွားလေတော့၏။

သေစေညွှန်းရောသလား

စနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာသည် ရန်သူများ၏ နောက်ကျောသို့ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့၏တာဝန်မှာ ဘွန်ဟောင်းနှင့် အမြန်ဆုံးတွေ့ရန် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုတောင်ခြေရှိ ရွာများအားလုံးကို ဝင်ရောက်ကာ ဘွန်ဟောင်း၏ သတင်းအစအနကို စုံစမ်းလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကြက်သွန်ဖြူ ဝယ်ခဲ့သောရွာသို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ထိုရွာမှ ဘွန်ဟောင်းသည် ကြက်သွန်ဖြူ အိတ်ငယ်နှစ်အိတ်ကို ထမ်း၍ မြောက်ဘက်စူးသို့ ထွက်သွားကြောင်း သတင်းပေးလေ၏။ စနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာသည် ၎င်းတို့ ညွှန်ပြသော မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လိုက်ခဲ့ကြလေ၏။ တောအုပ် တစ်အုပ်ကို တွေ့၏။ စနေမောင်မောင်တို့သည် ထိုတောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။ တောအုပ်၏ အလယ်သို့ရောက်လျှင် လားမား ဘုန်းတော်ကြီးကို လှမ်း၍မြင်တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ၌ စနေမောင်မောင်က မောင်ဖိုးသာအား ...

‘မောင်ဖိုးသာရေ..ဒီတစ်ခါတော့ အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲပြီနဲ့တူပါရဲ့.’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဒီဘုန်းကြီးတစ်ပါးတည်း ကျွန်တော်တို့ လွတ်အောင် ပြေးနိုင်ပါတယ်’

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

‘မဟုတ်ဘူး မောင်းဖိုးသာရဲ့။ ဒီ လားမားဘုန်းတော်ကြီး ထိုင်နေပုံက သိပ်ပြီးပိုင်နိုင်တဲ့ သဘောပါတယ်။ သူ့လူတွေ တို့ကို ဝိုင်းထားတဲ့ သဘောပါတယ်’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်သည့်အခါ စကားမဆုံးမိ၌ပင် ချုံဖုတ်များ၊ ကျောက်တုံးများ၏ နောက်ကွယ်မှ ခူးလေးများ၊ လင့်လေးများ၊ တူမီးသေနတ်များ ကိုင်တွယ်ကာ လူအုပ်ကြီးသည် ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေတော့၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာအားမြင်းပေါ်မှ ဆွဲ၍ချကာ လက်များကို ဆန့်တန်းစေပြီး ဝါးလုံးများဖြင့် ပူး၍ချည်ကာ ဖမ်းဆီးသွားရာ၌လည်း အေးအေးဆေးဆေး ဖမ်းသွားသည်မဟုတ်။ ကြာပွတ်သမားတစ်ဦးက တရွမ်းရွမ်း ရိုက်၍ သွားလေ၏။ တစ်ချက်ရိုက်တိုင်း မောင်ဖိုးသာက ‘အမယ်လေး’ ဟု အော်လေ၏။ ထို ‘အမယ်လေး’ ဟူသော စကားအား အကြီးအကဲက အဓိပ္ပာယ် သိလိုသည်ဆိုကာ စနေမောင်မောင်အား ဘာသာပြန်ခိုင်း၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က အမှန်အတိုင်း ဘာသာပြန်မပေးဘဲ ‘မင်းတို့ကို ဆဲတာ’ ဟူ၍ ပြောလိုက်သောကြောင့် အကြီးအကဲလုပ်သူသည် လွန်စွာ ဒေါသထွက်သွားသည့် အလျောက် မောင်ဖိုးသာ တစ်ဦးတည်းကိုသာ ဖိ၍ ရိုက်နှက်လေတော့၏။ ရိုက်လိုက်တိုင်းလည်း မောင်ဖိုးသာသည် ‘အမယ်လေး’ ဟု အော်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့အား တောင်ကမ်းပါးယံတစ်ခုတွင် ချည်နှောင်ထားလေ၏။ မောင်ဖိုးသာ သည် လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့နေသည့်အလျောက် စနေမောင်မောင်အား ...

‘ဆရာကြီး... ကျွန်တော်တို့ကို သတ်တော့မယ်ထင်တယ်’

ဟု မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဒီနေ့တော့ မသတ်သေးဘူးကွ။ စိတ်ချလက်ချနေ’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် စနေမောင်မောင်၏ စကားကို ယုံကြည်မှု မရှိသေးဘဲ ...

‘ဆရာကြီး...ဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောတာလဲ’

ဟု ပြန်မေးလျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘ဟိုမှာ လားမားဘုန်းတော်ကြီး ရှိနေသေးတယ်လေကွာ။ အဲဒီ ဘုန်းတော်ကြီး ကြွသွားရင်တော့ တို့နှစ်ယောက်က သေချာပြီ’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘သူ့ကြောင့်...သူ့ကြောင့်..’

ဟု ညည်းညူလေ၏။

‘ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ မောင်ဖိုးသာရဲ့’

ဟု စနေမောင်မောင်က မေးလိုက်လေ၏။

‘ဒီလိုပါ ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် ကျောင်းတက်နေရင် အကောင်းသား။ မအူကုန်းအပေါင်ဆိုင်က အပေါင်းဆုံးပစ္စည်း လေလံပစ်တဲ့ အခါမှာ မဟူရာတုံးနဲ့တူတဲ့ ကျောက်တုံးလေးကို လေလံဆွဲမိရာကအစ အခု အသက်ဆုံးတဲ့အထိ ဖြစ်ရတော့မယ်’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ဝမ်းနည်းတကြီးပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

‘မင်းရဲ့ မဟူရာတုံးကလေးဟာ မင်းရဲ့ သေမင်း ဖြစ်သွားပြီးပေါ့။ အဲဒီ ကျောက်တုံးကလေးကို မဟူရာသေမင်းလို့တောင် ခေါ်သင့်တယ်ကွ။ သိပ်လည်း ဝမ်းနည်းမနေနဲ့ကွာ။ ဒီကောင်တွေ သတ်ရင် တစ်ချက်တည်းနဲ့ လက်စတုံး အောင် လုပ်ကြမှာပါ။ သိပ်ပြီးဝေဒနာခံစားဖို့ မရှိပါဘူး’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘သေတော့သေမှာပဲ မဟုတ်လား ဆရာကြီး’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ လွတ်လမ်းမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါတစ်ခုတော့ စဉ်းစား ကြည့်တယ်ကွ။ ဒီကောင်တွေလူစုဟာ ငါတို့ကိုးစားတွေ၊ လုံတွေနဲ့ သတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီး ပြန်ကြွသွားပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါတို့ကို ဒီနေရာမှာ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့မှာကွ။ ဒီနေရာဟာ လူသူအရောက်အပေါက် နည်းတာနဲ့ မင်းရော ငါရော အစာငတ် ရေငတ်ဖြစ်ပြီး သေရမှာ။ ဒါမှမဟုတ် ရင် ဒီဒေသမှာက သိန်းငှက်ကြီးတွေ ရှိတယ်ကွ။ နှုတ်သီးတွေကလည်း ချွန်ချွန်ကောက်ကောက်ကြီးတွေ။ တို့ကိုလာပြီး ထိုးဆွလိမ့်မယ်။ တို့က ဘာမှ ပြန်မလုပ်နိုင်ရင် ဆက်တိုက်လာပြီး ထိုးမယ်။ အူတွေ၊ မျက်လုံးတွေထွက်လာရင် သူတို့ခြေထောက်ကြီးတွေနဲ့ ကုတ်ပြီး ဆွဲထုတ်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီ နည်းနဲ့ မရှုမလှ သေရလိမ့်မယ်။ မင်း ဒုက္ခဖြစ်နေတာကို ငါက မြင်နေရပြီး ငါက ဘယ်လိုမှ အကူအညီမပေးနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ခုကတည်းက ကြံပြီး တောင်းပန်ထားမယ် မောင်ဖိုးသာရေ’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာသည် ချုံးပွဲချ၍ ငိုလေတော့၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်သည် ငြိမ်၍ နေလေ၏။ မောင်ဖိုးသာမှာမူ ကျေနပ်အောင် ငိုပြီးနောက် ...

‘ဆရာကြီး...ဘာတွေ စိတ်ကူးနေတာလဲ’

ဟုမေးရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဒီအချိန်ဟာ နှစ်ချက်ထိုးလောက်ပြီးကွ။ လက်ဖက်ရည်သောက်တဲ့ အချိန်ပဲ။ လစ်ပတန် လက်ဖက်ခြောက်ကို နို့စိမ်း နိုင်နိုင်နဲ့ ဖျော်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်လောက်သောက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်လောက် ခဲလိုက်ရ ရင် ကောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးနေတာ’

ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဆရာကြီးနှယ်ဗျာ။ သေဖို့ကိစ္စကို စိတ်မကူးဘူး။ ဘယ်နှယ် လစ်ပတန် လက်ဖက်ရည် စိတ်ကူးနေရတာတုံး’

ဟု မကျေနပ်သောလေသံဖြင့် ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

‘မောင်ဖိုးသာရယ်...သေဖို့ကိစ္စက စိတ်ကူးဖို့ မလိုပါဘူး။ အလိုလို ရောက်လာမှာပါ’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြန်ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်၍နေလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် လားမားဘုန်းတော်ကြီးအား လူအများက ထိုင်၍ရှိခိုးနေသည်ကို စနေမောင်မောင်က တွေ့မြင်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့်

‘မောင်ဖိုးသာရေ... ဆရာတော်ကိုတော့ ဝိုင်းဖူးနေကြပြီ။ ဆရာတော်ကြီးတော့ ပြန်ပြီးကြတော့မယ် ထင်တယ်’

နေလုံးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ အအေးဓာတ်သည် ပို၍လာ၏။ မောင်ဖိုးသာမှာ ချမ်းအေးလွန်းသဖြင့် ညည်းနေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘ခုအခါမှာ ရေချိုးခန်းကောင်းကောင်းမှာ ရေခဲရေလေး၊ လပ်ဆပ်ပြာကလေးနဲ့ ရေချိုးရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာသည် လွန်စွာစိတ်ဆိုးသွားလေ၏။

အခန်း (၈)
ဆိပ်ကမ်းမြို့သို့အဝင်

‘မဟုတ်တာပဲ ဆရာကြီးရယ်။ ဒီလောက် ချမ်းနေတာ။ ရေခဲရေနဲ့
ရေချိုးရမယ်လို့ဗျာ’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လေ၏။

‘ချမ်းတယ်..ဟုတ်လား။ ငါဖြင့် အိုက်လို့ကွာ။ တစ်ကိုယ်လုံး ပူစပ်
ပူလောင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ပြန်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘မဟုတ်တာတွေ ကျွန်တော့်ကို မပြောပါနဲ့ ဆရာကြီးရာ’

ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဟေ့... မောင်ဖိုးသာ။ မှန်မှန်ပြောစမ်း။ မင်း ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတယ် မဟုတ်လား’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဟု ပြန်၍ဖြေလေ၏။

‘အဲဒီလို စိတ်ဆိုးတော့ အသားတွေ ပူလာတယ်ကွ။ အချမ်း သက်သာသွားတာပေါ့ကွာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေဖို့ကို မစဉ်းစားနဲ့ကွ။ ခေါင်းထဲမှာ သေတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ထည့်ကို မထားနဲ့’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘အဲဒါ ကောင်းတယ် ဆရာကြီး။ ခေါင်းထဲမှာ ရှင်တာပဲ ထားရမယ်။ ဘယ်လို ရှင်မလဲဆိုတာပဲ စိတ်ကူးရမယ်’

ဟု အားတက်သရောပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘အဲဒီလိုလည်း မထားနဲ့ကွ။ ခေါင်းထဲမှာ ရှင်တယ်ဆိုတာကိုပါ ထုတ် ထားလိုက်။ သေတာလည်းမရှိဘူး။ လုပ်စရာရှိတာပဲ လုပ်နေတာ ရှိရမယ်။ သေခြင်းဟာ ကိုယ်နဲ့ မပတ်သက်ဘူး။ သေမင်းအတွက် ထားလိုက်။ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်တာက လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေဖို့ပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဆရာကြီးရယ်.. ဆရာကြီးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က အခု ဘာလုပ်ဖို့ရှိလို့လဲ’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

‘ဘာမှလုပ်စရာမရှိရင် သီချင်းအော်ဆိုမယ်ကွာ။ အချမ်းပြေတာပေါ့’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လျှင်မောင်ဖိုးသာက သဘောတူလေ ၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာသည် သီချင်းဆိုကြလေ၏။ စနေမောင်မောင်က တစ်ပုဒ်ဆို၏။ မောင်ဖိုးသာက သူ ရသောသီချင်းကို

အော်ဆိုလေ၏။ ထိုကြောင့် ဆူညံ၍ နေလေတော့၏။ ဤသို့နှင့်ပင် မိုးစုပ်စုပ် ချုပ်၍ သွားလေတော့၏။ နှင်းများလည်း ကျလာ၏။ လမိုက်ရက် ဖြစ်သော ကြောင့် ကောင်းကင်တွင် ကြယ်များ၏အရောင်သာ ရှိနေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ခွေးအူသံကို ကြားရ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ခွေးတွေ အူနေပြီ ဆရာကြီးရဲ့’

ဟုပြောလျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘ခွေးမဟုတ်ဘူး ငါ့လူရေ။ တောရွာဒေသတွေမှာ ခဲပေါင်လို့ခေါ်တဲ့ ခွေးအ တွေကွ။ အဲဒီ ခွေးအ အုပ်နဲ့တွေ့ရင် ဆင်တောင်မခံနိုင်ဘူး ငါ့လူရေ။ အသားတွေ တစ်စချင်း ဖဲ့စားတာကွ။ ဒီအကောင်ကို မောင်းတုန်း ဟိုအကောင်က ဝင်ကိုက်တာ။ ကြာတော့ ဘုန်းဘုန်းလဲတော့တာပဲဟေ့’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ခွေးအ များ၏ဟောင်းသံသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသည်ထက်ဝေး၍ သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ခွေးအ တွေ ဝေးသွားပြီ ဆရာကြီးရဲ့’

ဟု ပြောလေ၏။

‘မပူပါနဲ့ ငါ့လူရာ။ ခွေးအ တွေ သွားပြီးရင် မြေခွေးတွေ ရောက်လာ တတ်တယ်။ ခွေးအ စားလို့ကျန်တဲ့ အကောင်ကို မြေခွေးက ထပ်ပြီးစားတယ်ကွ။ မြေခွေးဆိုတဲ့ကောင်က အချောင်သမားပဲကွ’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလေ၏။

‘ဒီလိုဆိုလည်း မြန်မြန်မိုးလင်းမှပဲ ကောင်းတော့မှာပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်ရာ ...

‘မိုးလင်းရင်လည်း တို့ကို ထိုးဖောက်စားမယ့် သိန်းငှက်ကြီးတွေ လာလိမ့်မယ်ကွ။ ကဲပါကွာ အဲဒါတွေလျှောက်ပြီး မတွေ့ဖြစ်အောင် သီချင်း ထပ်ပြီး ဆိုတာပေါ့’

ဟုပြောကာ စနေမောင်မောင်က မောင်ဖိုးသာအား သီချင်းထပ်ဆို ခိုင်းလေ၏။ ၎င်းက ပါးစပ်ဆိုင်းတီး၍ ပေးလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ၎င်းတို့ အနီးသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် ရောက်လာသည်ကို မောင်ဖိုးသာက မြင်ပြီး လန့်၍အော်လေ၏။ ထိုသို့အော်သည်ကို ထို ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့်လာသော တစ်စုံတစ်ယောက်က ...

‘ဟေ့... မောင်ဖိုးသာ။ အော် မနေနဲ့။ ငါကယ်မှ မင်းတို့နှစ်ယောက် လွတ်မှာ’

ဟု ကိုဘွန်ဟောင်းက အော်ပြောသဖြင့် မောင်ဖိုးသာသည် လွန်စွာမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

‘အောင်မလေး...ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဖြင့် မေ့နေလိုက်တာဗျာ။ ဆရာကြီးရေ သေမှာမကြောက်တော့ဘူးဗျို့၊’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က သဘောကျလွန်း ၍ တဟားဟား ရယ်လိုက်လေတော့၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းတို့သုံးဦးသားသည် လေကွယ်ရာ၌ ဘွန်ဟောင်းဝယ်လာသော စားစရာ သောက်စရာများကို စားသောက်ကြလေ၏။ ရေဘူးကိုဖွင့်၍ သောက်ကြလေ၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းတို့ သုံးဦးသားသည် ကြယ်ရောင်ကိုအားကိုး၍ ခရီးကိုဆက်ခဲ့ကြရာ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုရွာသို့ရောက်လျှင် လိုအပ်သောပစ္စည်းများနှင့် မြင်းများကို ထပ်မံ ဝယ်ယူရ၏။ ဘွန်ဟောင်းစီးလာသောမြင်းမှာလည်း ခြေထောက်နာနေပြီ ဖြစ်၏။ စနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာ၏ မြင်းများကိုမူ ထိုလူစုက ဆွဲသွား ကြပြီ ဖြစ်၏။ မြင်းများဝယ်ယူပြီးသောအခါ၌ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေတော့၏။ လမ်းတွင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကိုဘွန်ဟောင်းက ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာသလဲ’

ဟုမေးရာ ...

‘ဒီအတိုင်းတော့ မရှာနိုင်ပါဘူးကွာ။ မင်းတို့က သီချင်းအော်ဆိုနေတော့ အသံသဲ့သဲ့ကြားရာကို လိုက်ရတာကွ။ မင်းတို့သီချင်းဟာ တော်တော်တန်ဖိုး ရှိတယ်။ မင်းတို့အသက်ကို ကယ်တာပဲ’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့သည် အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း စကားတပြောပြောနှင့် ခရီးနှင်ခဲ့ကြလေ၏။ တောင်တန်းကြီး တစ်ခုကို နံနက်မိုးလင်းခါနီးတွင် စတင်ဖြတ်သန်းရ၏။ တောင်ပေါ် မတက်မီ၌ တောင်ခြေတွင် ဘွန်ဟောင်းဝယ်ခဲ့သော ကောက်ညှင်းပေါင်းကို အသားခြောက် တစ်ခုဖြင့် စားသောက်၍ တောင်တန်းကြီးပေါ်သို့ စတင်တက်ခဲ့၏။ နံနက် ဆယ်နာရီထိုးသည်အထိ နေမပွင့်သေးဘဲ နှင်းများသာ အုံ့ဆိုင်းနေ၏။ ညနေ နှစ်နာရီထိုးမှပင် နှင်းများ ပျောက်လွင့်သွားပြီး နေရောင်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာအား ...

‘ဟေ့.. မောင်ဖိုးသာ။ နေထွက်ပြီကွ။ အနောက်ဘက်က နေထွက်တာ မင်းတွေ့ရပြီ မဟုတ်လား’

ဟု ကျီစားလိုက်လေ၏။

မောင်ဖိုးသာကလည်း ...

‘အဲဒါ နေထွက်တာမဟုတ်ဘူး ကိုဘွန်ဟောင်းရေ။ နေဝင်တော့မှာ။ အခု နှစ်ချက်ထိုးနေပြီ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် အတန်ငယ်သွားမိသောအခါ၌ ကျောက်တုံး၏ဘေးတွင် ခပ် ကွေးကွေး ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်းရှိသော အရိုးစုတစ်ခုကိုမြင်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာအား ...

‘ဟေ့.. မောင်ဖိုးသာ။ ဟိုမှာ ခပ်ကွေးကွေးလေး အရိုးစုပုံသဏ္ဌာန်ကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီလူ ဘာဖြစ်လို့ သေတာလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

‘ခရီးသည်ဖြစ်မယ်ဗျ။ ခရီးသွားရင်း အဖျားတက်လာမယ်။ အဲဒါကြောင့် လေကွယ်တဲ့ကျောက်တုံးဘေး သွားလှဲနေတုန်း အသက်ထွက်တာဗျ’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လေ၏။

‘မဟုတ်ဘူး ငါ့လူရေ။ တောင်ပေါ်မှာ တစ်ခါတလေ ကာဘွန်နစ် အက်ဆစ်ဓာတ်ငွေ့တွေဟာ ပျံ့ပြီးတက်နေတယ်။ အဲဒီဓာတ်ငွေ့ဟာ ပေါင်လယ် လောက်ထိ တောင်ပေါ် မြေပြင်ကနေ အပေါ်ကို တက်လေ့ရှိတယ်။ လူ တစ်ယောက်ဟာ မြင်းပေါ်က ဖြစ်ဖြစ်၊ လားပေါ်က ဖြစ်ဖြစ် ဆင်းပြီး ထိုင်လိုက် တာနဲ့ အဲဒီဓာတ်ငွေ့ကို ရှူမိတော့တာပဲ။ အဲဒီအခါမှာပဲ ဒီလူဟာ သတိ လစ်သွားပြီး လဲကျတတ်တယ်။ အဲဒါနဲ့ အဲဒီဓာတ်ငွေ့ကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ရှူမိတော့တာပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ အသက်ပျောက်ရတော့တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် တောင်ပေါ် ခရီးသွားရင် ကိုယ်စီးထားတဲ့ မြင်းတွေ၊ လားတွေပေါ်က မဆင်း ရဘူး။ ဆင်းမိရင်လည်း မထိုင်ရဘူးကွ။ ပြီးတော့ ကိုယ်စီးတဲ့ မြင်းကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လားကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခပ်မော့မော့ကလေးနေအောင် ဇက်ကြိုးကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဆွဲပြီး စီးရတယ်’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကိုဘွန်ဟောင်း.. ရူးရူးပေါက်ဖို့တော့ မြင်းပေါ်က ဆင်းရမှာပေါ့။ မဆင်းလို့ မရဘူး’

ဟုပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဆင်းတော့ ဆင်းပေါ့ကွာ။ မထိုင်နဲ့ပေါ့။ ငါပြောတာ ရှင်းပါတယ်။ တောင်ပေါ်ခရီးသွားရင် ဒီကိစ္စကို အရေးကြီးလို့ မင်းကိုသတိပေးတာ ဆရာကြီး တစ်ခါ၊ ငါတစ်ခါ ဒါပါနဲ့ဆိုရင် မင်းကို သတိပေးတာ နှစ်ခါရှိပြီ။ အဲဒါ နားမထောင်လို့ မောင်ဖိုးသာဆိုတဲ့ ကောင်လေးတစ်ကောင် သေသွားရင် ငါတို့မှာ တာဝန်မရှိပါဘူး။ မင်းရဲ့ဝေစုကို ငါနဲ့ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင် ခွဲပြီးယူလိုက်ရုံပါပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ...

‘ဒီမှာ ကိုဘွန်ဟောင်း...။ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်။ ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမယ်။
ရတနာသိုက်ထဲက ရတနာတွေကို ရမယ်လို့ ခင်ဗျား ယုံကြည်တုန်းပဲလား’

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။

‘ဒီလိုဆို မင်းကို ပြန်ပြီးမေးမယ်။ မင်းကော ယုံကြည်တုန်းပဲလား’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍မေးလိုက်လျှင် ...

‘စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ကိုဘွန်ဟောင်း။ ကျွန်တော်တော့ မယုံတော့ဘူး။
ရတနာပစ္စည်း မဆိုထားနဲ့။ အဲဒီပစ္စည်းတွေရှိတဲ့ နေရာကိုတောင် ရောက်လိမ့်
မယ်တောင် ကျွန်တော် မထင်တော့ဘူး’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

‘ငါတော့ ယုံတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ငါတို့ မုချရမယ်’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက...

‘ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ခင်ဗျားက ယုံရတာလဲ’

ဟု ထပ်၍မေးလိုက်လေ၏။

‘စနေမောင်မောင်ဆိုတဲ့ ငါတို့ဆရာကြီးကို ငါက သိပ်ပြီးယုံတာ။
ဒီလူကြီးလုပ်ရင် မရတာ ဘာမှမရှိဘူး။ သူနဲ့ငါ တွဲလာတာ ကြာပြီ။
အောင်မြင်တာ ချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ခင်ကြားမှာတော့ ပြေးရလွှားရ
တာတွေ ရှိတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ အောင်မြင်တာချည်းပဲ’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလေ၏။

‘ခင်ဗျားကတော့ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်အပေါ်မှာ အသေကို ယုံထား
တာပဲ။ ဒုက္ခရောက်တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားတို့၊ ကျုပ်တို့ကိုပစ်ပြီး ထွက်မပြေး
နိုင်ဘူးလို့ အာမခံနိုင်ပါ့မလား’

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။

‘အာမခံနိုင်တာပေါ့ကွာ။ စနေမောင်မောင်ဟာ မင်းထင်တဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ။ ယောက်ျားအရာအထောင်မှာ သူ့လို ယောက်ျားပီသတဲ့လူမျိုး။ သူ့လိုလူမျိုးကို တွေ့ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်ကွ။ ဒါကလည်း အပြောနဲ့ မယုံပါနဲ့ဦးကွာ။ သူနဲ့ နှစ်ရှည်လများ ပေါင်းကြည့်ပါဦး။ အဲဒီအခါကျမှ ငါပြောတာ ဟုတ် မဟုတ် မင်း ယုံပါကွာ။ ငါတို့မှာကတော့ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ငါက သူ့ကို အများကြီး စိတ်ချယုံကြည်တယ်။ ငရဲပြည်ကို အလည်သွားမလားဆိုရင်တောင် စနေမောင်မောင်ပါရင် ငါသွား မယ်။ နတ်ပြည်ကို တက်မလားဆိုရင်တောင် စနေမောင်မောင် မပါရင် ငါ မတက်ဘူး။ အဲဒါလောက်တောင် ယုံတယ်ကွာ’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဒီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီဗျာ’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် စနေမောင်မောင်သည် ရပ်လိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်ရပ်လိုက်လျှင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးလည်း မြင်းကို ကဆုန်စိုင်းကာ စနေမောင်မောင် အနီးသို့ သွားရောက်ကြလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ၎င်းအနီးသို့ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာရောက်လာလျှင် ...

‘ဟိုတောင်စောင်းကို ကြည့်လိုက်စမ်း’

ဟုပြောလိုက်ရာ မှုန်ပျပျတောင်စောင်းတွင် လူများ သွားလာနေသည်ကို မြင်ကြရလေ၏။

‘ဒီနေရာမျိုးမှာ ဒီလို စည်စည်ကားကား ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဈေးနေ့ကြောင့်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ထူးထူးခြားခြား တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေပြီ’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လျှင် ...

‘ဒီလို ဘွန်ဟောင်းရဲ့...။ ဝေးပေမယ့် တောင်စောင်းမှာ သွားနေတဲ့ လူတွေကို ကြည့်ရင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးဆိုတာ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နိုင်

ပါတယ်။ အန္တရာယ်ရှိတဲ့နေရာဆိုရင် ယောက်ျားတွေဟာ သူတို့မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကို ခေါ်လာကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်အထင်ပြောရရင်တော့ မကြာခင်မှာ ကျုပ်တို့ဟာ မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်ကြတော့မယ်။ အဲဒီ တွေ့နေတဲ့ သူတွေဟာ အဲဒီမြို့ကို သွားကြတာ ဖြစ်မယ်။ အဲဒီမြို့မှာ ဘာသာရေးပွဲတော်တစ်ခု ရှိကောင်းရှိနေလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ အဲဒီမြို့ကို အရောက် သွားကြရမှာပဲ။ အဲဒီမြို့မှာ သုံးရက်လောက်နားပြီး အစားသောက်ကောင်းလေး တွေစားပြီး အင်အားဖြည့်ကြတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ စီးလာတဲ့မြင်းတွေကို အဲဒီမှာ ဈေးလျှော့ပြီး ရောင်းပစ်လိုက်မယ်။ ပြီးတော့ မြင်းကောင်း သုံးစီးလောက် ဝယ်ကြတာပေါ့’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ထောင်ချောက်တစ်ခု၏ ပတ်လမ်းကိုရှာ၍ မြင်းများကိုထိန်းကာ တဖြည်းဖြည်းဆင်းခဲ့ရာ တောင်ကြားတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ၌ မိုးစုပ်စုပ် ချုပ်သွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ထိုတောင်ကြား၌ပင် မီးဖို၍ နံနက်မိုးလင်းသည်ကိုစောင့်ခဲ့ရလေ၏။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါတွင် ၎င်းတို့၌ပါသော ခေါပြင်ကို မီးဖုတ်၍ ရေနွေးကြမ်းနှင့် ဝါးမျိုပြီးလျှင် ထိုတောင်ကြားမှ ထွက်ခဲ့ရာ မြစ်လက်တက်တစ်ခုကို တွေ့လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ၎င်း၌ ပါလာသောမြေပုံကိုထုတ်၍ ကြည့်ပြီးလျှင် ...

‘ဒီမြစ်ဟာ အရှေ့အနောက်စီးနေတဲ့ မြစ်ပဲ။ ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်ရဲ့ လက်တက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘူတန်နယ်ဘက်ကို အတော်ကလေး နီးသွားပြီ။ ဒီကနေ ရှေ့ကိုဆိုရင် တောင်ကြောတွေ မရှိတော့ဘူး။ လွင်ပြင်တွေ များတယ်။ ကျုပ်တို့က ဟာလာဆာမြို့တော်နဲ့ ဘူတန်နယ်ကြားမှာရှိတဲ့ ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်တစ်ဝိုက်ကို ရောက်နေပြီ။ အခု ကျုပ်တို့တွေ့ရမယ့် မြို့ဟာ ဆန်ပိုလို့ ခေါ်တဲ့ တောမြို့လေး တစ်မြို့ပဲ။ အလွန်သာယာလှပတဲ့ မြို့ကလေး တစ်မြို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတောင်ကြားကို ဖြတ်ဖို့ခရီးကိုက တစ်ရက်လောက် ကြာမယ်။ တောင်ကြားကဖြတ်ပြီး ဆင်းရမယ်ဆိုတော့ မနက်ဖြန်လောက်မှ အဲဒီမြို့ကို ရောက်မယ်’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဂျီရဟတ်နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ ဆရာကြီး’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

‘ဘွန်ဟောင်း မျက်စိလည်နေပြီထင်တယ်။ ဂျီရဟတ်၊ တေစဘူ၊ ဂေါဟတ်ထိ၊ ရှိလောင် အဲဒါတွေဟာ ဘူတန်နယ်ရဲ့ တောင်ဘက်မှာဗျ။ ကျုပ်တို့က မြောက်ဘက်ကို ရောက်နေပြီ။ အဝေးကြီးပဲ’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် တောင်ကြားခရီးအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ခရီးနှင့်၍ လာခဲ့ကြလေ၏။ တောင်ကြားခရီးကိုဆုံးလျှင် တောင်တစ်တောင်ကိုကျော်၍ တက်ခဲ့ကြလေ၏။ တောင်ထိပ်တွင် ဂေါ်ရခါးရွာကလေး တစ်ရွာကို တွေ့ရလေ၏။ ၎င်းဒေသ၌ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးကို တွေ့ရသည်မှာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှတော့၏။ ၎င်းတို့သည် မည်သည့်အချိန်၊ မည်သည့်အခါက ရွာတည်၍ ရောက်နေကြသည်ကို ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်ပင် ဂဃနဏ မပြောနိုင်ကြတော့ပေ။ စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦး ရွာထဲသို့ဝင်သွားလျှင် ရွာသူကြီးက တိဗက်ဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်၏။ တိဗက်များ မဟုတ်ကြောင်းသိလျှင် ဂေါ်ရခါးဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်၏။ စနေမောင်မောင်ကလည်း တိဗက်စကားကို ထမင်းစားရေသောက်မျှသာ ပြောတတ်သော်လည်း ဂေါ်ရခါးစကားကို ၎င်းမိခင်ပြောသော စကားကဲ့သို့ ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောတတ်လေ၏။ ဂေါ်ရခါးရွာသူကြီးသည် စနေမောင်မောင်တို့အား ချာပါတီ၊ အားလူးဟင်း၊ နွားနို့ပူများဖြင့် ဧည့်ခံ၏။ ထို့နောက် မည်သည့် လူမျိုးဖြစ်ကြောင်းကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ မေးမြန်း၏။ စနေမောင်မောင်ကလည်း မြန်မာလူမျိုးများ ဖြစ်ကြောင်း၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ဝါသနာပါ၍ လှည့်လည်ရှာဖွေကြသူများ ဖြစ်ကြောင်း ပြောလျှင် ထိုရွာသူကြီးက ...

‘ရှေးဟောင်းပစ္စည်းပဲ ရှာတာလား။ ရှေးဟောင်းရတနာသိုက်တွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား’

ဟုမေးလေ၏။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ရတနာသိုက်ရှာသောသူတို့မှာ လောဘရမ္မက်ကြီးသူများဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့မှာ လောဘရမ္မက်မရှိကြောင်း၊ သို့သော် အန္တရာယ်လည်းမရှိဘဲ ခရီးသွားဟန်လွဲ တွေ့ရမည်ဆိုလျှင် ထိုသိုက်မျိုးကို တွေ့လိုကြောင်း ပြောဆိုရာ ရွာသူကြီးက ရယ်လေ၏။ ထို့နောက် ရွာသူကြီးက ၎င်း၏ဘာသာစကားဖြင့်ပင် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော စကားကို ပြောလေ၏။

‘ကျုပ်အသက် ခုနစ်ဆယ် နီးပါပြီဗျာ။ အချောင်ရတဲ့ ရတနာသိုက် ဆိုတာ မကြာဖူးပါဘူး။ သိုက်တူးလို့ သူဌေးဖြစ်တဲ့လူလည်း မမြင်ဖူးပါဘူး။ သိုက်တူးလို့ သေတဲ့လူရယ်၊ မရှုမလှ ဒဏ်ရာရတဲ့သူရယ်ပဲ တွေ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီ လူတွေကို ကျုပ်ဖြင့် သိပ်ပြီးသနားတာပဲ။ ကိုယ့်ပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲ လာယူတာ ကိုက ဒီလူတွေ လွန်တာပဲ။ ရတနာသိုက်ရှာတဲ့လူဆိုရင် ရွာမှာလက်ခံဖို့ မပြောနဲ့ ရွာထဲက ဖြတ်ခွင့်မပေးဘူး။ မိတ်ဆွေတို့က ဒီလိုလူမျိုးမဟုတ်လို့ ကျုပ်က ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းအဖြစ် လက်ခံတာ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင်မောင် ဖိုးသာက ဘွန်ဟောင်းအနီးသို့ကပ်၍ ...

‘ကိုဘွန်ဟောင်းရေ.. ကိုယ်ကျိုးနည်းတော့မယ်နဲ့ တူတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါဘွန်ဟောင်းက ...

‘တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ ငါ့လူရာ။ ရွာသူကြီးက မြန်မာလိုတတ်နေရင် ခက်နေဦးမယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် ရွာသူကြီးနှင့်အဆင်ပြေအောင် စကားပြော နေ၏။ ထိုရွာသူကြီးသည် မျက်လှည့်ဝါသနာပါကြောင်း စနေမောင်မောင်သည် စကားပြောရင်း ရိပ်မိသွား၏။ ထို့ကြောင့် စနေမောင်မောင်သည် ၎င်းသည် မျက်လှည့်ဆရာ မဟုတ်သော်လည်း ငယ်စဉ်ကျောင်းသားဘဝက မျက်လှည့် ဆရာတစ်ဦးထံတွင် အနည်းငယ် သင်ယူခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောပြီးလျှင်

‘ကပ်အင်ဘော’ ခေါ် ပန်းကန်လုံး သုံးလုံးနှင့် ဘောလုံး သုံးလုံးကို လှည့်စား ပြသော မျက်လှည့်ကို ပြသလိုက်ရာ ရွာသူကြီးသည် လွန်စွာသဘောကျ သွား၏။ ထို့နောက် ၎င်းအား သင်ပြပေးရန် ပြောသဖြင့် စနေမောင်မောင်က စေတနာဗရပွဖြင့် သင်ပြပေးလိုက်ရာ ရွာသူကြီးသည် စနေမောင်မောင်နှင့် ပိုမိုခင်မင်ရင်းနှီးသွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ည ညစာကို ချာပါတီ၊ အာလူးဟင်း၊ နွားနို့တို့အပြင် မြောက်မြားလှစွာသော မုန့်အချိုတို့ စားပွဲဝိုင်း လေးဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြတော့၏။ ညနေပိုင်းသို့ရောက်လျှင် စားသောက်ကြ ပြီးနောက် ရွာသူကြီးက သူ၏ရွာကို လှည့်ပတ်ပြ၏။ စနေမောင်မောင်တို့ သုံးဦးလည်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထိုညက ရွာသူကြီး၏ ကောင်းမှု ကြောင့် ကြိုးခုတ်များပေါ်တွင် ကောင်းမွန်စွာ အိပ်စက်ကြပြီး နံနက်မိုးလင်း သည်နှင့် မြင်းများကို အစာကျွေးကာ တောင်အဆင်းလမ်းအတိုင်း ကောင်းမွန်စွာ ဆင်းလာခဲ့ကြလေ၏။ နေ့ခင်းသုံးနာရီခန့်တွင် ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်အနီးရှိ ဆန်ပို ဆိုသည့် စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသော ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးတစ်မြို့သို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သတည်း။

အခန်း (၉)

မွန်မြတ်ထူးခြားသောပွဲတော်နှင့်ကြုံခြင်း

စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးသည် ဆန်ပိုမြို့အတွင်းသို့ ရောက်ရှိကြပြီး နောက် ရည်မွန်သော ထမင်းဆိုင်ရှင်တစ်ဦး ရောင်းချသည့် ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ထိုထမင်းဆိုင်၌ပင် ရက်အနည်းငယ် တည်းခိုလိုကြောင်းပြောရာ ထမင်းဆိုင်ရှင်က သူ၏ဆိုင်နောက်တွင် ခရီးသည် များ တည်းခိုရန်အတွက် အဆောင် တစ်ဆောင်ရှိကြောင်း၊ မြင်းများထားရန် အတွက် မြင်းစောင်းများလည်း ဆောက်လုပ်ထားကြောင်း ခရီးသည်များ အနေနဲ့ သူ၏ထမင်းဆိုင်၊ သို့မဟုတ် အင်း၌ စိတ်လက်ချမ်းသာစွာ တည်းခိုနိုင်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်အမည်မှာ စန်ကိုင်း ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ စန်ကိုင်းနှင့် စကားပြောနေစဉ်ပင် စန်ကိုင်း၏မိန်းမ ရောက်လာ၏။ စန်ကိုင်း၏ မိန်းမမှာ စန်ကိုင်းထက် အရပ်ခြောက်လက်မခန့် မြင့်၏။ စန်ကိုင်းကို

စကားပြောလျှင် ငဲ့၍ ပြောရ၏။ ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်တွေ့ရသော မောင်ဖိုးသာက ပြုံးလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘မင်းပြုံးတာ ငါသိပါတယ်ကွာ။ ယောက်ျားက အရပ်ပုပြီး မိန်းမက အရပ်မြင့်နေတာကို မင်းပြုံးတာမဟုတ်လား’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘အမှန်ပဲ ကိုဘွန်ဟောင်းရေ’

ဟု ပြောလေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာပြောသောစကားကို စန်ကိုင်းအား ပြောပြလိုက်သောအခါ စန်ကိုင်းက ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ရယ်ပြီး နောက် စန်ကိုင်းက ...

‘အရပ်ပုတဲ့ယောက်ျားဟာ ချစ်သူမျက်နှာကို လမင်းကြီးနဲ့ တင်စားခွင့် ရှိတယ်ဗျ။ သူက မော်ကြည့်ခွင့် ရှိတာကိုး’

ဟု စနေမောင်မောင်ကို ပြောလိုက်သဖြင့် စနေမောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်းတို့အား ဘာသာပြန်ပေးသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် ရယ်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘စန်ကိုင်းဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ မောင်ဖိုးသာရေ။ သူ့ရဲ့ အားနည်းချက်ကို ရယ်စရာ လုပ်ပစ်တတ်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးဟာ ဘဝမှာ အခက်အခဲ မရှိဘဲ နေထိုင်သွားနိုင်တယ်ကွ’

ဟု ပြောလိုက်ချိန်၌ပင် စန်ကိုင်မိန်းမက စကားပြောပြန်လေ၏။ ၎င်း၏ စကားကို စနေမောင်မောင်က ...

‘ကဲ.. ဘွန်ဟောင်းနဲ့ မောင်ဖိုးသာရေ။ စန်ကိုင်ရဲ့မိန်းမက သူ့ရဲ့ ထမင်းဆိုင်မှာ စိတ်ဆိုင်းကျ တည်းခိုနိုင်ပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ယောက်ျားကိုတော့ အရပ်ပုတယ်ဆိုပြီး အထင်မသေးပါနဲ့တဲ့။ အရပ်ပုပေမယ့် စိတ်ထားက မြင့်ပါတယ်တဲ့’

ဟု ပြန်၍ရှင်းပြလိုက်လေရာ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့လည်း တောင်းပန်သောအားဖြင့် ခါးညွတ်၍ အရိုအသေ ပေးကြလေ၏။ ထို့နောက် စန်ကိုင်းနှင့် သူ၏မိန်းမတို့က စနေမောင်မောင်တို့အား တည်းခိုရမည့် နေရာ များကို လိုက်လံပြသကြလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် အိမ်သာကို ပြခိုင်း၏။ စန်ကိုင်းက အိမ်သာကို ပြ၏။ ရေမြောင်းကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ခွ၍ ဆောက်ထား သောအိမ်သာ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ရေချိုးခန်းကို ပြခိုင်း၏။ ထိုအခါ စန်ကိုင်းက ရေချိုးခန်းဟူ၍ သီးခြားမရှိ။ ထိုထမင်းဆိုင်၏ နောက်ဘက်တွင်ရှိသော တောင်ကမ်းပါးယံမှ ရေထွက်ဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ရေထွက်ကို တွေ့လျှင် မောင်ဖိုးသာအား ...

‘မောင်ဖိုးသာရေ။ သဘာဝ ရေဘုံဘိုင်ပေါ်ကွာ။ တစ်နေ့လုံး ချိုးနေလို့ ရတယ်။ ဟောဟိုမှာ ရေကန်လေး တွေလား။ ကူးချင်ရင် ကူးနေလို့ ရသေး တယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက အစားအသောက်များနှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းရာ စန်ကိုင်းသည် မီးဖိုချောင်သို့ခေါ်၍ ပြ၏။ မီးဖိုချောင်မှာ လွန်စွာ သန့်ရှင်း၏။ ပြီးလျှင် ဟင်းအိုးများကို ပြ၏။ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ပြ၏။ ထိုအရာများမှာလည်း သန့်ရှင်းလှ၏။ ပြီးလျှင် အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာကြလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်း နှင့် မောင်ဖိုးသာအား တစ်ရေးတစ်မောအိပ်ရန် ပြောလေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးလည်း အိပ်ရာများပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ချလိုက်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း အိပ်မောကျ သွားကြလေတော့၏။

အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ၌ စနေမောင်မောင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ စနေ မောင်မောင်သည် တရုတ်အင်္ကျီ တရုတ်ဘောင်းဘီပွပွကြီးများကို ဝတ်ဆင် ထား၏။ ရွှေကိုင်းမျက်မှန် သေးသေးလေးကို တပ်ဆင်ထား၏။ ဆံပင်ကို အလယ်မှခွဲ၍ ဘေးသို့ ဖြီးချထား၏။ စီးကရက်ကို ဆင်စွယ်စွပ်တံနှင့်ဖွာနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး။ တရုတ်ကြီး ဖြစ်သွားပြီးလား’

ဟု မေးလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ် ဘွန်ဟောင်းရေ။ ဒီမြို့မှာနေသရွေ့ ကျုပ်ဟာ မစွတာလုံပဲ။ ဆွေကြီးမျိုးကြီး တရုတ်မိသားစုက ဆင်းသက်လာတယ် ပေါ့ဗျာ။ မိဘတွေက ချမ်းသာတော့ ကျုပ်ကို ပြင်သစ်ပြည် လာဇာဘွန်းတက္ကသိုလ်ကို ပို့ပြီး ပညာ သင်စေခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်ဟာ သမိုင်းဘာသာရပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ရခဲ့တယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ ဒေါက်တာလုံပေါ့ဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဆရာကြီးက တရုတ်လူကုန်ဆဲ ဒေါက်တာလုံဆိုတော့ ကျုပ်က ဘာလဲ ဆရာကြီး’

ဟုမေးရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘ကိုယ့်လူက ကျုပ်အိမ်က ဘတ်တလာ။ မောင်ဖိုးသာက ကျုပ်ရဲ့ ထမင်းချက်။ ရှင်းပြီလား’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး...။ အန္တရာယ် နီးလာပြီလား’

ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘စန်ကိုင်ရဲ့မိန်းမ လာဆာဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အန္တရာယ်ပေါ့ဗျာ။ သူဟာ ဘလက်ဘရားသားအဖွဲ့ဝင်ပဲ။ အဆင်မသင့်ရင် ဒီမှာ တစ်ခါတည်း ကျုပ်တို့သုံးယောက် ပွဲချင်းပြီးသွားနိုင်တယ်။ ဟောဟိုမှာ သူမွေးထားတဲ့ ကြောင်ကလေး။ ဘာကိုပဲစားစား အဲဒီကြောင်ကို ချစ်စနိုးနဲ့ အရင်ကျွေးပြီးမှစား။ အဲဒီကြောင်ကလေးကို မကျွေးဘဲ မစားနဲ့နော်။ ဆွေခုနစ်ဆက် မာကြောင်း သာကြောင်း စာမထည့်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်လျက် နေလေ၏။

‘ဒီလိုဆိုလည်း ဒီမှာ မတည်းပါနဲ့လား ဆရာကြီးရဲ့’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလေ၏။

‘မောင်ဖိုးသာရေ.. အခုမှတော့ ရွှေ့လို့မဖြစ်တော့ဘူး။ အခုနေ ရွှေ့လိုက်ရင် ရိပ်မိသွားလိမ့်မယ်။ ဟန်မပျက် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နေတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလေ၏။

‘နေပါဦး ဆရာကြီးရဲ့။ လာဆာဟာ ဘလက်ဘရာသားအဖွဲ့ဝင်ဆိုတာ ဟုတ်ပါပြီ။ သူ့ယောက်ျား စန်ကိုင်းကရော’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက မေးလိုက်လေ၏။

‘စန်ကိုင်းက သိပ်ပြီးသနားဖို့ကောင်းတဲ့ လူပဲ။ သူ့မိန်းမမျက်နှာကို လမင်းကြီးလို မော်ကြည့်နေရုံမှအပ သူ့မိန်းမအကြောင်းကို ဘာတစ်ခုမှ မသိရှာဘူး’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညတွင် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ဘဲငန်းသားဟင်းဖြင့် ထမင်းစားလေ၏။ လာဆာက သူ့တွင် အရက်ကောင်းများရှိသည်ဟုဆိုကာ လွန်စွာ နီရဲလှပသော အရက်အိုးများကို လာရောက်ချပေး၏။ စနေမောင်မောင်သည် အရက်အိုးတစ်အိုးအတွက် ငွေချေပြီးနောက် မြင်းသုံးကောင်ကို တိုက်ပစ်လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် လာဆာက ...

‘ဒီလောက်ကောင်းတဲ့အရက်တွေကို မြင်းတွေကို တိုက်ပစ်ရတယ်တဲ့ရှင်။ အံ့ရော...အံ့ရော’

ဟုပြောရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘ကျုပ်တို့သုံးယောက်စလုံးဟာ အရက်ကို အဆိပ်လို ရှောင်ထားကြတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လာဆာရဲ့ အရက်ကိုလည်း ဝယ်ချင်တယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း သောက်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မြင်းကို တိုက်ပစ်လိုက်တာပေါ့’

ဟုပြောလိုက်ရာ လာဆာသည် သူ၏ သွားတက်လေးများ ပေါ်သည် အထိ ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ ရယ်ပြီးနောက် ...

‘ကျွန်မက အရက်ရှောင်တဲ့လူကို သိပ်ပြီး မုန်းတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။ ကျွန်မဟာ အရက်ရောင်းတဲ့လူကိုး’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းမှာသင်တဲ့ ပုံပြင်ကလေးတစ်ခုကို သတိ ရနေသေးတယ်။ မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို ရန်သူတွေကဝိုင်းပြီး အုတ်နဲ့လုပ်တဲ့မြို့ရိုးကို ဖြိုချပစ်လိုက်ပြီး အတင်းဝင်ပြီး တိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့ထဲကလူတွေက ရဲရဲဝံ့ ခုခံလိုက်တဲ့အတွက် ရန်သူတွေက နောက် ပြန်ဆုတ်သွားရတယ်။ အဲဒီလို ဆုတ်သွားရပေမယ့် ရန်သူတွေက နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ပြီးလာခဲ့ဦးမယ်ဟေ့လို့ ကြိမ်းသွားကြတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီမြို့ကိုအုပ်ချုပ်တဲ့ မြို့စားက မြို့ရိုးကို ဘယ်လို ပစ္စည်းနဲ့လုပ်ရင် ခိုင်ခံ့မလဲလို့ မြို့သူမြို့သားတွေဆီမှာ အကြံဉာဏ် တောင်းရှာတယ်။ အဲဒီမှာ လူတစ်ယောက်က သားရေနဲ့လုပ်တာဟာ အကောင်း ဆုံးပဲတဲ့။ အဲဒီလို အကြံပေးတယ်။ အဲဒီတော့ မြို့စားကြီးဟာ မြို့ရိုးကို အုတ်နဲ့ လုပ်ရ ကောင်းနိုးနိုး၊ သားရေနဲ့ လုပ်ရ ကောင်းနိုးနိုးနဲ့ တွေဝေသွားရှာတယ်။ အဲဒီမှာ မြို့စားအနီးမှာရှိတဲ့ ပညာရှိက မြို့စားကြီးကို ...

‘အဲဒီလူဟာ မြို့ရိုးကို သားရေနဲ့လုပ်ပါလို့ ဘာဖြစ်လို့ အကြံပေးတာ လဲ... သိလား’

လို့ မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ မြို့စားကြီးက ...

‘မသိဘူး။ သားရေက ပိုပြီးခိုင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့’

လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ပညာရှိက ...

‘ဒီလူဟာ သားရေကုန်သည်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူ့မှာ မရောင်းရတဲ့ သားရေတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် မြို့ရိုးကို သားရေနဲ့ လုပ်ပါလို့ ပြောတာ။ ဒီလူဟာ မြို့မှာနေတဲ့ လူအများရဲ့အကျိုးကို မကြည့်ဘူး။ သူ့အကျိုးကိုပဲ ကြည့်တာ။ အဲဒါကြောင့် ဒီလူကို မြို့မှာမထားပဲ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပါ’

လို့ အကြံပေးတယ်။

အဲဒီတော့ မြို့စားက မဟုတ်ကဟုတ်က အကြံပေးတဲ့ ဒီလူကို မြို့ကနေ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အခုလည်း ဒီလိုပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာလူမျိုးတွေဖြစ်တဲ့ အတွက် အရက်သေစာမသောက်ပါဘူးလို့ပြောတဲ့ လူသုံးယောက်ကို လာဆာဟာ မိမိ အရက်ရောင်းရဖို့ အကျိုးအတွက် ကြည့်ပြီး အဲဒီလူသုံးယောက်ကို မုန်းတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီအခါမှာ မြို့စားဟာ စန်ကိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။ စန်ကိုင်းဟာ မဟုတ်ကဟုတ်က အကြံပေးတဲ့ လာဆာကို ဆိုင်အတွင်းက အမြန်ဆုံး မောင်းထုတ်ပစ်ပါ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စန်ကိုင်းသည် စနေမောင်မောင်၏ စကားကို လွန်စွာမှ သဘောကျသွား၏။ ထို့ကြောင့် စန်ကိုင်းက ...

‘ဒေါက်တာလုံ.. စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ လာဆာကို ကျွန်တော့် အနေနဲ့ သူတော်ကောင်းသုံးယောက်ကို အရက်ရောင်းချမှု အပြစ်ဒဏ်နဲ့ ကျွန်တော့်ဆိုင်ထဲက မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပါ့မယ်။ ဘယ်အထိ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မလဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အိပ်ရာထဲ ရောက်တဲ့အထိ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပါ့မယ်’

ဟုဆိုကာ ထမင်းဆိုင်ရှင် စန်ကိုင်းသည် သူ၏မိန်းမ လာဆာအား ...

‘အို...လာဆာ။ သင်သည် သူတော်ကောင်း သုံးယောက်တို့အား အရက်သေစာရောင်းချရန် ကြိုးပမ်းခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သင့်၌ အပြစ်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်ဆိုင်တွင်းမှ ယခုချက်ချင်း ထွက်ခွာသွားရမည် ဖြစ်သည်။ မည်သည့်

နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားရမည်နည်း ဟုဆိုသော် ကျွန်ုပ်အိပ်ရာအတွင်းသို့ ရောက်
အောင်သွားရမည်’

ဟုဆိုလိုက်ရာ စန်ကိုင်း၏မိန်းမ လာဆာလည်း ပြုံးရယ်လျက်
ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်အား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ထိုအခါ
စန်ကိုင်းက ...

‘ဒီအရပ်ဒေသမှာ လမင်းကြီး ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ
လမင်းကြီးမရှိရင် မနေတတ်တဲ့လူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လမင်းကြီးရှိရာကို
ကျွန်တော်လည်း လိုက်ပါသွားရပါမယ်’

ဟုဆိုကာ စန်ကိုင်းသည် ထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုကြောင့် စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးသည် လွတ်လပ်စွာ ထမင်းစားခွင့်
ရကြလေတော့၏။ ၎င်းတို့သည် ထမင်းစားပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြ၏။
နောက်တစ်နေ့ ဝေလီဝေလင်း၌ လမ်းမပေါ်တွင် လူသံများကြားသဖြင့် စနေ
မောင်မောင်တို့သုံးဦးသည် လမ်းမဘက်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ၊ ကလေး၊ လူကြီး၊
မိန်းမ မကျန် ဆီမီးခွက်ကလေးများထွန်း၍ လမ်းမပေါ်တွင် အတန်းလိုက်
လျှောက်သွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေ၏။ မြို့ကို ဝန်းရံထားသော
တောင်ကုန်းများ ပေါ်တွင်လည်း မီးရောင် တလက်လက်ကလေးများဖြင့် လူများ
ဆင်းလာသည်ကိုလည်း တွေ့ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ထမင်းဆိုင်ရှင် စန်ကိုင်းကို
မေးကြည့်ရာ စန်ကိုင်းက ...

‘ဒီနေ့ဟာ အလွန်ထူးမြတ်တဲ့နေ့ ဖြစ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
‘တာမ္ပတ’ ဘုန်းတော်ကြီးကို ပူဇော်တဲ့နေ့ ဖြစ်လို့ပဲ။ ရှစ်ရက်တိတိ ပူဇော်ကြ
လိမ့်မယ်။ အတော်ဝေးတဲ့ဒေသက လူတွေပါ လာရောက်ကြလိမ့်မယ်။
ဒီမြို့မှာရှိတဲ့ ထမင်းဆိုင်တိုင်းလိုလို ရှစ်ရက်လုံးလုံး လူပြည့်နေမယ်။ အစား
အသောက်တွေလည်း အများကြီး ပြုလုပ်ထားရတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘တာမွတ်ဘုန်းတော်ကြီးဆိုတာက အတော့်ကို ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတာပဲ နော်’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဒီလို ဘွန်ဟောင်းရဲ့။ တာမွတ်ဘုန်းတော်ကြီးဆိုတာ တရုတ်အသံ ထွက်နဲ့ ပြောတာ။ အမှန်က ဓမ္မဘုန်းတော်ကြီးပဲ။ တာမွတ်ဆိုတာက ဓမ္မကို ပြောတာ။ အဲဒီ ဘုန်းတော်ကြီးကိုပဲ တချို့နေရာတွေမှာ ပိုးတိဓမ္မ လို့ ခေါ်ဝေါ် ကြပြန်တယ်။ ပိုးတိဓမ္မဆိုတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ‘ဗောဓိဓမ္မ’ ကို ပြောတာပါ။ သူဟာ နီပေါဘုရင်ရဲ့ တတိယမြောက်သားတော် ဖြစ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်ပြီး နှစ်ခြောက်ရာလောက်မှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပဲ။ သူဟာ တိဗက်ကုန်းမြေမြင့်ကိုဖြတ်ပြီး တရုတ်ပြည်ကို သာသနာပြုဖို့ သွားရောက်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်။ တိဗက်ကို ဖြတ်တဲ့အခါတုန်းက အလွန် နာမည်ကြီးတဲ့ ကူဗလိုင်ခန်ဘုရင်နဲ့ တွေ့ခဲ့သေးတယ်။ ကူဗလိုင်ခန် အရက်သောက်တဲ့ ခွက်ကြီးကို လေထဲကို မြောက်တက်ပြီး လေထဲကို လွင့်စင်သွား အောင် စိတ်တန်ခိုးနဲ့ လုပ်ပြခဲ့ဖူးတယ်။ တရုတ်ပြည်မှာလည်း တရားဓမ္မတွေကို ဖြန့်ဖြူးခဲ့တယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

‘တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပဲ။ ဆရာကြီး မှတ်မိသလောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ပြောပြပါလား’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘ကဲပါလေ... ခုတော့ မီးတိုင်လေးတွေနဲ့သွားနေတဲ့ ရှုမျှော်ခင်းကိုပဲ အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်လိုက်ပါဦး’

ဟုဆိုသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းတို့လည်း ထိုကြည့်နူးဖွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်းကို ကြည့်နေမိကြလေ၏။ နေ့လယ်ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ထမင်းစားကြလေ၏။ ထမင်းစားပြီးနောက် သုံးဦးသား အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်ကြ

လေ၏။ အိပ်ခန်းသို့ရောက်လျှင် စနေမောင်မောင်သည် တာမွတ်ဘုန်းတော်ကြီး သို့မဟုတ် ဘုန်းတော်ကြီးဗောဓိဓမ္မ၏ အကြောင်းကို ပြောပြလေတော့၏။

‘အဲဒီ တာမွတ်ဘုန်းတော်ကြီးဆိုတာက တရုတ်ပြည်ကို သာသနာပြုဖို့ ရောက်လာတာ။ အမှန်က သူက နီပေါလူမျိုး ဖြစ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရဟန်းတစ်ပါးလည်း ဖြစ်တယ်။ တရုတ်ပြည်ကို သွားတဲ့အကြောင်းလည်း ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ရှင်ကောင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တရားဟောပြဖို့ ပါတယ်။ အဲဒီရှင်ကောင်ဟာ တရုတ်ပြည်နယ်စပ်မှာရှိတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ရဟန်းငယ်တစ်ပါး ဖြစ်နေပြီ။ ဦးဗောဓိဓမ္မ အဲဒီကို ရောက်သွား တဲ့အချိန်မှာ ရှင်ကောင်နဲ့ ချက်ချင်း မတွေ့သေးဘူး။ ကိုးနှစ်ကြာတော့မှ တွေ့တာ။ ရှင်ကောင်ဟာ အတိတ်ဘဝက အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လူတွေကို သတ်ခဲ့ရလေတော့ နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆက်ဆိုသလို အိပ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခု ဆက်တိုက် မက် လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအိပ်မက်မှာ သူ့လက်ကို သွေးတွေစွန်းသွားတယ်လို့ အိပ်မက်မက်နေတယ်။ ကြာတော့လည်း သူ့လက်ကို သူမသတိသလို ဖြစ်နေ တယ်။ ဘယ်လိုဆေးဝါးနဲ့မှ ကုလို့မရတော့ဘူး။ အိပ်မက်ဆိုးကြီးကလည်း တရစပ်မက်နေတယ်။ ဆရာတော်ဦးဗောဓိဓမ္မနဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ ရှင်ကောင်ဟာ သူ့လက်ကို သူ ဖြတ်ပစ်လိုက်တဲ့အထိ ဖြစ်တော့တာပဲ။ ဆရာတော် ဦးဗောဓိဓမ္မ ဟာ ရှင်ကောင်ကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ဟာ တရုတ်ပြည်အနှံ့အပြားမှာ လှည့်လည် တရားပြတယ်။ တရုတ်ပြည် တစ်ပြည် လုံးက ဆရာတော်ကို အလွန်ပဲ ကြည်ညိုကြတယ်။ အင်မတန်နာမည်ကြီးတဲ့ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ဆိုတာ ဦးဗောဓိဓမ္မ သီတင်းသုံးခဲ့တဲ့ ကျောင်းတော်ကြီး ပဲ။ ရှောင်လင်မှာ သိုင်းပညာတွေ သင်ပေးတယ်ဆိုတာ ဦးဗောဓိဓမ္မရဲ့ နည်းတွေ ပဲ။ အဲဒီအကြောင်း အသေးစိတ် ပြောပြရင် ကျမ်းတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့လောက် ဖြစ်နိုင်တယ်’

ဟု စနေမောင်မောင်က အကျဉ်းချုံး၍ ပြောပြလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဘွန်ဟောင်းတို့သည် ဦးဗောဓိဓမ္မ၏ တရား နှလုံးသွင်းပုံ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်ပုံတို့ကို စနေမောင်မောင်အား မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်ကလည်း ရှင်းပြခဲ့လေ၏။ စနေမောင်မောင်နှင့် သူ၏လူနှစ်ဦးသည် နောက်တစ်နေ့တွင် အခြားသူများကဲ့သို့ပင် ဆီမီးခွက်များ ကိုင်ဆောင်၍ တာမွတ်ဘုန်းတော်ကြီးပွဲသို့ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ ထိုမြို့သို့ ရောက်ပြီး လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် စနေမောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်းအား...

‘ဘွန်ဟောင်းရေ.. မြင်းတွေကို အစာရေစာ ဝအောင်ကျွေးပြီး ထုတ်လာ ခဲ့ပေတော့။ တာမွတ်ဘုန်းတော်ကြီးပွဲကို သွားသလိုနဲ့ ဒီမြို့ကနေ တစ်ခါတည်း ထွက်သွားရတော့မယ်။ ဒီမြို့ထဲကို မည်းနက်သောညီအစ်ကိုများ အဖွဲ့က ကောင်တွေ ရောက်နေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လာဆာဟာ ငါတို့ကို ရိပ်မိသွားပြီကွ။ သူ မှာလိုက်လို့ အဲဒီကောင်တွေ မြို့ထဲကို ရောက်လာတာပဲ’

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာသည် မြင်းများကို အစာ ရေစာများ တိုက်ကျွေးပြီးလျှင် ထုတ်လာခဲ့လေ၏။ အပြင်သို့ထွက်သောအခါ၌ စနေမောင်မောင်သည် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော စာတစ်စောင်ကို ရေးခြစ်လေ၏။

စန်ကိုင်းရေ ...

ဒီနေ့ ညစာအတွက် ဟင်းချိုတစ်ခွက်ရယ်။ ဘလက်ဘရာသား နှစ်ကောင် ထောပတ်သုတ်ပြီး မီးကင်ထားတာရယ်၊ လာဆာရဲ့ ပါးသားကို ငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ ကြော်ထားတာရယ်ကို စားချင်တယ်ကွာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် စီစဉ်ပေးထားပါ။

ထို့နောက် စနေမောင်မောင်သည် ထိုစာကို စားပွဲပေါ်တွင် ခဲနှင့် ဖိထားခဲ့လေ၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် မြင်းများပေါ်သို့ လွှားခနဲ လွှားခနဲ တက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား တာမွတ်ဘုန်းတော်ကြီးအား ပူဇော်သော အဖွဲ့ကို ကျော်ဖြတ်၍ တောင်ကုန်းနှစ်ခု၏ကြား တောင်းကြားလမ်းမှ ကဆုန်စိုင်း၍ ထွက်သွားကြလေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၀)

တည်

စနေမောင်မောင်၊ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် တောအုပ်ကြီး တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့၏။ ထိုတောအုပ်ကြီးသည် ပင်စည် ကောင်းလှသော အပင်များဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် အကိုင်းချင်းယှက်၍ နေပြောက်မထိုးနိုင်အောင် ရှိသော်လည်း တောအောက်ခြေ ၌မူ ရှင်းလှပေ၏။ ကျောက်မြေနှင့် သဲမြေရောထားသော မြေပြင်ပေါ်တွင် သစ်ကြီးဝါးကြီးများပေါက်နေသော တောမျိုးဖြစ်၏။ တော၏အလယ်တွင် ကြည်လင်သန့်ပြန့်သော စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခု ရှိသကဲ့သို့ ရေအိုင်များ၊ ရေကန်များသည်လည်း တောအနှံ့ရှိ၏။ ထို့အတူ ကျောက်တုံးကြီးများလည်း အစုလိုက် အဖွဲ့လိုက် တွေ့ရတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာသည် တစ်ခါက ကျောက်တောင်ကြီးတစ်တောင် ဖြစ်ခဲ့ပြီး ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် ထိုကျောက်တောင် ပြိုကာ မြေပြင်ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ထိုမြေပြင်ပေါ်၌ သစ်ပင်များ ပေါက်ရောက်ကာ

တောဖြစ်သွားဟန်ရှိ၏။ အမှန်စင်စစ်လည်း ထိုဒေသရှိလူများသည် ထိုတောအား တောဟူ၍မခေါ်ဘဲ တောင်တောဟူ၍ ခေါ်ကြကုန်၏။ ထိုတောင်တောအတွင်းသို့ စနေမောင်မောင်တို့ သုံးဦးသားသည် မြင်းများဖြင့် ဝင်သွားကြကုန်၏။ ထို့နောက် လွန်စွာကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးသုံးတုံး၏ အကြားသို့ဝင်ကာ စခန်းချ ရပ်နားကြကုန်၏။ မြင်းများကိုလည်း ဘွန်ဟောင်းက အစာရေစာ တိုက်ကျွေး၍ အနားပေးထား၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းသည် ၎င်းတို့၌ ပါလာသော ရွက်ဖျင်ကိုအသုံးပြုကာ သုံးယောက်နေနိုင်ရုံ တဲကလေးထိုး၏။ မောင်ဖိုးသာကိုမူ ဘွန်ဟောင်းက ထင်း ရှာခိုင်း၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း ဓားတစ်လက်ဖြင့် ထင်းများကို မနေမနား ရှာဖွေရ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာ ရှာပေးသော ထင်းများဖြင့် ရေနွေးအိုးကို အစဉ်မပြတ် တည်ထားပေး၏။ ထို့နောက် လက်ဖက်ခြောက်များကိုခတ်ကာ အစဉ်သဖြင့် ရေနွေးကြမ်း သောက်နေလေတော့၏။ ပြီးလျှင် အသားခြောက်များကို ဟင်းလျာ အဖြစ် ချက်ပြုတ်၏။ ထို့နောက် ဆန်နီများ ပြွမ်းတီးသော ဆန်များကိုလည်း နူးညံ့ပျော့ပျောင်း၍ စား၍ကောင်းအောင် ရေနွေးဖြင့်ပေါင်းကာ ချက်ပြုတ်၏။ ခေါပုတ်များကို မီးကင်၏။ ပြီးလျှင် ကော်ဖီမှုန့်နှင့် သကာခဲများကို ပေါင်းစပ်ကာ ကော်ဖီကြမ်းလုပ်၏။ ထို့နောက် သုံးဦးသား မြိန်ရှက်စွာစားသောက်ကြ၏။ နေ့လယ်ပိုင်းအခါများ၌လည်း ကော်ဖီကြမ်း၊ ခေါပုတ် စသည်များကို လွေးလျက် ပျော်မွေ့ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ကြလေ၏။ တစ်နေ့တွင် မောင်ဖိုးသာက စနေမောင်မောင်အား ...

‘ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်မှာ အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ပါဝါတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးပါတယ်။ ကိုဘွန်ဟောင်း ပြောပြလိုလည်း တော်တော်လေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ မွေးရာပါလား။ လေ့ကျင့်ယူတာလား ဆရာကြီး’

ဟုမေးရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘နှစ်ခုစလုံး မှန်တယ်။ မောင်ဖိုးသာ အခုမေးတာဟာ စိတ်တန်ခိုးနဲ့ ပတ်သက်လို့ မေးတာမဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ မင်းကို ပြောပြရဦးမယ်။

သံပရာသီး ဆိုကတည်းက ချဉ်ပြီးသားပဲ။ သံပရာသီးဖြစ်ပြီး မချဉ်ရင် အဲဒီ သံပရာသီးဟာ တစ်စုံတစ်ခု ချွတ်ယွင်းနေလို့ပဲ။ အဲဒီလိုပဲကွ။ ဘောလုံးဆိုရင် လိမ့်တဲ့သတ္တိ ပါပြီးသားပဲ။ ဘောလုံးကို လိမ့်အောင် ဘာမှထပ်ပြီး ထည့်စရာ မလိုဘူး။ သူ့မှာ သတ္တိပါပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။ ဘောလုံးဟာ မလိမ့်ဘူးဆိုရင် တစ်စုံတစ်ခု ခုနေလို့ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် မျက်နှာပြင် သိပ်ညီတဲ့ပေါ်ကို ရောက်နေလို့ဖြစ်စေ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီလိုပဲ မောင်ဖိုးသာရေး။ လူရဲ့စိတ်ဟာ ပင်ကိုယ်အားဖြင့် တန်ခိုးရှိပြီးသားကွ။ သိဒ္ဓိစကားနဲ့ပြောရင် သိဒ္ဓိရှိပြီးသားကွ။ ဘောလုံးဆိုရင် လိမ့်နိုင်တဲ့သဘော ပါပြီးသားလိုပဲ စိတ်ဆိုရင် တန်ခိုး ရှိပြီးသားပဲ။ တန်ခိုးမရှိဘူးဆိုရင် အဲဒီစိတ်ကို ပြန်ပြီးဆန်းစစ်ရမယ်။ ဘယ်လို အရာတွေက ကာဆီးထားလို့ စိတ်ဟာ တန်ခိုးမရှိဖြစ်နေတာလဲလို့ ရှာဖွေရမယ်။ ရှာဖွေပြီး အဲဒီဟာတွေကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ရင် စိတ်တန်ခိုးဟာ ပေါ်ထွက် လာတာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် မျက်စိကလေးစွေ၍ နားထောင်နေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာလက်ကို ရေနွေး တစ်ခွက် ကမ်းပေးရင်း ...

‘သိပ်လည်း စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ မောင်ဖိုးသာရေး။ ဆံပင်တွေ ဖြူကုန် ပါဦးမယ်။ ရေနွေးလေး ဘာလေး သောက်ပါဦး’

ဟု ဆိုသဖြင့် မောင်ဖိုးသာလည်း ဘွန်ဟောင်းကမ်းပေးသော ရေနွေး ကြမ်းခွက်ကိုယူကာ ရှူးခနဲ့ သောက်လိုက်ရာ ရေနွေးမှာ ပူလွန်းသဖြင့် လျှာကျက်သွားလေ၏။

‘ပူလိုက်တာ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်။ လျှာတောင် ကျက်သွားတယ်’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လေ၏။

‘ရေနွေးကြမ်းပဲကွာ။ ဒီလောက်ကြီး အလောတကြီးသောက်ဖို့ မလိုပါ ဘူး။ အလောတကြီး သောက်တော့လည်း အပူလောင်တာပေါ့ မောင်ဖိုးသာရဲ့’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ပြောလေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့တရုတ်တွေဟာ ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင် အရမ်းအပူကြီး သောက်တာပဲဗျာ’

ဟု အပြစ်တင်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ရယ်လေ ၏။

‘မောင်ဖိုးသာရေ...တရုတ်တိုင်း ရေနွေးကြမ်း အပူ သောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ တရုတ်ပြည်ရဲ့ မြောက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ တရုတ်တွေက ရေနွေးကြမ်းကို အပူ သောက်တယ်ဟေ့။ တရုတ်ပြည်ရဲ့ တောင်ပိုင်းမှာနေတဲ့ တရုတ်တွေက ရေနွေးကြမ်းကို အေးစက်မှ သောက်တာ။ ရေနွေးကြမ်း သောက်တာချင်းတောင် မတူသေးဘူး ငါ့လူရေ။ ပြီးတော့ စိတ်သဘာဝလည်း မတူဘူးကွ။ ရေနွေးကြမ်းကို အေးမှ သောက်တဲ့လူတွေက စိတ်တိုတဲ့လူတွေ။ ရေနွေးကြမ်းပူပူ သောက်တဲ့လူတွေက စိတ်ရှည်တဲ့လူတွေ။ ရေနွေးကြမ်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မှုတ်သောက်တာကိုး။ အေးပါကွာ။ ငါရဲ့ ရေနွေးကြမ်းအကြောင်း ပြောနေလို့ မပြီးသေးဘူး။ ဆရာကြီးပြောတဲ့ စိတ်တန်ခိုးအကြောင်းကို နားထောင်ဦး။ ငါလည်း နေ့လယ်စာအတွက် ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြော၍ထွက်သွားလေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် စနေမောင်မောင်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

‘ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့စိတ်က တန်ခိုးမရှိဘူး။ ဆရာကြီးလည်း စိတ်ရှိတယ်။ ဆရာကြီးစိတ်က တန်ခိုးရှိတယ်။ ဆရာကြီးပြောသလို ပြောရင် နှစ်ခုလုံးဟာ ဘောလုံးချည်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဘောလုံးက မလိမ့်ဘူး။ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ စနေမောင်မောင်က ...

‘အများစုကတော့ မလိမ့်တဲ့ ဘောလုံးတွေ ပါပဲကွာ။ အဲဒီတော့ လူမှာ စိတ်ဓာတ်နှစ်မျိုး ရှိတယ်ကွ။ တစ်မျိုးက ပြဋ္ဌာန်းတဲ့စိတ်၊ တစ်မျိုးက မပြဋ္ဌာန်းတဲ့စိတ်ကွ။ မပြဋ္ဌာန်းတဲ့စိတ်ပိုင်ရှင်ဟာ တန်ခိုးမရှိဘူးပေါ့ကွာ။ အဲဒီလို လူမျိုး

တွေဟာ မြင်ရုံနဲ့ သိသာပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဆယ်မိနစ်လောက် စကားပြောကြည့်တာနဲ့ ပြဋ္ဌာန်းတဲ့စိတ်ပိုင်ရှင်လား၊ မပြဋ္ဌာန်းတဲ့စိတ်ပိုင်ရှင်လား ဆိုတာ ခွဲခြားနိုင်ပါတယ်။ မပြဋ္ဌာန်းတဲ့စိတ်ပိုင်ရှင်ဟာ ခြေလက်ဂနာမငြိမ်ဘူး။ တစ်နေရာတည်းမှာလည်း ကြာကြာမထိုင်ဘူး။ ထိုင်ရင်လည်း ငြိမ်ငြိမ်မထိုင်ဘူး။ အကြောင်းမဲ့ ခြေလက်ကို တစ်ခုခု လှုပ်ရှားနေတတ်တယ်။ တချို့ဆို ဒူးတောင် နန့်နေတတ်တယ်။ မျက်လုံးလည်း မငြိမ်ဘူး။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေတတ်တယ်။ အဲဒီလိုပဲ ပါးစပ်က မငြိမ်ဘူး။ ပြောမိပြောရာ ပြောနေတတ်တယ်။ မမေးဘဲနဲ့ သူက ဖြေတတ်တယ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း အကြောင်းအရာတစ်ခု တွေ့လာရင် မျိုသိပ်မထားတတ်ဘူး။ တွေ့တဲ့လူကို ပြောတော့တာဘဲ။ သူ့မှာ လျှို့ဝှက်တယ်၊ သိုသိပ်တယ်ဆိုတဲ့အရာ ဘာမှမရှိဘူး။ သူ့မှာရှိတဲ့ သောကတွေ ကို လူတစ်ဖက်သားပါ စိတ်ညစ်အောင် ပြောပြတတ်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သူဟာ သောက ရောက်နေပါတယ်။ သူ့ကို သနားပါ၊ ကူညီပါဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ နည်းနည်းလေးသိတာကို အများကြီးသိတဲ့ဟန်ပန်မျိုးနဲ့ လျှောက် ပြောတတ်တယ်။ သူတွေ့ကြုံနေရတဲ့ သာမန်ဒုက္ခဟာ တကယ့် ဒုက္ခကြီးလို သူက သဘောထားပြီး သူတစ်ပါးကို ပြောတတ်တယ်။ သူတစ်ပါး ပြောတဲ့ အခါမှာလည်း ပြောတဲ့လူရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ နားထောင်တတ်တယ်။ အဲဒီအချက်အလက်တွေကိုကြည့်ရုံနဲ့ ဒီလူဟာ မပြဋ္ဌာန်း တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်ဆိုတာ ရိပ်စားမိနိုင်တယ်။ ပြဋ္ဌာန်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင် ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ လက်၊ ခြေ ဂနာငြိမ်။ ကိုယ်ကာယလည်း ဂနာငြိမ်တယ်။ မျက်စိအကြည့်လည်း ဂနာငြိမ်တယ်။ ဘယ်လိုထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ဘယ်လိုပဲတွေ့ခဲ့တွေ့ခဲ့ မလိုအပ်ရင် မပြောဘူး။ သူ့မှာ ရှိတဲ့ သောကတွေကိုလည်း သူတစ်ပါးကို ပြောမပြတတ်ဘူး။ သူတစ်ပါးရဲ့ အကူအညီကိုလည်း မလိုဘူး။ သူ တွေ့ကြုံနေရတဲ့ဒုက္ခ၊ သောကတွေကိုလည်း သူတစ်ပါးကို ဘယ်တော့မှ မျှဝေ မခံစားစေလိုဘူး။ သူတစ်ပါး စကားပြောတဲ့ အခါမှာ လူပြီးမပြောဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နားထောင်တတ်တယ်။ နားထောင်တဲ့ အခါမှာလည်း ပြောတဲ့လူရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နားမထောင်ဘူး။ ပြောတဲ့လူရဲ့

ခန္ဓာကိုယ်တစ်နေရာရာကို ကြည့်ပြီး နားထောင်လေ့ရှိတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အင်မတန်နက်တဲ့ရေကန်ကို ကြည့်ရသလိုပဲ နက်ရှိုင်းမှုနဲ့ ငြိမ်သက်နေတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်၏။

‘ဆရာကြီးပြောသလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ မပြဋ္ဌာန်းတဲ့ စိတ်ဓာတ် ပိုင်ရှင်ပေါ့။ အဲဒါတွေကို ပြုပြင်လိုက်ရင် ကျွန်တော်ဟာ ပြဋ္ဌာန်းတဲ့ စိတ်ဓာတ် ပိုင်ရှင်ဖြစ်မလား’

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်က ...

‘ပြုပြင်လိုက်ရင် ပြဋ္ဌာန်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင် ပေါ့ကွာ။ ဒါကြောင့် စိတ်တန်ခိုးဆိုတာ မွေးရာပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ လေ့လည်း လေ့ကျင့်ရသေးတယ်လို့ ငါပြောခဲ့တာပေါ့’

ဟု ပြောလေ၏။

‘အခု ဆရာကြီးပြောသလောက်ကို ပြုပြင်လိုက်ရုံနဲ့ စိတ်တန်ခိုးကို ရရောလား ဆရာကြီးရယ်’

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးပြန်လေ၏။

‘အခုပြောတဲ့အဆင့်ဟာ စိတ်နဲ့ မဆိုင်သေးဘူးကွ။ ရုပ်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ရုပ်ပိုင်းဆိုတာ ကိုယ်ကာယပိုင်းပေါ့ကွာ။ အဲဒါကို လေ့ကျင့်ရတာ။ ကိုယ်ကာယပိုင်းကို လေ့ကျင့်ရတာ။ နေတာထိုင်တာ ဂနာငြိမ်ဖို့၊ မျက်စိ ဂနာငြိမ်ဖို့၊ အပြောအဆို ဂနာငြိမ်ဖို့၊ ပြီးတော့ ငါဟာ ဂနာငြိမ်တဲ့လူ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုယ်ကာယတွေဟာ သံလိုက်တုံးကြီးလိုပဲ ဖြစ်တယ်။ ငါဟာ သံလိုက်ဓာတ်တွေနဲ့ ပြည့်ဝနေတဲ့ ကိုယ်ကာယပိုင်ရှင် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို အချိန်ရသရွေ့ ပွားများရတယ်ကွာ။ စားတဲ့အခါမှာ၊ သောက်တဲ့အခါမှာ သံလိုက်ဓာတ်တွေကို စားသောက်နေတယ်လို့ အာရုံပြု ပွားများရတယ်။ ထိုင်နေတဲ့အခါမှာတော့ စကြဝဠာမှာရှိတဲ့ သံလိုက်ဓာတ်တွေ ငါ့ကိုယ်ထဲ ဝင်နေပြီလို့ ပွားများရတယ်။ အဲဒီလို လုံလုံလောက်လောက် ပွားများပြီးတော့မှ

စိတ်အလုပ်ကို လုပ်ရတာ။ စိတ်အလုပ်ကို လုပ်တဲ့အခါတော့ ကသိုဏ်းနည်းနဲ့ပဲ လုပ်လုပ်၊ အခြားဘယ်နည်းနဲ့ပဲ လုပ်လုပ် စိတ်ဓာတ် ကြီးမားရင့်သန်အောင် လုပ်ရတာချည်းပဲ။ ငါလုပ်ခဲ့တာကတော့ ပရာနာ နည်းပဲ။ ဒီနည်းကလည်း ငါတီထွင်တဲ့နည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိမဝန္တာမှာရှိတဲ့ ဆာဒူးကြီးတွေလုပ်ခဲ့တဲ့ နည်းပါ။ အသက်ရှူတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းနဲ့ ရောပြီးလုပ်ရတယ်။ အစားအသောက် တွေလည်း ဆင်ခြင်ရတယ်။ အထူးသဖြင့် နံတဲ့ငါးပိတို့၊ ကြက်သွန်ဖြူတို့ ရှောင် ရတယ်။ ငိုက်မျဉ်းစေတဲ့ အစားအသောက်တွေ ရှောင်ရတယ်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေ့ကျင့်နေတဲ့အချိန်မှာဆိုရင် အသားတောင် မစားရဘူး။ သစ်သီးဝလံစားပြီး လေ့ကျင့်ရတယ်။ အဲဒီ လေ့ကျင့်ခန်းတွေဟာ အတော်အတန် လေ့ကျင့်မိတာနဲ့ စိတ်တန်ခိုးမရခင်မှာပဲ ထူးခြားမှုတွေ ဖြစ်တယ်ကွ။ ကိုယ်အနံ့တွေ အများကြီး ပြောင်းသွားတယ်။ ကျင့်စဉ်ရဲ့ နက်ရှိုင်းတဲ့အပိုင်းကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ကိုယ်ကနေ အမွှေးနံ့တွေ ထွက်လာတယ်’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလေ၏။

‘ဘယ်လို ကျင့်ရမလဲ ဆရာကြီး’

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးပြန်လေ၏။

‘ကျင့်စဉ်ရဲ့ အစပိုင်းဟာ ဆေးကြောခြင်းလို့ ခေါ်တယ်ကွ။ နားရွက် နှစ်ပေါက်စလုံးကို လက်ညှိုးတစ်ခုစီနဲ့ ထိုးပြီး ပိတ်ထားရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်ဘက်လက်မက ဘယ်ဘက်နှာခေါင်းပေါက်ကို ဖိထားရတယ်။ ညာဘက် လက်မက ညာဘက်နှာခေါင်းပေါက်ကို ဖိထားရတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက် လက်မကို ဖွင့်ပြီးတော့ လေကို ဘယ်ဘက်နှာခေါင်းပေါက်က ရှူသွင်းတယ်။ အဆုတ်ထဲမှာ လေပြည့်တာနဲ့ ဘယ်ဘက်နှာခေါင်းပေါက်ကို လက်မနဲ့ ပြန်ပိတ် ရတယ်။ ပြီးတော့ ညာဘက် နှာခေါင်းပေါက်ကနေ ရှူထားတဲ့ လေတွေကို ရှူခနဲ့ ပြန်ထုတ်ရတယ်။ ပြီးတော့ ညာဘက်နှာခေါင်းပေါက်ကနေ လေကို ရှူသွင်းရပြန်ရော။ အဆုတ်ထဲမှာ လေပြည့်တာနဲ့ ညာဘက်နှာခေါင်း ပေါက်ကို လက်မနဲ့ပြန်ပိတ်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်နှာခေါင်းပေါက်ကနေ ရှူခနဲ့ ပြန်ထုတ်ရပြန်ရော။ အဲဒီလို ဘယ်ဘက်တစ်ခါ၊ ညာတစ်လှည့် ရှူလိုက်

ထုတ်လိုက် လုပ်ရတယ်ကွ။ ဘယ်ရော၊ ညာရောရှူပြီးမှ တစ်ခါလို့ မှတ်ရတယ်။
 ၈ လုပ်လုပ်ချင်းမှာ ရှစ်ခါက ၈ လုပ်ရမယ်။ ဆယ်ငါးခါအထိ လုပ်ပြီးရင်
 တော်လောက်ပါပြီ။ အဲဒီ လေ့ကျင့်ခန်းကို တစ်နေ့မှာ လေးကြိမ် လုပ်ရမယ်။
 အရုဏ်တက်မှာ တစ်ကြိမ်၊ မွန်းတိမ်းချိန်မှာ တစ်ကြိမ်၊ ညနေ နေဝင်ချိန်မှာ
 တစ်ကြိမ်၊ သန်းခေါင်မှာတစ်ကြိမ် လုပ်ရတယ်။ ရက်ဇဝလောက် လေ့ကျင့်လို့
 ရှိရင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ အညစ်အကြေးတွေရော၊ စိတ်ဓာတ် အညစ်အကြေး
 တွေရော သန့်ရှင်းသွားလောက်ပါပြီ။ အဲဒီကျတော့မှ ပရာနာရဲ့ ရှေ့ကျင့်စဉ်
 တွေကို ကျင့်ရတယ်’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

‘အခုလုပ်တဲ့ ကိစ္စပြီးသွားရင်တော့ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး
 လေ့ကျင့်မယ်’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြန်၍ပြောလိုက်၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ဘွန်ဟောင်း
 က...

‘ထမင်းစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ’

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် စကားပြောခြင်းကို ရပ်လိုက်
 ကြလေတော့၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ထမင်းကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြ
 လေ၏။ ထိုသို့ ထမင်းစားရင်း ဘွန်ဟောင်းက ...

‘မရုဏ်လိုဏ်ဂူနဲ့ နီးပြီလား’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

‘နီးပြီ ဘွန်ဟောင်းရေ.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ဟာ ဖိုခနောက်ဆိုင်
 ကျောက်တုံးကြားမှာနေရင်း မရုဏ်လိုဏ်ဂူမှာ တွေ့မယ့် အန္တရာယ်တွေအတွက်
 စိတ်ဓာတ်တွေ တည်ဆောက်ရမယ်။ ကျန်းမာရေး အားနည်းချက်တွေရှိရင်
 လည်းကုမယ်။ မောပန်းနွမ်းနယ်မှုတွေ ရှိရင်လည်း မောပန်းတာတွေကို
 ဖြေရမယ်။ ဒီနေရာဟာ တည်ဆောက်ရမယ့် နေရာပဲ။ လက်နက်ရိက္ခာတွေကို

လည်း ဒီနေရာမှာ ပြည့်စုံအောင် စုဆောင်းရမယ်။ သေနတ်တွေပါတယ် မဟုတ်လား။ မောင်ဖိုးသာဟာ ခြောက်လုံးပြူး ကောင်းကောင်းမပစ်တတ်ဘူး။ ဘွန်ဟောင်းက ဒီမှာနေတဲ့ ရက်အတွင်း သင်ပေးလိုက်ပါ။ တချို့က ကျည်ဆန်ထည့်တဲ့ ဆုံလည်ထဲကို ကျည်ဆန်ထည့်ပြီး မောင်းခလုတ်ကို လက်ညှိုးထည့်ပြီး ကွေးလိုက်ရုံနဲ့ ခြောက်လုံးပြူး ပစ်တတ်တယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ တကယ်ဆိုရင် လူမပြောနဲ့ အဲဒါကို မျောက်တောင် လုပ်တတ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာကို သင်ပေး’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဘွန်ဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာအား သေနတ်၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်းကောင်း၊ သေနတ်ပစ်ခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်းကောင်း၊ သေနတ်ပစ်နည်းကိုလည်းကောင်း သင်ပြပေးလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် အချိန်ရှိသ၍ ဆန့်ဆန့်ကြီးလှဲကာ အကြောများလျှော့၍ မိုးကောင်းကင်ကို ကြည့်ပြီး အားများကို ဖြည့်နေလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့ သည် မြင်းဖြင့်ထွက်သွားကြပြီး ရိက္ခာနှင့်လက်နက်များ ရှာဖွေခဲ့လေ၏။ ၎င်းတို့သည် ထိုဖိုခနောက်ဆိုင် ကျောက်တုံးကြီး၌ နေထိုင်စဉ်အတွင်း ရှေ့ခရီးစဉ်အတွက် ၎င်းတို့၏ စိတ်ဓာတ်အင်အားများကို တည်ဆောက်နေကြလေတော့သတည်း။

ထွက်

ထိုနေရာ၌ ရက်အတန်ကြာနေခဲ့ပြီးနောက် စနေမောင်မောင်က ခရီးထွက်ရန် သင့်တော်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယနေ့ ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် ခရီးစတင်ထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဆရာကြီး...ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့ ၉ နာရီ ၄၅မိနစ်ကျမှ ထွက်ရမှာတဲ့’

ဟု မေးလေ၏။

‘ဒီလို မောင်ဖိုးသာရဲ့။ ဒီနေ့က စနေနေ့လေကွာ။ စနေနေ့ ၉ နာရီ ကျော်ရင် အင်္ဂါဝိဇ္ဇာ သဘောအရ ‘သောမ’ အခါ ဖြစ်တယ်ကွ။ သောမအခါဆိုရင် စနေဟာ တိုင်ထိပ်မှာကွ။ အဲဒီတော့ စနေမောင်မောင်လုပ်မယ့် အလုပ်ဟာ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာ သဘောအရ တိုင်ထိပ်မှာ ရောက်နေပြီပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသားက ...

‘ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့’

ဟု ပြောလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာမူ တဲဖျက်၏။ မီးဖိုမှမီးခဲများ၊ ပြာများ ကို မြေကြီး၌ တူး၍မြှုပ်၏။ ဤနေရာတွင် လူများနေထိုင်သွားသည်ကို မသိနိုင် စေရန် အစစအရာရာ ဖုံးဖိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များ ယူကာ နေရာအနှံ့တွင် အုပ်ဆိုင်ထားလိုက်လေတော့၏။

‘ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်...ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေလိုက်ပြီး ဖုံးဖုံးဖိဖိ လုပ်နေရတာတုံး’

ဟု မောင်ဖိုးသားက မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ကိုယ်စခန်းချသွားတဲ့နေရာ တခြားလူက မသိအောင်လုပ်ရတာပေါ့ကွ။ တို့ ထွက်သွားပေမဲ့ ဒီနေရာကို ဘလက်ဘရားသားတွေ ရောက်လာရင် တို့ ဒီနေရာမှာ စခန်းချသွားမှန်းမသိရင် ပိုပြီး ကောင်းတာပေါ့ကွာ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် မြင်းများဖြင့် တောကြီးကို ဖြတ်ကြ လေ၏။ ထိုသို့ဖြတ်ကြရာတွင် မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်အုံ့ဆိုင်းနေ သဖြင့် ခရီးလမ်းပန်းမသာဘဲရှိရာ တစ်နေ့လုံး နှင်ခဲ့သောခရီးသည် ဆယ်မိုင် ကျော်ကျော်ခန့်သာ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေ၏။ ပြီးလျှင် လရောင်ဖြင့် ဆက်လက်၍ ခရီးနှင်ခဲ့ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ညသန်းခေါင်အချိန်၌ တောမီးလောင်နေသည် ကို တွေ့ရသောကြောင့် ခရီးမဆက်နိုင်ဘဲ နားရပြန်လေ၏။ နောက်နေ့တွင်

ရောင်နီလာသည်နှင့် ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြရာ လျှို့ဝှက်များ၊
ချောက်များပေါများသောနေရာကို ဖြတ်ရသဖြင့် ခရီးမတွင်ဘဲ ရှိပြန်လေ၏။
မြင်းများမှာလည်း လွန်စွာ မောဟိုက်နေပြီဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် မြင်းများကို
မကြာခဏ အနားပေးရလေ၏။ လျှို့ဝှက်များ၊ ချောက်များပေါများသောနေရာကို
လွန်လျှင် မတ်သော တောင်ကမ်းပါးယံများကို တက်ရပြန်၏။ ထို့နောက်
အရိပ်အာဝါသဟူ၍ လုံးဝမရှိသော လွင်တီးခေါင်မြေပြင်ကြီးကို ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်
ဖြတ်ရလေတော့၏။ ထိုလွင်တီးခေါင်ကြီးကို ဖြတ်ပြီးနောက် တရုတ်ဘုံကျောင်း
ဆန်ဆန် အဆောက်အအုံလေးကိုတွေ့သဖြင့် စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးသည်
ထိုဘုံကျောင်းလေးမှ ဘုန်းတော်ကြီးအား ပန်ကြား၍ ထိုဘုံကျောင်း၌ တည်းခို
လေတော့၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် တည်းခိုရန် ခွင့်ပြု၏။ သို့ရာတွင် ကပ္ပိယ
ကြီးက စည်းကမ်းကို လာ၍ပြောသေး၏။ ထိုကပ္ပိယကြီးအား မောင်ဖိုးသာက
မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ငရုန်မန်ကန်းဟု နာမည်ပေးလိုက်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
ထိုကပ္ပိယကြီး၏ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးတစ်ဖက် ကန်းနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။
ကပ္ပိယကြီးသည် စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးအား အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ ဒီကျောင်းမှာတည်းရင် အစားအသောက် မစားဘဲ မနေရ
ဘူး။ စားရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အသားတော့စားခွင့် မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဒီကျောင်းမှာ
နေရင် ရေမချိုးဘဲနေလို့ မရဘူး။ နေ့စဉ် ရေတစ်ကြိမ်တော့ ချိုးရမယ်။
ဒါပေမဲ့ ရေနွေးနဲ့ ချိုးရမယ်။ ဒီကျောင်းမှာ စကားမပြောတတ်တဲ့ အ အ ကို
လက်မခံဘူး။ စကားပြောရမယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုးတိုးပြောရမယ်။ ဒီကျောင်းမှာ
တည်းရင် မအိပ်ဘဲ မနေရဘူး။ ညကိုးနာရီထိုးတာနဲ့ အားလုံး အိပ်ရမယ်။
ဒါပေမဲ့ ပျော်အောင် မအိပ်ရဘူး။ အရေးပေါ် အချက်ပေးရင် ချက်ချင်း နိုးရမယ်။
ဒီမှာက အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ရောက်လာနိုင်တာဖြစ်လို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
အိပ်တာ ဆရာတော်ကြီးက သဘောမကျဘူး။ သတိနဲ့အိပ်ဆိုတာ ဒီကျောင်းရဲ့
ဆောင်ပုဒ်ပဲ။ အမှန်ကတော့ လူဆိုတာ သတိရှိနေရင် အိပ်လို့မရဘူး။ အိပ်ရင်
လည်း သတိ မရှိနိုင်ဘူး။ ဒီစကားနှစ်ခုဟာ ဆန့်ကျင်တဲ့ စကားလုံး နှစ်လုံးကို
အမြဲသုံးလေ့ရှိတယ်။ ပြီးတော့ တခြားနေရာတွေမှာ ဆရာတော်ကို ရိုသေရမယ်။
ကပ္ပိယကို ရိုသေစရာ မလိုဘူး မဟုတ်လား။ ဒီကျောင်းမှာက ကပ္ပိယကို

ရိုသေရမယ်။ ဆရာတော်ကို မြတ်နိုးရမယ်။ ပြီးတော့ ဒီကျောင်းမှာနေရင် ကပ္ပိယခိုင်းတာ လုပ်ရမယ်။ မလုပ်ချင်ဘူးလို့ ပြောတာဟာ ဆရာတော်ကြီးကို စော်ကားတာပဲ။ မလုပ်တတ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားကတော့ လောကကြီးကို စော်ကားတာပဲ။ ဒီကျောင်းမှာနေရင် အကြီးအကဲနဲ့ လောကကြီးကို မစော်ကားရဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ခိုင်းတာ လုပ်ရမယ်။ ဆရာတော်ဟာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို သဘောကျတယ်။ ဒါကြောင့် တည်းခိုသူတွေက ငြိမ်သက်ရမယ်။ ကပ္ပိယကြီးဟာ နင်းနှိပ်ပေးခြင်းကို အလိုရှိတယ်။ ဒါကြောင့် တည်းခိုသူတွေဟာ အချိန်ရရင် ရသလောက် ကပ္ပိယကြီးကို နင်းနှိပ်ပေးရမယ်။ တည်းခိုမယ့်သူတွေကို ကပ္ပိယကြီးအနေနဲ့ ပြောချင်တာကတော့ အိမ်မှာနေရင် အိမ်စည်းကမ်း၊ လမ်းမှာနေရင် လမ်းစည်းကမ်း၊ ကျောင်းမှာနေတော့ ကျောင်းစည်းကမ်း၊ ပြီးတော့ ဒီကျောင်းမှာ ဆရာတော်တစ်ပါး ရှိတယ်။ တခြားဘုန်းကြီး မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ကပ္ပိယ ရှိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ လာရောက်တည်းခိုတဲ့ ဧည့်သည် ရှိတယ်။ ဒီမှာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ အပြစ်ပေးတာ ‘က’ ခိုင်းတာပဲ။ ဟောဟို မြင်ရတဲ့ တောင်ပူစာလေးပေါ် တက်ပြီး က ရတာပါပဲ။ အဲဒီမှာ ဆိုင်းတီးတဲ့ အဖွဲ့ရှိတယ်။ အပြစ်လို့ထင်ရင် ဆရာတော်ကြီးက တောင်ကုန်းပေါ်မှာသွားပြီး က ခိုင်းတာပါပဲ။ ဆရာတော်ကြီးကပဲ ခိုင်းခိုင်း၊ ကျုပ်ကပဲ ခိုင်းခိုင်း လုပ်ရမှာပဲ။ အပြစ်မရှိပါဘူးဆိုပြီး ငြင်းဆန်ခွင့် မရှိဘူး။ မဟုတ်ရင်လည်း က ရမယ်။ ယုတ်ရင်လည်း က ရမယ်’

ဟုပြောဆိုကာ စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးအား တည်းခိုခွင့် ပေးလိုက်လေတော့၏။ ကပ္ပိယကြီးသည် သစ်သားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော နှစ်ထပ် အဆောင်လေးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်၏။ ထို့နောက် အထက်ထပ် နေရာလေးတွင် နေရာချထားပေးလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့လည်း ပါလာသော အိပ်ရာများကို ခင်းကြလေ၏။ ငရန်မန်ကန်း ကပ္ပိယကြီးလည်း ၎င်းတို့အား ပြောထားသော စည်းကမ်းအတိုင်း နေထိုင်ရန် မှာကြားပြီးလျှင် ဆင်းသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဘယ်လိုဟာကြီးလဲ မသိဘူး။ သူ့စည်းကမ်းတွေကလည်း ကိုးရိုး
ကားရားတွေပဲ။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့စည်းကမ်းတွေ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။ သူ
လုပ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းတွေပဲ နေမှာ’

ဟုပြောရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘အလကား အရူးကြီး...။ ခရီးသည်ကို သူ့ခွင်ထဲ ရောက်လာပြီဆိုရင်
ဗိုလ်ကျချင်လို့ ပြောတဲ့စကားပဲ။ ဒီကထွက်ခါနီးမှ ငတ်ကြီးကို ဒုက္ခပေးသွား
ဦးမယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် စွပ်တံဖြင့် စီးကရက်ကိုစွပ်၍ သောက်နေ
လေ၏။ ထို့နောက် မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူကြီးဟာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ်
ကျားတစ်ကောင်နဲ့ သူနိုင်ငါနိုင် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံး
ဟာ ကျားပုတ်လို့ ထွက်သွားတာ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဝက်ဝံတစ်ကောင်ကြောင့်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ဆရာကြီး’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ။ ဝက်ဝံက ပုတ်ရင် အတွင်းဘက်ကို ပုတ်တယ်။
ကျားက အပြင်ဘက်ကို ပုတ်တယ်။ မျက်လုံးအောက်နဲ့ မျက်လုံးအပေါ်က
အမာရွတ်နှစ်ခုဟာ အပြင်ဘက်ကိုပုတ်ထားတဲ့ အရာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျားလို့
ပြောတာ’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်မိုးသာက ...

‘အပြင်ဘက်ကို ပုတ်တာဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးကို ပြောတာလဲ’

ဟု မေးလေ၏။

‘ကြောင်ကလေးတွေ၊ ဘာလေးတွေ အစာပုတ်တာ မတွေ့ဖူးဘူးလား လက်ကလေးတွေကိုလိမ်ပြီး လူတွေလက်ပြန်လုပ်သလို သူတို့လည်း အပြင်ဘက် ကို လက်ပြန်အနေအထားနဲ့ ပုတ်တတ်တယ်။ အဲဒါကို ပြောတာ’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘သဘောပေါက်ပါပြီ ဆရာကြီး သဘောပါက်ပါပြီ။ ဒါဖြင့်ရင် ဒီလူကြီး ဟာ အတော့်ကို သတ္တိကောင်းတဲ့လူကြီးပေါ့’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘သတ္တိကောင်းပြီး အတွေးအခေါ် မကောင်းတဲ့လူဟာ လူဆိုးကွ။ အတွေးအခေါ် ကောင်းပြီး သတ္တိမကောင်းတဲ့လူဟာ လူကြောက်ကွ။ အတွေးအခေါ်လည်း မကောင်း၊ သတ္တိလည်းမကောင်းတဲ့လူဟာ လူစွမ်းကောင်း ကွ။ အခု ငရမန်ကန်းကပ္ပိယကြီးဟာ လူဆိုးကွ။ လူဆိုးဆိုတာ အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေး လူကောင်းကို ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ သတိနဲ့နေကြ’

ဟု မှာကြားလေ၏။

‘ဒုက္ခပေးမယ်တော့ မကြံနဲ့။ ကျန်တဲ့တစ်လုံးပါ ဖောက်ပစ်လိုက်မယ်’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ကြိမ်းလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဗုံသံ၊ ကြေးနောင်သံများ ကြားရသဖြင့်မောင်ဖိုးသာက ဘွန်ဟောင်းအား ...

‘ဘာသံလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ဘွန်ဟောင်းကလည်း မသိကြောင်း ခေါင်းခါပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘စောစောက ကပ္ပိယကြီးပြောတဲ့ က ရတယ်ဆိုတဲ့နေရာက အသံလေ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဒါဖြင့်ရင် အဲဒီတောင်ကုန်းပေါ်မှာ တီးမယ့်။ မှုတ်မယ့်လူတွေက အမြဲ ရှိနေတာပေါ့’

ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်ဖိုးသာ။ လေရဟတ်တစ်ခုမှာ ခွေးသွားစိတ်တွေ တပ်ပြီး မောင်းတက်တွေနဲ့ ဗုံတွေ၊ ကြေးနောင်တွေ ချိတ်ထားလိမ့်မယ်ကွ။ အဲဒါတွေက မြည်တာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ။ လေ မရပ်မချင်း အဲဒီအသံတွေ ထွက်နေမှာပေါ့ကွ။ ကပ္ပိယကြီး လက်ဆော့ထားတာတွေ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ’

ဟုပြောလိုက်မှ ပင်ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ရယ်နိုင်ကြ လေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၁)

ပျက်

ညနေပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ကပ္ပိယကြီးသည် မုန်ညင်းချဉ်အနည်းငယ်နှင့် ဆန်ပြုတ် လာ၍ပေးလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ဆန်ပြုတ်ပူပူနွေးနွေးကို မုတ်ညင်းချဉ်ဝါးရင်း သောက်ချလိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာလည်း ဆန်ပြုတ်များကို သောက်ချလိုက်၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ဆန်ပြုတ်နှင့် မုန်ညင်းချဉ်ကို ကြည့်ကာ စိတ်ပျက်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် တော်တော်နှင့် မသောက်ဘဲ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ကြည့်နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကပ္ပိယ ရောက်လာလေ၏။

ထိုသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ...

‘ကြည့်တော့ ကြည့်နေတာပဲ။ ချစ်လို့ ကြည့်နေတာလား၊ မုန်းလို့ ကြည့်နေတာလား မပြောတတ်ဘူး။ ချစ်ရင်လည်း ကိုယ်ချစ်တဲ့အရာကို ကိုယ့်ကိုယ်ထဲ ရောက်သွားအောင် သောက်ချလိုက်။ မုန်းရင်လည်း ကိုယ်မုန်းတဲ့အရာကို

စိစိညက်ညက်ကြွေအောင် ဝါးစားလိုက်ပေတော့။ ဒီကျောင်းမှာ ဒီအဟာရဟာ အမွန်မြတ်ဆုံးပဲ။ ဒီထက်ကောင်းတာ မရှိဘူး။ တစ်ခါတလေ ဒါကိုတောင် နပ်မွန်အောင် မရဘူး။ ဒီနေရာမှာ အစားအသောက် သိပ်ရှားတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ...

‘ခင်ဗျား စားမလား။ ကျုပ်တို့မှာ ပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးက ...

‘အမွေးရှည်တဲ့ နွားသားခြောက် သုံးအိတ်၊ ကျောက်ကြို ကျောက်ကြား မှာသွားတဲ့ ငါးခြောက်က နှစ်အိတ်၊ ယုန်သားခြောက်က တစ်အိတ်၊ ဆန်နီက သုံးပြည်၊ ဂျုံမှုန့်က နည်းနည်း၊ သကာနဲ့ကော်ဖီကြမ်းမှုန့်က ဝါးကျည်ထောက်နဲ့ တစ်လုံး၊ ပြေဖယောင်းတိုင်က ဆယ်တိုင်၊ ပျားဖယောင်းတိုင်က နှစ်တိုင်၊ ဆန်အရက်က သုံးလုံး၊ ခူးလေးက နှစ်လက်၊ မြှားတံက သုံးဆယ်၊ ခေါပုတ်က နှစ်ထုပ်၊ မင်းတို့ပစ္စည်းတွေ အဲဒါ အကုန်ပါပဲ။ ငါ သွားကြည့်ပြီးပြီ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ရယ်လေ၏။

‘မောင်ဖိုးသာ... သွားပြီးမစမ်းနဲ့။ မင်းထက်လည်လို့ လောကကြီးမှာ ကပ္ပိယ လုပ်နေတာ။ အခုလို သက်သတ်လွတ် ဆန်ပြုတ်ပဲစားရတဲ့ ဘုန်းကြီး ကျောင်းက ကပ္ပိယကြီးရဲ့ အခန်းထဲမှာ ဆတ်သားခြောက်က တစ်ထုပ်၊ လက်ဖက်ခြောက်က ဂုန်နီအိတ်နဲ့တစ်လုံး၊ ယုန်သားကင်က နှစ်ဆယ်၊ ခူးလေးက တစ်လက်၊ မြှားက ရှစ်စင်း၊ အမျိုးသမီးဓာတ်ပုံ သုံးပုံ၊ ဓားကောက်က တစ်လက်။ ဒီမှာ ကပ္ပိယကြီး...။ ခင်ဗျားအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ပစ္စည်း အဲဒါ အကုန်ပဲ။ ညနေက ရေနွေးသွားယူရင်း ခင်ဗျားအခန်းထဲမှာ ကျုပ် အကုန်ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးက ရယ်လေ၏။ ထို့နောက် ...

‘မင်းလည်း တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ အကောင်။ ငါ့အခန်းထဲ ခိုးပြီး ဝင်ပြီးပြီပေါ့။ အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်။ အသားခြောက်နည်းနည်း မီးဖုတ်ပြီး ဆီဆမ်းပေးမယ်။ တိုးတိုးတိတ်တိတ် စားကြပေတော့။ ထမင်းလည်း

ချက်ပြီးသား ရှိတယ်။ လာပို့မယ်။ တိုးတိုးတိတ်တိတ် စားကြပေါ့။ မက်မန်းသီး
 ဝိုင်လည်း တစ်အိုးရှိတယ်။ လာပို့မယ်။ တိုးတိုးတိတ်တိတ် သောက်ကြပေါ့။
 ဝိုင်ဟာ အရက်မဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးကတော့ သောက်လို့ မရဘူး။ ကပ္ပိယက
 သောက်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ မသောက်ကြနဲ့။ ဟောဟို
 တောင်ကုန်းက တီးဝိုင်းနားမှာသွားပြီး သောက်ကြ။ ဒါပေမဲ့ မိုးချုပ်အောင်
 မနေနဲ့။ ကျားဖြူ လာလိမ့်မယ်’

ဟု ကပ္ပိယကြီးက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက

‘ခင်ဗျားရဲ့ မက်မန်းသီးဝိုင်ကိုတော့ မလိုချင်ဘူး။ ထမင်းနဲ့ အသား
 ခြောက်တော့ လိုချင်တယ်။ ကျုပ်တို့မှာ ပါလာတာတွေလည်း ပေးမှာပါ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးက ...

‘ဒီလိုပဲ။ လောကကြီးဆိုတာ သူတော်ကောင်းအချင်းချင်း ရိုင်းပင်း
 ရတယ်။ တချို့က နားလည်မှု မရှိဘူး။ ကပ္ပိယကြီး ခိုးစားတယ်နဲ့ ပြောသွား
 ကြတယ်။ ဆရာတော်ကို တိုင်တဲ့လူက တိုင်သွားကြတယ်။ သူတို့ နားမလည်
 ကြဘူး။ ဆရာတော်ကျောင်းမှာ နေတာတော့ မှန်တယ်။ ဆရာတော် ကျင့်သလို
 တော့ ဘယ်ကျင့်နိုင်မလဲ။ ဒါက ရိုသေလို့လုပ်တာ မဟုတ်လား။ အဲဒါကို
 မကောင်းမှုဖြစ်အောင် ပြောကြတယ်။ တော်တော် အကုသိုလ်များတဲ့ လူတွေပဲ’

ဟုပြော၍ မီးဖိုဘက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

အသားကင်များ ဗန်းကြီးတစ်ဗန်းနှင့် အသီးအရွက်ကြော်များ၊ အသား
 ကင်များ၊ ထမင်းများအပြင် တူသုံးစုံပါ ယူလာလေတော့၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းက
 မက်မန်းဝိုင်နှစ်လုံးပေးပြီး ၎င်းအား ဆန်အရက်တစ်လုံး ပြန်ပေးရန် ပြောသဖြင့်
 ဘွန်ဟောင်းက ဆန်အရက်တစ်လုံး ပေးလေသည်။ ပြီးလျှင် ကပ္ပိယကြီးက
 ဘွန်ဟောင်းအား ...

‘ကျေနပ်သလား’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းကလည်း ...

‘ကျေနပ်ပါတယ်ဗျာ’

ဟု ပြန်၍ဖြေလျှင် ကပ္ပိယကြီးက ...

‘ကျေနပ်ရင် လောကကြီးဟာ လှတယ်။ မကျေနပ်ရင် လောကကြီးဟာ အကျည်းတန်တယ်။ အစဉ်သဖြင့် လောကကြီးကို လှအောင် လုပ်ပါ။ ကျေနပ်ရင် နတ်ပြည်ပဲ။ မကျေနပ်ရင် ငရဲဘုံပဲ။ နတ်ပြည်မှာ နေမလား၊ ငရဲပြည်မှာ နေမလားဆိုတာ တခြားလူက ဆုံးဖြတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ငရဲဘုံမှာ နေမှာလဲ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဟောဟိုက ကျုပ်တို့ဆရာကြီးမှာ ကျေနပ်တာလည်း မရှိဘူး။ မကျေနပ်တာလည်း မရှိဘူး။ သူ့ကျတော့ ဘယ်လို ပြောမလဲ’

ဟု မေးလိုက်လျှင် ကပ္ပိယကြီးက ...

‘အဲဒါဆိုရင် လွတ်မြောက်ပြီလို့ ပြောရမှာပေါ့။ သူ့မှာ နေစရာ ဘုံမှ မရှိတော့ဘဲ’

ဟု ပြောပြီးလျှင် အောက်သို့ ဆင်းသွားပြန်လေ၏။ မောင်မိုးသာမှာမူ ထမင်းကို ပလုပ်ပလောင်း စားနေပြီဖြစ်၏။ ထိုသို့ စားရင်း ...

‘ဒီကပ္ပိယကြီးတော့ လူခွစာပဲ။ ကျွေးမှာ စောစောက ကျွေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အခုကျမှ ဘယ်ကနေ ထုတ်လာတယ် မသိဘူး။ အသီးအရွက် ကြော်ရော၊ အသားကင်တွေရော၊ ထမင်းရော၊ နိပ်လိုက်တာ’

ဟုပြော၍ ရေနွေးတစ်ခွက် သောက်လိုက်၊ ထမင်းတစ်လုပ် စားလိုက် လုပ်နေလေတော့၏။ ညပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ကပ္ပိယသည် သကာဖြင့်ဖျော်ထားသော ကော်ဖီကြမ်းများလည်း လာ၍ ပေးလေ၏။ မောင်မိုးသာလည်း အားရဝမ်းသာ ကော်ဖီခွက်ကို ဆွဲလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ကပ္ပိယကြီးက ...

‘ဟောဒီက လူကြီးလူကောင်း သုံးယောက်အတွက် ကျုပ်အနေနဲ့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဟောဟို နှင်းမှုန့်ထဲမှာ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ကို တွေ့ရ

လိမ့်မယ်။ အဲဒီဟာတွေက ဟောဒီက လူကြီးလူကောင်းသုံးဦးရဲ့ သေမင်းတွေပါပဲ။ ဆရာတော်ကြီးလည်း ကျိန်းတာနဲ့ ကျောင်းကိုလာပြီး ဝိုင်းကြလိမ့်မယ်။ အခုလည်း အဝေးကြီးကနေပြီး ဝိုင်းထားကြတာပါပဲ။ လူကြီးလူကောင်း သုံးဦးအတွက် ထွက်ပေါက် မရှိတော့ပါဘူး’

ဟု ပြောလိုက်ချိန်၌ပင် ဘွန်ဟောင်းသည် ပြတင်းပေါက်မှ လွှားခနဲ ခုန်ချလိုက်လေတော့၏။ ကပ္ပိယကြီးသည် ငုံ့၍ကြည့်ပြီးနောက် ...

‘ဒီလူကြီးလူကောင်းက ဘယ်ကိုပြေးမှာတုံး။ အပြင်ဘက်မှာ ဝိုင်းထားပြီးပြီ။ ဘယ်လိုမှ ပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူး’

ဟုပြောလျှင် စနေမောင်မောင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်၍ မီးညှို့ပြီး မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ပြီး နှင်းမှုန်များကြားမှ မှုန်တိမှုန်ဝါး သာနေသော လမင်းကို အရသာခံ၍ ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကပ္ပိယကြီးက ...

‘လမင်းက လှတယ်၊ သေခြင်းက မလှဘူး စနေမောင်မောင်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘ကျုပ်မှာ သေခြင်း မရှိဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ရှင်ခြင်းလည်း မရှိဘူး။ ကျုပ်ဟာ သေခြင်း၊ ရှင်ခြင်းနဲ့ လွတ်မြောက်နေတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာလည်း ကျုပ်သိတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ဘလက်ဘရားသား တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ မြောက်ပိုင်း တောင်ပေါ်ဒေသတွေမှာ ကျက်စားနေတဲ့ ‘စောလူး’ မဟုတ်လား။ ဒီကျောင်းက ဆရာတော်ကြီးကို ဖမ်းပြီး ခင်ဗျား မြေတိုက်ထဲမှာ ထားတယ်။ ကျုပ်တို့ ဒီကို ဝင်မယ်ဆိုတာသိလို့ ခင်ဗျား ကြိုပြီး ဒီကိုရောက်နေတာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့မြင်းနှစ်ကောင်ကို ယူပြီး ခင်ဗျားလူတွေဆီကို ခင်ဗျား တစ်ယောက်လွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်လို့ ခင်ဗျားလူတွေ ရောက်လာတာ မဟုတ်လား။ သိပ်ပြီးသနားဖို့ ကောင်းတယ် မစ္စတာစောလူး။ အဲဒီတော့ အချိန်ရှိသေးတယ်။ စဉ်းစားပါ။ ခင်ဗျားလူတွေ ပြန်ပြီးသိမ်းပေးမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားအသက်ကို ခင်ဗျားလက်ထဲပြန်ပြီး ပေးခဲ့မယ်။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ရင်တော့ ကျုပ်တို့ ဒီက ထွက်ရင်

ခင်ဗျားအသက်ကို ကျုပ်တစ်ခါတည်း ယူသွားရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်နာမည်ကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား’

ဟုပြောလိုက်လျှင် ကပ္ပိယကြီးသည် ငိုငံတွေတွေကြီး ဖြစ်သွားလေ တော့၏။

ကျောက်

စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် လာခဲ့ကြရာ လွန်စွာ မြင့်မားမတ်သော ကျောက်တောင်ကြီးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေတော့၏။ ထိုနေရာသို့အရောက်၌ စနေမောင်မောင်က မြေပုံကိုဖြန့်ကြည့်ပြီးလျှင် သံလိုက် အိမ်မြှောင်ကိုထုတ်ကာ တွက်ချက်၍ ...

‘ဘွန်ဟောင်းရေ.. ဟောဟိုက ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ ပိတ်ဆို့နေတဲ့ တောင်ကြီးဟာ မရဏလိုဏ်ဂူရှိတဲ့ တောင်ကြီးပဲ။ အဲဒီမှာ ကျုပ်တို့ စွန့်စားမှု အတွက် ရမယ့်ရတနာတွေလည်း ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ သေမင်းလည်း အဲဒီက စောင့်နေလိမ့်မယ်။ သေမင်းက သုံးမျိုးကွ။ ဘလက်ဘရာသားတွေနဲ့ တွေ့ရင်လည်း သေနိုင်တယ်။ လိုဏ်ဂူထဲမှာ ရှေးအခါကတည်းက ခလုတ်တွေ ဆင်ထားတာဆိုတော့ မှားပြီးနင်းမိရင်လည်း သေနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ လိုဏ်ဂူ ဟောင်းကြီးဆိုတော့ မြေတွေ၊ ကျားတွေ၊ လိုဏ်ဂူပြိုကျမှာတွေပါ စဉ်းစားရင် အန္တရာယ် သုံးမျိုးပေါ့ဗျာ’

ဟုပြောလျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘အဲဒီ အန္တရာယ်သုံးမျိုးက လွတ်ရင်တော့ ရတနာဆိုတာကို ကျွန်တော် တို့ ရမယ်။ ဆုလာဘ်ကတော့ တစ်ခုတည်းပဲ’

ဟုပြောလျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘ဆုလာဘ်က တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး ဘွန်ဟောင်းရေ။ ဆုလာဘ်က နှစ်ခု။ တစ်ခုကတော့ ကိုယ့်လူပြောတဲ့ ရတနာပေါ့။ ဒါက လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြလို့ရတဲ့ ဆုလာဘ်။ အခြားဆုလာဘ်ကတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်လာတဲ့ဘဝမှာ အသက်နဲ့လဲပြီး စွန့်စားဖူးတယ်။ အောင်မြင်ဖူးတယ်ဆိုတာ ဆုပ်ကိုင်လို့ မရပေမယ့် အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ဆုလာဘ်ဗျ။ တစ်နေ့နဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ယောက်ျားအချင်းချင်း ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့ ပြောတဲ့အခါ တခြားယောက်ျားက သူ့ဘဝမှာ တွေ့ကြုံခဲ့တဲ့ စွန့်စားခန်းတွေကို ပြောတဲ့အခါမှာ ကိုယ်က ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ နားထောင်ရမှာ ရှက်ဖို့ မကောင်းဘူးလား’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဆရာကြီးပြောသလို ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုရင် ကိုယ်တိုင်စွန့်စားဖို့ မလိုပါဘူး။ စွန့်စားခန်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ကောင်းကောင်း ကြေညက်အောင် ဖတ်ထားမယ်ဗျာ။ ဇာတ်လိုက်နေရာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထားပြီး ခပ်တည်တည် နဲ့ ပြောမယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ပြုံးလေ၏။

‘ကိုယ်ကိုတိုင်က မစွန့်စားဖူးဘဲ လုပ်ကြံပြောတဲ့စကားကို နားထောင်တဲ့ လူက သိပါတယ်။ အဲဒီလို သိသွားရင် ပိုပြီး ရှက်ရဖို့ ကောင်းပါတယ်။ အိန္ဒိယပြည်မှာ စစ်မှုထမ်းဖူးတဲ့လူတစ်ယောက် ကျုပ်တို့နဲ့ စကားတဝိုင်းတည်း ပြောဖူးတယ်။ သူဟာ ကျုပ်တို့ မသိဘူးဆိုပြီး မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင် မှာ ဘယ်လို စွန့်စားခဲ့ကြောင်း လုပ်ကြံပြီးပြောတာ နားထောင်ဖူးပါတယ်။ သိပ်ရယ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။ လုပ်ကြံပြီး ပြောတာဆိုတော့ အကွက်တွေက ဟာနေတာပေါ့..။ အဲဒီမှာ အငြိမ်မနေနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်က ပြန်ပြီးမေးတယ်။ မေးတဲ့မေးခွန်းက ခပ်လွယ်လွယ်ပါပဲ။ မိတ်ဆွေကြီးပြောသလို စွန့်စား တိုက်ခိုက်ပြီး လွတ်မြောက်လာတယ်ဆိုတာ ယုံပါတယ်။ တစ်ခုပဲ မေးစရာ ရှိတယ်။ အဲဒီလောက် စွန့်စားခဲ့တယ်ဆိုရင် သူ့ရသတ္တိနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆုတံဆိပ်တွေ ဘာတွေ ရမှာပေါ့။ မမြင်ဖူးလို့ ကြည့်ပါရစေ။ ပြစမ်းပါလို့

ပြောတော့ အဲဒီလူကြီးဟာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ဗျာ။ ကျုပ်စွန့်စားခဲ့တာတွေကတော့ မရေမတွက်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တံဆိပ်ရဖို့ ဇာတာက မပါဘူးနဲ့ တူပါရဲ့ဗျာလို့ အရှက်ပြေ ပြန်ပြောရရှာတယ်။ ဒီထက်ပိုဆိုးတာကတော့ အဲဒီလူ ပါဝင်တဲ့တပ်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ လက်ဖတင်နှင့် လေးဟာ ကရင်အမျိုးသားလေးဗျ။ ကျုပ်နဲ့ အင်မတန်ခင်တယ်။ အဲဒီဗိုလ်လေး က ကျုပ်ကို သူ့အကြောင်းကြုံလာတိုင်း ဒီလူဟာ ဆေးရုံတက်နေတယ်တဲ့။ သူ ကျုပ်တို့ကိုပြောတဲ့ တိုက်ပွဲတွေအားလုံးဟာ သူမပါတဲ့တိုက်ပွဲတွေဖြစ်နေကြောင်း ကျုပ် သိပြီးသားပဲ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်က ကျုပ်နဲ့သိတဲ့ စစ်ဗိုလ်ကလေးရဲ့ နာမည်ကို ကျုပ် သူ့ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ အဲဒီကတည်းက ဒီလူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စွန့်စားခန်းတွေ ကျုပ် နားမထောင်ရတော့ဘူး။ ဒီတော့ မောင်ဖိုးသာရဲ့ ပြီးမယ် ဆိုတဲ့အစီအစဉ်ကို အခုကတည်းက ရပ်ဆိုင်းလိုက်ပါ’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ထိုနေရာ၌ပင် စခန်းချကာ ဆန် နီများကို ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြလေ၏။ ချက်ပြုတ်ရာ၌ စနေမောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်းအား ...

‘ဘွန်ဟောင်းရေ... ကောင်းကောင်းလေး ချက်စမ်းပါ။ ဒီထမင်းဟာ ကျုပ်တို့အတွက် နောက်ဆုံးထမင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ။ ကောင်းကောင်းလေး စားကြ ရအောင်’

ဟုပြောလျှင် မောင်ဖိုးသာသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ဘွန်ဟောင်းလည်း အသားခြောက်များကို ဆီပြန် ချက်ပြုတ်လေ၏။ စနေမောင်မောင်နှင့် ဘွန်ဟောင်းသည် မြိန်ရှက်စွာစား၏။ မောင်ဖိုးသာ သာလျှင် အစားအသောက် ပျက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘စားစမ်းပါ မောင်ဖိုးသာရဲ့။ သေရမယ်ဆိုတာနဲ့ အစားအသောက် ပျက်နေလား။ သေလည်း ပျော်ပျော်ပေါ့ ငါလူရာ။ နောက် မောင်ဖိုးသာကို ပြောရဦးမယ်။ သေတယ်ဆိုတာ မောင်ဖိုးသာ ထင်သလို သိပ်ပြီးနစ်နာတဲ့

ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျောင်းကထွက်ပြီး အလုပ်ဝင်တဲ့ သဘောမျိုးပဲ။ ကျောင်းဘက်က မေးရင်တော့ ထွက်သွားတာပေါ့။ အလုပ်ဘက်က မေးရင် ဝင်လာတာလေ။ ဒီမှာ သေပြီး နောက်တစ်ခုဖြစ်မှာ မဟုတ်လား။ တစ်ခါတည်း ပြီးသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘာများ ကြောက်စရာရှိလို့တုံး။ အိပ်ရမှာကို မကြောက်ရင် သေရမှာကိုလည်း မကြောက်နဲ့။ အိပ်သောယောက်ျား နိုးသော်လားဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းပဲ။ အိပ်ရာက နိုးလာသလို ဟိုဘက်မှာ ဘဝအသစ် ဖြစ်မှာ။ ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ။ အဲဒီတော့ စားစမ်းပါ မောင်ဖိုးသာရယ်။ သေခါနီးမှာ ကောင်းကောင်းကန်းကန်းလေး စားမသွားဘူး ဆိုတာ မနိပ်ပါဘူး’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘စားတော့ စားပါတယ် ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်။ ဒါပေမဲ့ မျိုလို့မကျဘူး’

ဟု ပြန်၍ပြောရှာလေ၏။

ထို့နောက် စနေမောင်မောင်သည် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာအား တစ်ရေးတစ်မောအိပ်စက်ရန်၊ ၎င်း နှိုးမှ အိပ်ရာမှထရန် မှာကြား၍ အိပ်စက်ခိုင်း လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် သားရေပြားတစ်ချပ်ကိုခင်း၍ လွယ်အိတ်ကို ခေါင်း အုံးကာ စတင်၍ အိပ်စက်လေတော့၏။ မောင်ဖိုးသာမှာမူ အိပ်မပျော်နိုင် သေးဘဲ တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်နေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်စက်လေ၏။ ထိုသို့ အိပ်စက်ခဲ့ရာ တစ်နာရီ ပြည့်သော အခါ၌ စနေမောင်မောင်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလေ၏။ အိပ်ရာမှနိုးလျှင် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာအား နှိုးလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် အိပ်ရာမှထ၍ အနီးရှိရေအိုင်တွင် မျက်နှာသစ်၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာ အား ...

‘မျက်နှာသစ်လေကွာ’

ဟုပြောရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘မျက်နှာသစ်စရာ မလိုပါဘူး။ ကျုပ် အိပ်မှမအိပ်ဘဲ’

ဟု ပြန်၍ပြောလျှင် ...

‘ဆရာကြီးက အိပ်ဆိုတာ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မအိပ်တာတုံး’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက မေးလျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘အိပ်တော့ အိပ်တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အိပ်လို့ မပျော်ဘူးဗျ’

ဟူ၍ဖြေလျှင် ဘွန်ဟောင်းသည် ရယ်လေ၏။

‘ခက်တော့တာပဲ မောင်ဖိုးသာရယ်။ မင်းက ကြောက်တယ်ဆိုလို့ ငါတို့က ပြန်လွှတ်လို့ မရတော့ဘူး။ မင်းကိုပြန်ဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုပြန်ရမယ်မှန်း သိမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းဘဝက ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ဖျာလိပ်ထဲ ဝင်တိုးမိတဲ့ ခွေးလိုပဲ။ ရှေ့ကိုလည်း မတိုးရ၊ နောက်ကိုလည်း မဆုတ်ရဲနဲ့။ တိုးစရာ ရှိရင်တော့ ရှေ့ကို ရဲရဲဆက်ပြီးတိုးရင် ဖျာလိပ်ထဲက လွတ်သွားနိုင်တယ်။ ဘလက်ဘရားသားတွေနဲ့တွေ့ရင် ကြောက်တယ်ဆိုပြီး သူတို့က မသတ်ဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကြောက်ရင်လည်း သူတို့က သတ်မှာပဲ’

ဟု ပြောလေ၏။

ညနေစောင်းလျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘ဘွန်ဟောင်းရေ.. ဒီအချိန် ခရီးထွက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ညနေ စောင်းရင်တော့ ခဏနားပြီး ခရီးဆက်ကြတာပေါ့။ လ သာတယ်ကွ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးမလင်းခင် လိုဏ်ဂူကိုရောက်မှ ဖြစ်မယ်’

ဟုပြောသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာလည်း ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းကြလေ၏။ ဤသို့ ခရီးထွက်လာပြီး နေဝင်သွားသောအခါ၌ ၎င်းတို့သည် ခေတ္တရပ်နားကြလေ၏။ ရပ်နားစဉ်အတွင်း ပါလာသောအစား အသောက်များကို စားသောက်ကြလေ၏။ ထို့နောက် လ ထွက်လျှင် ခရီးဆက်ကြလေ၏။ ထိုသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ သန်းခေါင်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ၌ စမ်းရေကျသံကို ကြားရ၏။ ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းသည် ခြောက်လုံးပြူးကိုကိုင်၍ ရှေ့ ဝါးလေးငါးရိုက်ခန့်ခွာကာ ရှေ့မှသွား၏။ ရှေ့တွင်

တွေ့ရသောအခြေအနေကို စနေမောင်မောင်အား လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြန်၍ ပြ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ဘွန်ဟောင်း၏ အခြေကိုကြည့်၍ နောက်မှ လိုက်ရ၏။ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ဘွန်ဟောင်းသည် ရပ်၍နေရာမှ စနေမောင်မောင်အား လှမ်း၍အချက်ပြလိုက်၏။ စနေမောင်မောင်သည် ရပ်ရုံမျှမက ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို အကာအကွယ်ယူ၍ ကွယ်နေလိုက်၏။ မောင်ဖိုးသာမှာမူ ရန်သူတွေ့ပြီဟု သဘောပေါက်သောကြောင့် မြေကြီးပေါ်တွင် ပြား၍နေအောင် ဝပ်လိုက်၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ခြေသံမကြားအောင်နင်းလျက် စနေမောင်မောင်ရှိရာသို့ ပြန်၍ဆုတ်လာ၏။ စနေမောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်းအား

‘ဘာတွေ့သလဲ ဘွန်ဟောင်း’

ဟုပြောရင်း ကျောက်တုံးအကွယ်ဘက်ဆီသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်၏။

‘ရန်သူတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး ဆရာကြီး။ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် လာကြည့်ဦး’

ဟုဆိုသဖြင့် စနေမောင်မောင်လည်း ဘွန်ဟောင်းနှင့်အတူ လိုက်ပါ၍ သွား၏။ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် ရောက်သောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းသည် စနေမောင်မောင်အား ၎င်းတွေ့မြင်သောအရာကို ပြသလိုက်လေ၏။ သဘာဝကျောက်ဖျာကြီးတွင် ကျောက်ဆစ်ရုပ်ထုထားဘိသကဲ့သို့ ငြိမ်၍ထိုင်နေသော ဦးပြည်းကတုံးနှင့်လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

‘တစ်ပါးတည်း တောဝင်ကျင့်နေတဲ့ လားမားဘုန်းတော်ကြီးနဲ့တူတယ်။ အန္တရာယ် မရှိနိုင်ပါဘူး။ အနားသွားကြရအောင်’

ဟုဆိုကာ စနေမောင်မောင်က ဦးဆောင်၍ အနားသို့ကပ်၏။

ဘွန်ဟောင်းကမူ သေနတ်ဖြင့်ချိန်ထားသဖြင့် စနေမောင်မောင်က ဤသို့ မချိန်ရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှပင် ဘွန်ဟောင်းလည်း သေနတ်ကို သိမ်းလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာမှာမူ စနေမောင်မောင်၏ ကျောက် အကာအကွယ်ယူ၍ နောက်မှကပ်၍လိုက်၏။ စနေ

မောင်မောင်သည် ကျောက်ဖျာအနီးသို့ ကပ်၍သွားပြီးလျှင် အနီးကပ်၍
ကြည့်၏။ ထိုသို့ ကြည့်လိုက်ရာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်သာ
ရှိသေးသော လားမားဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေတော့၏။

အခန်း (၁၂) မရဏဂူကြီးအနီး

စနေမောင်မောင်သည် လက်အုပ်ချီ၍ ဂါရဝပြုလိုက်၏။ ထိုအခါ လားမားဘုန်းတော်ကြီးသည် မျက်လုံးကို အသာအယာဖွင့်ပြီးလျှင် ၎င်း၏ ဘာသာစကားဖြင့် ပြောလေ၏။ ထိုအဓိပ္ပာယ်ကို စနေမောင်မောင်က ကျွန်ုပ်တို့ အား အောက်ပါအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်ပြန်ပြလေ၏။

‘လူဆိုတာ ရေတော့ သောက်ရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ခပ်ထားတဲ့အိုးထဲက ကိုယ့်ရေကိုပဲ ကိုယ်သောက်ရမယ်။ သူတစ်ပါးအိုးထဲကရေကို မသောက်ရဘူး။ ခု သင်တို့သွားပြီးခပ်မှာ သူများအိုးထဲကရေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒုက္ခကြီးစွာ တွေ့လိမ့်မယ်။ ဒုက္ခဆိုတာ မလာဘဲနေချင်ရင် နေတတ်တယ်။ လာရင်လည်း အစုအပေါင်းနဲ့ လာတတ်တယ်။ ဒုက္ခထဲမှာ နစ်သွားရင် ပြန်ပေါ်လာဖို့ခက်တယ်’

စနေမောင်မောင်တို့လူစုသည် လားမားဘုန်းကြီး၏စကားကို ငြိမ်၍ နားထောင်နေလေ၏။ ထိုသို့ နားထောင်ပြီးလျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘အခု တပည့်တော်သို့ သွားပြီးခပ်မှာဟာ တပည့်တော်တို့ ကိုယ်ပိုင်အိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပိုင်ရှင်လည်း မရှိဘူးဆိုတော့ ခပ်သင့်တယ် မဟုတ်လား’

ဟု ပြောလိုက်ရာ လားမားဘုန်းတော်ကြီးက ...

‘သင် နှစ်သက်သလို လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်လုပ်မယ့် အလုပ် ဟာ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအပြစ်ကိုတော့ သင် တာဝန်ယူရ လိမ့်မယ်။ သင်ဟာ ဒီလိုပဲ ပိုင်ရှင်မဲ့တဲ့အိုးတွေဆိုပြီး လျှောက်ခပ်နေတာ များပြီ။ ခပ်တိုင်း ခပ်တိုင်းလည်း ဒုက္ခနဲ့ တွေ့ခဲ့တာချည်းပဲ မဟုတ်လား။ သင်ခပ်တာဟာ ရေမဟုတ်ဘဲ ဒုက္ခချည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သင် မစဉ်းစားမိဘူးမဟုတ်လား’

ဟုပြောလေ၏။ ထိုသို့ ပြောသည်ကို စနေမောင်မောင်က ကျွန်ုပ်တို့ အား ပြန်၍ ပြောပြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘တပည့်တော်တို့ဟာ လူမိုက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ဟာ ပိုင်ရှင်မဲ့တဲ့အိုးမှာ ခပ်ကြမှာပါ။ တပည့်တော်တို့ ဒုက္ခတွေ့လာရင် အရှင်ဘုရား ဆီမှာ ခိုလှုံခွင့်ပေးပါလို့ လျှောက်ထားပါရစေဘုရား’

ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုအခါ လားမားဘုန်းတော်ကြီးက ...

‘သင်သည် မယဉ်ကျေးသူ ဖြစ်လင့်ကစား ပါးနပ်သူဖြစ်၏။ သင်၏ ပါးနပ်ခြင်းသည် အခါခပ်သိမ်း သင့်အား အကျိုးပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း သင် နားလည်ထားသင့်ပါသည်’

ဟုပြောပြီးလျှင် မျက်စိကို ပြန်၍မှိတ်လိုက်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် စနေမောင်မောင်တို့လူစုသည် ထိုလားမားဘုန်းတော်ကြီးအား ရှိခိုးဦးချပြီးလျှင် ခရီးဆက်ကြလေတော့၏။ နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်၌ လိုဏ်ဂူပေါက်ကို လှမ်း၍ မြင်နိုင်သော တောင်တစ်တောင်ဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေတော့၏။ ထိုနေရာသို့

ရောက်လျှင် စနေမောင်မောင်သည် မမှိတ်သောမျက်စိဖြင့် လိုဏ်ဂူပေါက်ကို ကြည့်၏။ ထို့နောက် ...

‘ဒီနေရာမှာ ခုနစ်ရက်လောက် စခန်းချပြီး မရဏလိုဏ်ဂူကို အကဲ ခတ်ကြည့်ရမှာပဲ။ ဒီနေရာဟာ အရေးကြီးတဲ့နေရာ ရောက်နေပြီ။ စိတ်ရှည်ဖို့၊ အသံမထွက်ဖို့၊ အဆင်းရဲခံနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းသည် ချုံ၏အောက်ခြေကို ဓားဖြင့် ဝင်၍ ရှင်းကာ နေရာထိုင်ခင်း ပြုလုပ်လေ၏။ ပြီးလျှင် သုံးယောက်စလုံး ချုံတွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘အစားအသောက်အတွက် မီးဖိုလို့ မရတော့ဘူးနော်။ မီးခိုး မြင်သွား မယ်။ ဘာမဆို အစိမ်း စားရမှာပဲ...။ အထူးသဖြင့် ကုလားပဲတွေ ပါတယ်။ အဲဒါတွေကို ရေစိမ်ပြီး စားရမှာပဲ။ နောက်တစ်ခုကတော့ သုံးယောက်လုံး အိပ်လို့မရဘူး။ တစ်ယောက်တစ်လဲ ကင်းစောင့်ရမယ်။ ဂူဝကို ကင်းထောက် သွားဖို့ကတော့ ကျွန်တော် တာဝန်ယူမယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

‘အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်က ကင်းချိန်မှာ တစ်ယောက်ကို တစ်နာရီစီ တာဝန်ယူကြ။ ငါ့အလှည့်ကျရင် ငါက သုံးနာရီတာဝန်ယူပြီး ကင်း စောင့်မယ်။ တို့အားလုံးမျက်နှာကို လှမ်းပြီး မမြင်ရအောင် ဆေးအမည်းတွေ ခြယ်ထားရမယ် ဘွန်ဟောင်း။ မင်းမှာ အဲဒီဆေးအမည်းတွေ ပါသေးသလား’

ဟု စနေမောင်မောင်က မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဆေးအမည်းတွေ မကျန်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆီနဲ့ အိုးဖင်ကိုပွတ်ပြီး ခြယ်ရမှာပဲ’

ဟုပြောပြီး ဆီပုလင်းနှင့် အိုးကိုယူလာကာ အိုးဖင်မှ အိုးမည်းများကို ဆီလောင်း၍ လက်ဖြင့် ပွတ်လေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းသည် မျက်နှာများကို

အိုးမည်းများဖြင့် ပွတ်ပေးလေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းသည် ကုလားပဲ အချို့ကို အိုးတွင်ထည့်၍ ရေစိမ့်ထားလေတော့၏။ စနေမောင်မောင်သည် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာအား အိပ်ခွင့်ပေးကာ ၎င်းက ကင်းစောင့်လေ၏။ ကင်းစောင့်သည်ဆိုရာ၌ မရဏလိုဏ်ဂူပေါက်ကြီးအား သတိကြီးစွာဖြင့် ငေးမောကြည့်ရှုနေခြင်းဖြစ်၏။ သုံးနာရီ ကင်းစောင့်ပြီးနောက် စနေမောင်မောင်သည် ရေစိမ့်ထားသော ကုလားပဲလက်တစ်ဆုပ်ကို ဆား အနည်းငယ်ဖြူးကာ ဝါးမျိုလေ၏။ ပြီးနောက် ဘွန်ဟောင်းအား နှိုးကာ ကင်းစောင့်ခိုင်းပြီး ၎င်းက အိပ်စက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် စနေမောင်မောင်အိပ်သောအခါ၌ မရဏလိုဏ်ဂူကြီးအား ငေးမောရင်း ကင်းစောင့် လေတော့၏။

ထိုသို့ ကင်းစောင့်ရင်း ၎င်း၏ ခူးလေး၌ အသုံးပြုရန်အတွက် မြွှားများကို ပြုလုပ်လေတော့၏။ တစ်နာရီပြည့်သောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာအား အိပ်ရာမှ နှိုးလေ၏။ ပြီးလျှင် မရဏလိုဏ်ဂူအား စောင့်ကြည့်ရန်အတွက် မှာကြားပြီးလျှင် အိပ်စက်လေတော့၏။ မောင်ဖိုးသာသည် မရဏလိုဏ်ဂူကို စောင့်ကြည့်၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရင်း ဂူဝတွင် တောမြင်း တစ်ကောင်ကို တွေ့သဖြင့် ဘွန်ဟောင်းကို နှိုးလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းလည်း ခူးလေးကို ဆတ်ခနဲကိုင်၍ အိပ်ရာမှထကာ ...

‘ဘာလဲ’

ဟုမေးလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာလည်း တောမြင်းကို ညွှန်ပြလေ၏။

‘မြင်းလေကွာ.. တောထဲမှာနေတဲ့ မြင်းရိုင်းပေါ့။ အဲဒါကိုတွေ့လို့ နှိုးတာလား’

ဟု မေးရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကျုပ်က မြင်းရိုင်း မထင်ဘူးဗျ။ လူစီးတဲ့မြင်း ထင်တာ။ လူစီးတဲ့ မြင်းဆိုရင် အနီးအနားမှာ လူရှိရမယ်ထင်ပြီး ခင်ဗျားကို နှိုးတာ’

ဟု ပြောလေ၏။

‘တောက်တီးတောက်တဲ့ကွာ... မြင်းရိုင်းနဲ့ မြင်းယာဉ် ကြည့်တာနဲ့ သိတယ်ကွ။ လူစီးတဲ့မြင်းဆိုရင် ပါးချပ်ကြိုး တပ်ထားတာ တွေ့ရမှာပေါ့ကွ။ ပါးချပ်ကြိုးမှ မပါဘဲ။ ကောင်းကောင်းစောင့်၊ ကောင်းကောင်းစောင့်။ ငါအိပ်ဦးမယ်’

ဟုဆိုကာ ဘွန်ဟောင်းသည် ဆက်၍အိပ်စက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာ သည် မရဏလိုဏ်ဂူကို ဆက်၍ကြည့်နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဂူဝတွင် တောမျောက်တစ်အုပ်ကို တွေ့ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ၌လည်း မောင်ဖိုးသာသည် ဘွန်ဟောင်းအား နှိုးပြန်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ဒူးလေးကိုင်၍ ထပြန် လေ၏။

‘ဘာလဲ...မောင်ဖိုးသာ’

ဟု အထိတ်တလန့် မေးလိုက်လေ၏။

‘ဟိုမှာ..ဟိုမှာ’

ဟုဆိုကာ တောမျောက်များကို ပြလေ၏။

‘အဲဒါ တောမျောက်တွေလေကွာ။ ဘာဖြစ်လို့ နှိုးတာတုံး’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက မေးလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကျုပ်တို့ ဒီလိုဏ်ခေါင်းထဲကိုဝင်ရင် ဒီတောမျောက်တွေဟာ ဒုက္ခ ပေးမှာပေါ့ဗျ။ အဲဒါ ခင်ဗျားသိအောင် ပြတာ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဒီလို အကောင်တွေတိုင်းသာ နှိုးနေရင် မင်းစောင့်ဖို့ ဘာလိုတော့လဲ။ ငါပဲ စောင့်တော့မှာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ခင်ဗျားပဲ ထူးရင် နှိုးရမယ်ဆို။ နှိုးရင် ခင်ဗျားက စိတ်ဆိုးသေးတယ်။ ဒီတစ်ခါ ဘာတွေတွေ့ မနှိုးတော့ဘူးဗျာ’

ဟု ပြောလေ၏။

‘ဟေ့ကောင်.. ဖိုးသာ။ ဒီမှာ ကင်းစောင့်တဲ့အလုပ်ဟာ အပျင်းပြေ မဟုတ်ဘူးနော်။ အားလို့ သန်းတုတ် နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အသက်နဲ့ ရင်းရတဲ့ကိစ္စမျိုးကွ။ စိတ်ကောက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်တာဝန်ကို တိတိကျကျ လုပ်ရမယ်။ ကောင်းကောင်းစောင့်... ငါအိပ်မယ်’

ဟုဆိုကာ ဘွန်ဟောင်းသည် အိပ်ပြန်လေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် မရဏလိုဏ်ဂူကြီးအား ငေးမောကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျားသစ်တစ်ကောင်သည် လိုဏ်ဂူအတွင်းမှ ထွက်လာပြန်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ဘွန်ဟောင်းအားနှိုး၍ ပြရ ကောင်းနိုး၊ မပြရ ကောင်းနိုး စဉ်းစားနေ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေမပေါ်သဖြင့် အိတ်တွင်းမှ ပိုက်ဆံကြေးပြားလေးတစ်ပြား ထုတ်ကာ အပေါ်သို့ မြှောက်တင်လိုက်၏။ ထိုသို့ မြှောက်တင်ရင်း ...

‘ခေါင်းကျရင် နှိုးမယ်။ ပန်းကျရင် မနှိုးဘူး’

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ကြေးပြားလေးသည် အပေါ်သို့ လည်၍ လည်၍ တက်သွားပြီးနောက် အောက်သို့ လည်၍လည်၍ ကျလာပြီး မြေကြီးပေါ် သို့ရောက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် ကြေးပြားလေးအား ငုံ့၍ကြည့်လိုက် ပြီးနောက် ...

‘ခေါင်းကျတယ်။ နှိုးမယ်’

ဟုဆိုကာ ဘွန်ဟောင်းအား နှိုးပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဘာဖြစ်လို့ နှိုးတာလဲ’

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ခေါင်းကျလို့နှိုးတာ’

ဟု ပြန်၍ဖြေလျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဘာကွ..’

ဟု ပြန်၍မေးလေ၏။

‘ပိုက်ဆံကို ခေါင်းပန်း လှန်တယ်ဗျ။ ပန်းကျရင် မနွီးဘူး၊ ခေါင်းကျရင် နွီးမယ်လို့ ကျုပ်ဟာကျုပ် သတ်မှတ်ထားတယ်။ ခု ခေါင်းကျလို့ နွီးတာ’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ဘွန်ဟောင်းသည် စိတ်ဆိုးသဖြင့် မျက်နှာကြီး နီမြန်းသွားလေ တော့၏။

‘မင်းကို ကင်းစောင့်ပါဆိုတာ မင်းက ကောင်းကောင်း မစောင့်ဘူး။ မျောက်ပန်းလှန်ပြီး ငါ့ကိုနွီးတယ်... ဟုတ်လား’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ဒေါနှင့်မောနှင့် မေးလိုက်ရာ ...

‘ဟိုမှာ တွေ့လား’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ကျားသစ်ကို ပြလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ကျားသစ်ကို ကြည့်ပြီးနောက် ...

‘အေး...ဒါကိုတော့ နွီးရမယ်ကွ။ တို့ဝင်ရင် ဒီကျားသစ်က တို့ကို ကောင်းကောင်း ဒုက္ခ ပေးမယ်။ အဲဒီတော့ ငါလည်း အိပ်လို့ မဖြစ်တော့ ပါဘူးကွာ။ မင်းနဲ့ အတူတူ ကင်းစောင့်မယ်။ နှစ်ယောက် နှစ်နာရီတိတိ ကင်းစောင့်မယ်။ ပြီးမှ ဆရာကြီးကို နွီးမယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းသည် မျက်နှာသစ်ပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာနှင့်အတူ ကင်းစောင့်လေတော့၏။ ထိုသို့ ကင်းစောင့်နေစဉ်အတွင်း ဂူဝတွင် မည်သည့် အရာကို တွေ့မြင်သည် မသိ။ ဘွန်ဟောင်းသည် ခူးလေးကို ကောက်ကိုင် လိုက်၏။ ထို့ပြင် လက်တစ်ဖက်ဖြင့်လည်း စန့်စန့်ရုန်းရုန်းကြီး အိပ်နေသော ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်၏ ခြေထောက်ကို လှမ်းပုတ်လိုက်လေတော့၏။

စနေမောင်မောင်လည်း နံဘေးတွင်ချထားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုကိုင်၍ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်၏။ ထို့နောက် ဂူကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ဘွန်ဟောင်းအား လက်ဖြင့် လူချင်းခွဲ၍ အနီးသို့ကပ်သွားရန် ညွှန်ပြလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းလည်း စွေခနဲ အနားမှ ထွက်သွားလေတော့၏။ စနေမောင်မောင်သည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုကိုင်၍ အခြားတစ်ဖက်မှ ကွေ့ဝိုက်၍ မရဏလိုဏ်ဂူဘက်ဆီသို့ ချုံဖုတ်များကို ကွယ်၍ ထွက်သွားလေ၏။ မောင်ဖိုးသာမှကား ဘွန်ဟောင်းနှင့် စနေမောင်မောင်တို့အတွက် စိတ်ပူခြင်း၊ ၎င်းတစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရသည့်အတွက် အားငယ်ခြင်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်း စသော ဝေဒနာများကို ခံစားရသဖြင့် မျက်နှာ၌ ဆီးကင်းပမာဏမျှရှိသော ဇောချွေးများ တပြိုက်ပြိုက် ကျလာလေတော့သတည်း။

စနေမောင်မောင်သည် မရဏလိုဏ်ဂူကြီးအနီးရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးတွင် သွား၍ကပ်၏။ ထို့နောက် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်၏မောင်းကို လက်မဖြင့် တင်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် နားကိုစွင့်၍ နေလိုက်၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာလည်း ဂူ၏ အခြားတစ်ဖက်ရှိ ကျောက်စွန်းကိုကွယ်ကာ ခူးလေးကို မောင်းတင်ထား၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ စနေမောင်မောင်သည် လက်ညှိုးနှစ်ချောင်း ထောင်ပြ၏။ ထို့နောက် ထိုလက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကို ဂူဘက်သို့ ထိုးပြ၏။ ပြီးလျှင် လက်ကိုသုံးခါ မြှောက်ပြလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုက်နက် စနေမောင်မောင်နှင့် ဘွန်ဟောင်းသည် ပုန်းကွယ်နေရာမှ ပြိုင်တူပြေးထွက်သွားပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ခုအား ဘွန်ဟောင်းက ခူးလေးဖြင့် ပစ်၏။ စနေမောင်မောင်က သေနတ်ဖြင့် ပစ်၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့ ပစ်ခတ်သောအရာ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကြလေ၏။ အရပ်ခြောက်ပေနီးပါးခန့်ရှိသော အသားလွန်စွာမည်း၍ အမွှေးအမျှင်ထူထပ်သော လူကြီးတစ်ဦးသည် သေနတ်ဒဏ်ရာများ ခူးလေးဒဏ်ရာများဖြင့် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ထိုလူကြီး၏ တင်ပါးနောက်တွင် တွဲလောင်းကျနေသော အမြီးသဏ္ဌာန်ကြီးကြီးတစ်ချောင်းကို ဆွဲမြှောက်၍ စနေမောင်မောင်၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဒီကောင်ဟာ ဘလက်ဘရာသားပဲ။ ကင်းတာဝန်ကျနေတာ၊ ဂူဝပေါက်မှာ ကင်းကျတဲ့လူတိုင်း မတ်တတ် မလျှောက်ရဘူး။ လေးဖက်ထောက်ပြီး လျှောက်ရတယ်။ ဒီလိုကြိုးကြီးတစ်ချောင်းလည်း ဖင်ဘက်မှာ ဆွဲထားရတယ်။ ဒါမှ အဝေးကကြည့်ရင် တောမျောက်ကြီးနဲ့ တူမှာပေါ့။ သူတို့လူစုဟာ သိပ်ပြီး သတိကောင်းတယ်နော်။ အဲဒီတော့ ဒီမှာ ကင်းကျတယ်ဆိုကတည်းက သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့လူတွေ ရှိဦးမယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ ဒီအလောင်းကြီးကို တခြားမှာ ဝှက်ထားပြီး ကျုပ်တို့ လူစုက ဂူထဲဝင်မှ ဖြစ်မယ်။ တိုက်ပွဲဖြစ်လည်း ဂူထဲမှာ ဖြစ်ကြတာပေါ့။ တကယ်လို့ သူတို့က ဂူပေါက်ကို ပိတ်ထားရင်လည်း တိုက်ပြီးထွက်ရမှာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းသည် ဘလက်ဘရာသား အလောင်းကြီး၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို သွား၍ မ လေ၏။ စနေမောင်မောင်က ခေါင်းဘက်မှ မ လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ထိုအလောင်းကြီးအား တောင်စောင်းသို့ ယူသွားပြီးလျှင် ပစ်ချလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ဘွန်ဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာအား သွားရောက်၍ ခေါ်ငင်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ဘွန်ဟောင်းအား မြင်လျှင် ...

‘ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် မျောက်ကြီးကို ပစ်သတ်လိုက်တယ်မဟုတ်လား’

ဟုပြောလျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘မျောက်ကြီး မဟုတ်ဘူး။ မင်းဘိုးအေ ဘလက်ဘရာသားကြီး။ လာ... သွားမယ်။ မင်း ကြောက်နေတယ်မဟုတ်လား။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့။ အခုသွားမှာ သေမင်းပါးစပ်ထဲပဲ။ အထဲမှာလည်း ရန်သူနဲ့ သတ်ရမယ်။ အပြင်မှာလည်း ရန်သူ စောင့်နေတာ။ သေရမှာက ကိုးဆယ့်ကိုးရာခိုင်နှုန်းပဲ။ အသက်ရှင်ဖို့ကတော့ တစ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ ရှိတယ်။ သေစရာရှိရင်လည်း ရဲရဲရင်ဆိုင်လိုက်တာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘လိုက်လာမိတာ မှားပြီထင်တယ်’

ဟု ညည်းညူရှာလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘အေး..ငါလည်း စနေမောင်မောင်နဲ့ တွဲကာစက အဲဒီလိုပဲ ထင်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မသေဘဲ လွတ်မြောက်သွားတဲ့အခါမှာ နောက်တစ်ခေါက် လာခေါ်တော့လည်း မလိုက်ဘဲ မနေနိုင်ဘူးဟေ့။ လိုက်ရတာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကျုပ်ကတော့ ဒီတစ်ခေါက်နဲ့ပဲ တော်ပါပြီဗျာ။ နောက်တစ်ခေါက် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မလိုက်တော့ပါဘူး’

ဟု ပြောလေ၏။

‘မောင်ဖိုးသာရေ... အားငယ်အောင်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခေါက်ဆိုတာ ရှိချင်မှရှိမှာ။ ဒီတစ်ခေါက်နဲ့ပဲ တို့သုံးယောက် ဇီဝိန်ကြွေနိုင်တယ်ကွ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘သေမယ်ဆိုတာ သေချာရင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီ သေမင်းလိုက်ကြီးထဲ ဝင်တော့မှာလဲဗျာ’

ဟု ညည်းညည်းညူညူ ပြောရှာလေ၏။

‘ဒါကဒီလိုကွငါ့လူရ။ တို့ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်က သေမင်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကို တစ်ပင်ချင်းနုတ်ပြီး ကျီစယ်ချင်တဲ့လူကွ ငါ့လူရ။ ငါတို့လည်း ဆရာကြီးတပည့်တွေပီပီ သေမင်းကို မကျီစယ်ရရင် ထမင်း စားမဝဘူးကွ။ ကဲ.. သေစရာရှိတော့လည်း သေလိုက်တာပေါ့ကွာ။ မသေသေးရင်လည်း နောက်တစ်ပွဲ စွန့်စားရမှာပဲ။ စွန့်စားချင်တဲ့ယောက်ျားဟာ မစွန့်စားရတဲ့ အချိန်တွေကို တွေးပြီး နှမြောနေတတ်တယ်ကွ။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ စိတ်ပဲ။ အဲဒီစိတ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းတာ မရှိဘူး။ ကဲ.. ကဲလာ.. ဆရာကြီး စောင့်နေပြီ’

ဟုဆိုကာ မောင်ဖိုးသာ၏လက်ကိုဆွဲ၍ ချုံထဲမှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။
စနေမောင်မောင်အနီးသို့ရောက်လျှင် စနေမောင်မောင်က မောင်ဖိုးသာအား
ခြောက်လုံးပြုပေးပေးလိုက်ပြီးလျှင်...

‘သေစရာနဲ့ကြုံလာရင် သေဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပစေ။ သတ်စရာနဲ့
ကြုံလာလို့ရှိရင် သတ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပစေ။ လူဟာ တစ်သက်မှာ
တစ်ခါပဲ သေတယ်။ ကြောက်ရင် နှစ်ခါသေတယ်။ မသေခင်မှာ သေမတတ်
ကြောက်နေရတာက နှစ်ခါ သေရတာပဲ။ မကြောက်နဲ့.. လာ...’

ဟုဆိုကာ မရဏလိုဏ်ဂူအတွင်းသို့ ဦးဆောင်ပြီး ဝင်သွားလေ၏။
ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာလည်း လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် နောက်မှလိုက်ပါ၍
ဝင်သွားကြလေတော့၏။ လိုဏ်ဂူအတွင်းသို့ မှောင်မိုက်ခြင်းမရှိဘဲ အလင်းရောင်
ကောင်းစွာရှိလေ၏။ ကျွန်တို့သည် တရွေ့ရွေ့ ဝင်လာခဲ့ကြရာ ကျားသစ်
သားပေါက်လေးများကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် ကျားသစ်ကြီးကိုမူ မတွေ့ရပေ။
ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက...

‘ဟေ့..မောင်ဖိုးသာ။ သူ့အမေကြီး ပြန်လာရင်တော့ သေဖို့ပြင်ပေတော့’

ဟုဆိုသည်။ မောင်ဖိုးသာသည် ကြောက်ကန်ကန်၍ ...

‘ဒီမှာ သေနတ်ပါတယ်လေဗျာ’

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ကျားသစ်ကို ခြောက်လုံးပြုနဲ့များ မှန်အောင်ပစ်နိုင်မယ်လို့ မင်း
ထင်နေလို့လား။ မလွယ်ဘူး ငါ့လူ။ ခြောက်လုံးပြုပေး ဒီလောက်တည့်ဖို့ဆိုတာ
အတော့်ကို လေ့ကျင့်ထားရတယ်’

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ဆက်လက်၍ဝင်သွားကြရာ
လိုဏ်ဂူအတွင်း၌ လမ်းခွဲတစ်ခုကို တွေ့လေ၏။ ထိုအခါ၌ စနေမောင်မောင်သည်
မဟူရာကျောက်နက်တုံးမှ ကူးယူထားသော မြေပုံကိုကြည့်ပြီးလျှင် ...

‘ဘယ်ဘက်က လမ်းကို လိုက်ရမယ်။ ဟောဒီမှာ ဝိုင်နဲ့တူတဲ့ သင်္ကေတလေးမှာ ညာဘက်က အတက်ကလေးကို ကြက်ခြေခတ်ပြီး ပြထားတာ တွေတယ်မဟုတ်လား။ ဒါဟာ လမ်းခွဲတွေရင် ဘယ်လမ်းကို လိုက်ရမလဲဆိုတာ ပြထားတဲ့ သင်္ကေတပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် လက်ဝဲဘက်လမ်းသို့ ချိုးကြလေ၏။ ၎င်းတို့သည် ဆက်လက်၍ဝင်သွားကြရာ တစ်နေရာသို့ အရောက်၌ မောင်ဖိုးသာက ...

‘အမလေး...အမလေး...ဟိုမှာ ဘာကြီးတုံး...ဘာကြီးတုံး’

ဟု အလန့်တကြား အော်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘မင်း ဘာကို အော်နေတာလဲ’

ဟုမေးလျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလား။ ပျော့ပျော့ပြောင်ပြောင်ကြီး တွန့်တွန့် တွန့်တွန့်နဲ့ ရွှေနေတာ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘အဲဒါ မြွေ ခေါ်တယ်။ စပါးကြီးမြွေ နှစ်ချို့ကြီးပေါ့ကွာ။ ခေါင်းက ဂူရဲ့ ဟိုဘက်မှာ။ အမြီးက ဒီဘက်မှာ ကျန်နေတယ်။ ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး။ တို့က ခါးရဲ့ပေါ်က ကျော်ပြီး သွားကြမှာ၊ သူ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဟုတ်ပါ့မလား ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဟုတ်ပါတယ် မောင်ဖိုးသာရဲ့။ မကြောက်ပါနဲ့။ ဟောဟိုမှာ ဆရာကြီး ကျော်သွားတာ တွေသလား’

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်ဖိုးသာ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ စနေ
မောင်မောင်သည် ရေစည်ပိုင်းခန့်ရှိသော မြွေကြီးအား လက်ဖြင့်ထောက်၍
လွှားခနဲကျော်သွားလေ၏။

အခန်း (၁၃)
ကျောက်တောင်ကြီး၏တစ်ဖက်စွန်း

‘အမလေး.. မြွေကျောပေါ်ကို လက်ထောက်ပြီး ကျော်ရမယ်။
ဟုတ်လား...’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ကြောက်လန့်တကြား ပြောလေ၏။

မြွေကြီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ကဲ...ငါ့လူ။ ကြောက်နေလို့ မရတော့ဘူး။ ကြောက်နေလို့
နောက်ဆုတ်သွားလို့လည်း မရတော့ဘူး။ ငါ စောင့်နေမယ်။ မင်း ကျော်’

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာသည် မြွေကြီး၏ကျောပေါ်တွင် လက်
ထောက်၍ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ကျော်လိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းလည်း လက်ထောက်၍ ကျော်လေ၏။ ပြီးလျှင် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာ ရေအိုင်တစ်အိုင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ရေကန်အနီးသို့ ရောက်လျှင် စနေမောင်မောင်သည် ရေကန်ကို ရပ်၍ ကြည့်နေလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာလည်း ၎င်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ၎င်းတို့နှစ်ဦးဘက်လှည့်ကာ ...

“ဒီရေကန်ထဲမှာ ‘ညံ’ ကောင်ဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီ ညံကောင်ဟာ သူ့ပုံသဏ္ဌာန်က မြွေလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအကောင်မှာ အဆိပ်လည်း မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကောင်ဟာ သိပ်ပြီး သန်တယ်။ အကောင်ကလည်း တစ်လံလောက်ရှိတဲ့ အကောင်ကနေပြီး သဘောတစ်စီးကို ဆွဲမြုပ်နိုင်တဲ့ အကောင်ထိ အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ အကောင်။ ဟောဒီလို လူသူဝေးတဲ့ ရေကန်တွေမှာ အထူးသဖြင့် ကျေးငှက် တိရစ္ဆာန် မလာနိုင်တဲ့ ရေကန်တွေမှာ ညံကောင် နေတတ်တယ်။ ညံကောင်ရှိတဲ့ ရေကန်ရဲ့ ဘောင်တွေဟာ ညံကောင်ရဲ့ ကိုယ်နဲ့ ပွတ်တိုက်ထားလို့ ချောနေ တတ်တယ်။ ကဲ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဘွန်ဟောင်းရေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဒီမှာဆရာကြီး.. ညံကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကံကောင်ဖြစ်ဖြစ် ဝီရိယကောင် ဖြစ်ဖြစ် ဒီကန်ကြီးကို ဖြတ်ရမှာပဲ။ ရှိသမျှခွန်အားနဲ့ ခုခံရမှာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘မနိုင်ရင် ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ.. ကိုဘွန်ဟောင်း’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘မနိုင်ရင် သေရုံပေါ့ မောင်ဖိုးသာရယ်၊ သေတော့လည်း မင်း စဉ်းစား ကြည့်ပါဦး။ ငါ့ဆွေမျိုးထဲမှာရော၊ ငါ့အပေါင်းအသင်းထဲမှာရော ညံကောင် သတ်လို့ သေတယ်ဆိုတာမရှိဘူး။ ငါ တစ်ယောက်တည်းကွ။ ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ပြုံးလေ၏။

မောင်ဖိုးသာကမူ ...

‘ကျုပ်ဖြင့် ကြောက်ပါတယ်ဗျာ’

ဟုပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘နေစမ်းပါဦး...မောင်ဖိုးသာရယ်။ မင်းက ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ဒီလောက် ကြောက်နေရတာလဲ’

ဟု အရွန်းဖောက်လိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာက ...

‘အရေးထဲ အရွန်းဖောက်မနေစမ်းပါနဲ့။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပဲ ဟာသ လုပ်လုပ် ကျုပ်ကတော့ မရယ်နိုင်ဘူး ကိုဘွန်ဟောင်းရေ..’

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ညံ့ကောင်ရှိသည်ဆိုသည့် ရေကန်ကို ဖြတ်ကြလေ၏။ ကံကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ မည်သည့်ညံ့ကောင်မှ ၎င်းတို့အား ဒုက္ခမပေးပေ။ ၎င်းတို့သည် ကန်တစ်ဖက်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ခရီးဆက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့အဖို့ မိုးချုပ်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် လိုဏ်ဂူ၏ ခြောက်သွေ့သည့်နေရာ၌ ခရီးဆက်မသွားတော့ဘဲ စခန်းချကြလေ၏။ ထိုသို့ စခန်းချသောအခါ၌ စနေမောင်မောင်သည် မဟူရာကျောက်နက်တုံးမှ ကူးယူ ထားသော သင်္ကေတများကို မီးထွန်း၍ ဖတ်ရှုလေ၏။

‘လိုဏ်ဂူကြီးဟာ ရှေ့နားကျလို့ရှိရင် လမ်းခွဲသုံးခု တွေ့လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အလယ်လမ်းကို လိုက်ရမယ်လို့ သင်္ကေတ ပြထားတယ်။ အဲဒီကနေ ဆက်ပြီးသွားရင် မောင်းတက်တွေ၊ ခလုပ်တွေရှိတယ်။ သိပ်ကို သတိထား ရမယ်။ အဲဒီနေရာတွေကတော့ ရှေးကလူရဲ့ဉာဏ်နဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ဉာဏ် ကစား ရမယ်။ ဉာဏ်တူရင်တော့ ရမှာပဲ။ ဉာဏ်ရည်မတူရင်တော့ ဒုက္ခတွေ့ဖို့ ရှိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရတနာပစ္စည်းတွေရှိတဲ့ နေရာကိုတော့ အရောက် သွားရမှာပဲ။ ထားတဲ့လူကလည်း ရတနာတွေကို ထားခဲ့တာပဲ။ ကိုယ်က မယူနိုင်ဘူးဆိုတာ

ညံ့ရာကျတယ်။ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရအောင်ယူရမယ်။ တကယ်လို့ ရခဲ့ရင်လည်း အဲဒီပစ္စည်းတွေဟာ ဆယ်သက်စားလို့ ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ရသမျှအချိန်ကလေး၌ အိပ်စက်ကြလေ၏။ စနေမောင်မောင် တစ်ဦးတည်းသာ ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးစဉ်အတွက် စဉ်းစားနေလေ၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက် မိုးလင်းသောအခါ၌ လိုဏ်ဂူအတွင်းသို့ အလင်းရောင် အနည်းငယ် ဝင်ရောက်လာလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် အိတ်ဆောင်နာရီကို ထုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

‘ကဲ..ဘွန်ဟောင်းတို့၊ မောင်ဖိုးသာတို့ရေ။ ခရီးဆက်ကြဦးစို့’

ဟုဆိုကာ ခရီးဆက်ရန် ပြင်ဆင်ခိုင်းလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ရေစိမ်ထားသောပဲများကိုထည့်ထားသော အိတ်ကိုဖွင့်၍ စနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာအား ပဲလက်တစ်ဆုပ်ခန့်စီ ပေး၏။ စနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာလည်း ပဲလက်တစ်ဆုပ်စာခန့်စီကို စားပြီး ရေဘူးမှ ရေကို သောက်လိုက်ကြရလေ၏။

ထို့နောက် ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် အရိုးစု တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် ခရီးဆက်သွားရာ များစွာသော အရိုးစုတို့ကို တွေ့ရ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် လွန်စွာ ကြောက်နေပြီ ဖြစ်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်း သည် အရိုးစုများကို ကြည့်ပြီးနောက် ...

‘ဆရာကြီး.. သေထားတာ လူအစိတ်လောက် ရှိတယ်နော်။ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး သေတယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူး’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘တစ်ခါတလေ ဒီနေရာက လိုဏ်ခေါင်းထဲက ကာဘွန်ဓာတ်ငွေ့တွေ ဝင်တယ်။ ဒီတော့ အသက်ရှူကျပ်ပြီး သေတာပေါ့။ အဲဒါက ဘယ်လို အချိန်မျိုး တွေမှာ ဖြစ်တတ်သလဲဆိုရင် ဆောင်းအခါ၊ ဆောင်းအကုန် နွေအကူးမှာ ဖြစ်တတ်တယ်။ တောင်ပေါ်က မြေတွေမှာ ကာဘွန်ဓာတ်ငွေ့တွေ ဖြစ်တတ်

တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီရာသီမှာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မိုး ကောင်းကောင်းရွာထားလို့ ဓာတ်ငွေ့တွေ မဖြစ်တတ်ပါဘူး။ အဲဒါကို မကြောက်နဲ့။ ကြောက်ရမှာက လိုဏ်ဂူထဲက ပြန်အထွက် ဘလက်ဘရားသားတွေ ပိတ်ထားလို့ အထဲမှာ အစာငတ်ပြီး သေရမှာကိုပဲကြောက်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘အဲဒီအတွက်တော့ မပူပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဘလက်ဘရားသားဆိုတဲ့ အကောင်တွေကို ရအောင်တိုက်ပြီး ထွက်မယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်တယ်ဆိုတာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး အရေးကြီးပါတယ်။ ဆရာကြီးတစ်ယောက်လုံး ပါနေမှတော့ ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော် လုံးဝ မကြောက်ပါဘူး’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး အရေးကြီးတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားဉာဏ်ကို အားကိုးမယ် မှတ်တယ်...။ ခင်ဗျားက ဆရာကြီးဉာဏ်ကို အားကိုးတာကိုး’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဟ... မောင်ဖိုးသာရ။ ဆရာကြီး မပါရင်တော့ ငါ့ဉာဏ် ငါအားကိုးရမှာပေါ့။ ဆရာကြီးပါတော့ ဆရာကြီးဉာဏ်ကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆက်၍သွားကြလေ၏။ ထိုသို့ သွားကြပြီးနောက် လိုဏ်ဂူ၏ ကျဉ်းသောအပိုင်းသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။ တစ်ယောက်စီဝင်မှ ရနိုင်အောင် ကျဉ်းသွား၏။ ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် စနေမောင်မောင်သည် ရှေ့မှနေ၍ ကိုယ်ကိုစောင်း၍ ဝင်၏။ ဘွန်ဟောင်းက အလယ်မှ လိုက်၏။ မောင်ဖိုးသာမူ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် နောက်မှ လိုက်၏။ ကျဉ်းသောနေရာ လွန်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အလင်းရောင်ကို ရရှိလေ၏။ နေရာမှာလည်း အဆမတန် ကျယ်ဝန်းသည်ကို တွေ့ရ၏။

‘ဘွန်ဟောင်းရေ..။ ဟောဒီ အလင်းရောင် ဝင်ပုံကတော့ ဆန်းတယ်။ အပေါက်ကို မတွေ့ရဘူး။ ဟောဟို ကျောက်ချပ်ပြားကြီးတွေက လင်းနေတာ။ အဲဒီကျောက်ချပ်ပြားကြီးတွေကို အပေါက်က အလင်းရောင်က ရိုက်တယ်။ ဟောဒီ ကျောက်ချပ်ပြားကြီးတွေကနေတစ်ဆင့် အလင်းရောင်က ဒီနေရာကို ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေလုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ သဘာဝက လုပ်ထားတာ။ ဟောဟို အလယ်က နေရာမှာ ကျောက်ကမူ မြင့်မြင့် တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါဟာ ရတနာထားတဲ့နေရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ တစ်ခုသိထားဖို့ကတော့ ဒီနေရာမှာ ဘာမှ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အသံမထွက်ဖို့ပဲ။ အဲဒီ အသံကြောင့် ပဲတင်ထပ်ပြီး ဟောဒီ ကျောက်အမိုးကြီး ပြိုကျလိမ့်မယ်။ ဒီကျောက်အမိုးကြီး ပြိုကျရင်တော့ မြေဖို့ပြီးသား ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ ဆရာကြီး။ ဆရာကြီးပြောသလို ဟောဟို ကမူဟာ ရတနာပစ္စည်းထားတဲ့ နေရာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ရတနာပစ္စည်းတွေ ရပြီပေါ့’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလေ၏။

‘ငါတော့ ဒီနေရာပဲလို့ ထင်တာပဲ။ ဟောဒီမှာ မဟူရာကျောက်နက်တုံး ကလေးက ပြထားတဲ့ သင်္ကေတမှာလည်း ဒီနေရာမှာ ရတနာပစ္စည်းတွေ ရှိကြောင်း ပြထားတယ်’

ဟု ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ကျွန်တော်ထင်တာက ရတနာပစ္စည်းထားတဲ့နေရာ မရောက်ခင်မှာ ခလုတ်ကန်သင်းတွေ တွေ့မယ်။ လျှို့ဝှက်မောင်းတက်တွေ၊ ထောင်ချောက်တွေ တွေ့မယ် ထင်ထားတာ။ အခုလို ရှောရှောရှူရှူ ရောက်လာတာ သိပ်ပြီးအံ့သြဖို့ ကောင်းတာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ပြီးလေ၏။

‘ဒီမှာ ဘွန်ဟောင်း.. မင်းတစ်ခု စဉ်းစားကြည့်လေ။ ငါတို့ လာခဲ့ရတဲ့ ခရီးဟာ မနည်းဘူး။ လိုဏ်ခေါင်းထဲမှာ မည်းမှောင်နေတာပဲ။ ဒီနေရာ ရောက်အောင် လူတစ်ယောက်ကို ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း ဝင်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလို လာခဲ့ပြီး ဒီနေရာမှာလည်းရောက်ရော လိုဏ်ခေါင်းနဲ့တောင် မတူတော့ဘူး။ ‘ပစ်ကာဒယ်လီ’ ဇာတ်ရုံကြီး ကျနေတာပဲ။ ပြီးတော့လည်း အပေါက် မတွေ့ရဘဲ အလင်းရောင်တွေဟာ ကျောက်ချပ်ပြားတွေကိုရိုက်ပြီး ဝင်နေလိုက်တာ အလွန် တော်တဲ့ အာကီတက်တစ်ဦး ဆောက်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်း တစ်ခု စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ငါတို့ ရပ်နေတာဟာ အလွန်ကျယ်ဝန်းတဲ့ ဇာတ်ရုံကြီးနဲ့ တူတဲ့ ကျောက်ဂူကြီးရဲ့ အစွန်မှာ ရပ်နေတာနော်။ ရတနာပစ္စည်းတွေထားတဲ့ ကျောက်ကမ္မဟာ ဒီကျောက်ဂူကြီးရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒီနေရာကို သွားရဦးမှာကွ။ ခရီးက မဆုံးသေးဘူးနော်။ အမြင် နီးပေမဲ့ သွားဖို့က လွယ်မယ်မထင်ဘူး။ ဒီကြားထဲမှာ ဒုက္ခအများကြီး တွေ့နိုင်တယ်။ ဖန်တီးထားပုံကလည်း သိပ်ပြီး လှပချောမွတ်နေတာပဲ။ ငါတို့ ရှေ့ကို ဆက်နင်း လိုက်တာနဲ့ အောက်ကို ကျွဲကျသွားမလား၊ အပေါ်က ပြိုကျလာမလား မသိဘူး။ အကောင်းဆုံးက ဒီနေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ပြီးမှ တို့ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြရအောင်’

ဟု ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ရက်တွေ အကြာကြီး အချိန်ဆွဲလို့တော့ မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရိက္ခာက သိပ်မရှိတော့ဘူး။ အထူးသဖြင့် ရေပေါ့ ဆရာကြီး’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘စဉ်းစားမယ့်အချိန်ရယ်၊ ရိက္ခာရယ်၊ ဒုက္ခရယ်ဟာ ကွက်တိဖြစ်နေပြီ ကိုယ့်လူရေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်က မအိပ်ရသေးဘူး။ ကျုပ် တစ်ရေး အိပ်ဦးမယ်။ ကိုယ့်လူတို့လည်း ရောက်တဲ့နေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေ ကြပေရော’

ဟုပြောကာ စနေမောင်မောင်သည် ကျော၌လွယ်ထားသော ကျောပိုး အိတ်ကိုဖြုတ်ကာ ခေါင်းအုံးအဖြစ် အသုံးပြုပြီးလျှင် စန့်စန့်ရနံ့ရနံ့ကြီး

အိပ်လိုက်လေတော့၏။ များမကြာမီ၌ အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်း နှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ဆေးလိပ်ကိုယ်စီဖွာကြ၏။

‘မောင်ဖိုးသာရေ... ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ဟေ့။ သေရင် ဒီနေရာမှာ သေရမှာပဲ။ ငါတို့ဆရာကြီးတောင် စိတ်ပျက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားပြီ’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် မျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်သွားလေတော့၏။ ထို့နောက် ...

‘မသေအောင် ဒီလိုလုပ်မယ်ဗျာ။ နောက်ကြောင်း ပြန်ဆုတ်သွားမယ်’

ဟုပြောရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဟို ကန်မှာ ညကောင်နဲ့ တွေ့မယ်။ အဲဒီကလွန်ရင် ဟိုမြွေကြီးနဲ့ တွေ့မယ်။ အဲဒါကလွန်ရင် အစာရှာပြီးပြန်လာတဲ့ ကျားသစ်မနဲ့ တွေ့မယ်။ အဲဒီကလွန်ရင် ဂူဝမှာစောင့်နေတဲ့ ဘလက်ဘရားသားတွေနဲ့ တွေ့မယ်။ တစ်နေရာမှာ မသေရင် တစ်နေရာမှာ သေမှာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

‘ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်...။ ခင်ဗျားဟာက လွတ်လမ်းကို မရှိတော့ဘူး’

ဟု ညည်းညူလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဘယ်လိုမှ မလုပ်နဲ့။ ဆရာကြီးအိပ်တာကို ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်ကြည့်။ သူနိုးလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတဲ့အဖြေကို တစ်ခါတည်း ယူလာလိမ့်မယ်။ ဒါပဲ’ ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

များမကြာမီအချိန်၌ပင် စနေမောင်မောင်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာ လေတော့၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်သည် ကျောက်နက်တုံးမှ သင်္ကေတ များကို ကြည့်ပြီးနောက် ...

‘ဘွန်ဟောင်းရေ.. ဟောဟို အလယ်ခေါင်က ကျောက်ကမူလေးကို ဘယ်လမ်းက သွားသွား ထောင်ချောက်တွေ ချည်းပဲကွ။ လွတ်ဖို့ကို မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ နည်းတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်။ ကြိုးကွင်းနဲ့ ဟောဟို ကျောက်ပြားကို လှမ်းချိတ်ပြီး ကြိုးနဲ့ ဟိုကျောက်ချပ်ပြားကို မရ ရအောင်တက်ရမယ်။ အဲဒီက လွတ်ကျရင်လည်း ပိုက်ဆံမတ်စေနဲ့ ငုံထားပေတော့။ လွတ်လမ်း မရှိဘူး။ သေမှာပဲ။ အဲဒီ ကျောက်ချပ်ပြားကို ရအောင်တက်နိုင်ရင် အလင်းရောင်ဝင်တဲ့ အပေါက်ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ငါတွေ့တဲ့အတိုင်း အဲဒီမှာ အပေါက်ရှိရင်တော့ တို့သုံးယောက်ရဲ့အသက်ဟာ ချမ်းသာရာ ရမယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းသည် ကြိုးကို ကွင်းလျှောလုပ်၍ လွန်စွာ မြင့်မားသော ကျောက်စွန်းတစ်ခုဆီသို့ ရောက်အောင် ပစ်လွှတ် နေလေ၏။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပစ်ပြီးနောက် ကျောက်စွန်းတစ်ခုတွင် တဲတဲ ကလေး သွား၍ငြိလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ကွင်းလျှောတင်းရန် ဆွဲလိုက် ပြီးနောက် ကြိုးကိုဆွဲပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်း တက်သွားလေ၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်ပြီးနောက် ကျောက်နံရံ အစွန်းနှစ်ဖက်ကို ခြေဖြင့် ကန်ပြီးနောက် အထက်မှ ကျောက်နံရံစွန်းတစ်ခုကို ကွင်းလျှောဖြင့် ပစ်ပြန်၏။ လွန်စွာ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ် ကောင်းတော့၏။ အထက်မှ ကျောက်စွန်းတစ်ခုကို တဲတဲကလေး ငြိပြန်၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ဆွဲ၍ တက်ပြန်၏။ ထိုသို့ ဆွဲတက်စဉ် ပြုတ်ကျခဲ့ပါက အရိုးအသားပင် ရှာ၍ရလိမ့်မယ်မဟုတ်။ ဘွန်ဟောင်းသည် သတိကြီးစွာဖြင့် တက်နေ၏။

မောင်ဖိုးသာမှာမူ ဘွန်ဟောင်းကိုကြည့်၍ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျနေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ထိုကျောက်စွန်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ အထက်မှ ကျောက်စွန်းကို လှမ်း၍ ကြိုးပစ်တင်ပြန်၏။ လက်အံသေလောက်အောင် ပစ်ပြီးနောက် ကျောက်စွန်းတစ်ခုကို ချိတ်မိပြန်၏။ ဤသို့နှင့် ဘွန်ဟောင်းသည် ရှစ်ကြိမ် ကြိုးကွင်းပစ်တင်ပြီးနောက် ကျောက်ချပ်ပြားကြားတစ်ခုသို့ ဝင်သွား သဖြင့် စနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ဘွန်ဟောင်းကို မတွေ့ရ တော့ပေ။ ထိုအခါ၌ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဆရာကြီး...ကိုဘွန်ဟောင်းတော့ ဘယ်ကြားထဲ ဝင်သွားပြီလဲ မသိဘူး’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဒီလိုဏ်ခေါင်းထဲကို အလင်းရောင်ဝင်နေတဲ့ အပေါက်ကွ။ တို့ဆီကနေ ကြည့်လို့ မမြင်ဘူး။ အဲဒီအပေါက်ကို သူဝင်သွားပြီ။ စကားသိပ်မပြောနဲ့။ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်လေးထားပြီး ထိုင်နေ’

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်ဖိုးသာသည် မြေပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ချ ပြီးလျှင် ငြိမ်၍ နေလေတော့၏။ တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ၌ လိုဏ်ဂူပေါ်မှ စာရွက်တစ်ရွက် ကျလာလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ထိုစာရွက်ကို ဖမ်းယူ ပြီးနောက် ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေတော့၏။

ဆရာကြီး

အလင်းရောင်ဝင်တဲ့ အပေါက် ခုနှစ်ပေါက် ရှိတယ်။ အဲဒီ အလင်းရောင်တွေဟာ ဆရာကြီး ပြောသလိုပဲ ဒေါင်လိုက် ကျောက်ချပ်ပြား ကြားကြီးတွေကို အရောင်ထိုးတယ်။ အဲဒီ ကျောက်ချပ်ပြားကြီးတွေက အလင်း ရောင်တွေဟာ ကျောက်နံရံတွေကို ထိုးတယ်။ အဲဒီလို တစ်လှည့်စီထိုးပြီး ဂူကြီးထဲမှာ အလင်းရောင်ရနေတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ။ အလင်းရောင်ဝင်တဲ့ အပေါက်ကြီးခုနှစ်ပေါက်ဟာ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုပေမယ့် လူလုပ် ထားသလိုပဲ။ စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် ဖြစ်နေတယ်။ လက်ျာရစ်လှည့်လိုက်ရင် လေးခုမြောက်အပေါက်အောက်မှာ လူတစ်ယောက် ဝင်နိုင်တဲ့ လျှိုပေါက်တစ်ခု တွေ့တယ်။ အဲဒီ လျှိုပေါက်အတိုင်း ကျွန်တော် လိုက်သွားလိုက်တာ ကျောက် ဂူကြီးရဲ့ အလယ်မှာရှိတဲ့ ကျောက်ကမူရဲ့ အလယ်တည့်တည့်လောက်ကို ရောက်တယ်။ အဲဒီမှာ အပေါက်တစ်ခုကို တွေ့တယ်။ ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့် လိုက်တော့ ကျောက်ကမူကို အပေါ်တည့်တည့်ကနေ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီကနေ ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်တာ ကျောက်ကမူဟာ ဟင်းသောက်ပန်းကန်လုံး ချထားသလိုပဲ။ အဲဒီထဲမှာ ဘယ်လို ရတနာမျိုးမှ မတွေ့ရဘူး။ အရိုးစု တစ်ခုပဲ

တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာပြီး နံပါတ်နှစ် အလင်းဝင်ပေါက် အောက်က ဖြန့်ပေါက်လိုဟာထဲ ဝင်ကြည့်တယ်။ အဲဒီ ဖြန့်ပေါက်ဟာ အဝင်မှာ ကျဉ်းပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ ကျယ်တယ်။ ဝင်ကစ အသက်ရှူကျပ်သလို ဖြစ်ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ အသက်ရှူလို့ ကောင်းတယ်။ မတ်တတ်ရပ်သွားလို့ မရဘူး။ မိကျောင်းတွား သွားရတယ်။ တစ်ဖာလုံလောက် ရောက်တဲ့အခါ မတ်တတ်ရပ် သွားလို့ရတဲ့ လျှို့ဝှက်စုကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီလျှို့ဝှက်ဟာ ဒီကျောက်တောင်ကြီးရဲ့ အခြားတစ်ဖက်စွန်းကို သွားလို့ရတဲ့ အပေါက်ပဲ။ အဲဒီ အပေါက်ဟာ ကျောက်တောင်ရဲ့ အခြားတစ်ဖက် ကမ်းပါးယံကြီးကို ပေါက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မတ်တယ်။ အဲဒီ အပေါက်ကြီးကိုလည်း ကျွန်တော် ရောက်ပြီးပြီ။ အဲဒီမှာ ကျောက်သွေး ထွက်တယ်။ တောမျောက်ကြီးတွေ ကျောက်သွေး စားနေတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီ ကျောက်ကမ်းပါးယံကနေ အောက်ကိုရောက်အောင် ဆင်းနိုင်ရင် ဘယ်ရန်သူမှ ဂရုစိုက်နေစရာ မလိုဘူး။ လေချွန်ပြီး အိမ်ကိုပြန်ရုံပဲ ဆရာကြီး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ရှာနေတဲ့ ရတနာတွေဟာ အောက်က ကျောက်ကမူပေါက်ထဲမှာ မရှိဘူး။ နံပါတ်ရှစ် လေဝင်ပေါက်နဲ့ ဆက်နေတဲ့ လျှို့ဝှက်မှာ ရှိတယ်။ ကျွန်တော် အားလုံး တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ ဘလက်ဘရားသားဆိုတဲ့ ကောင်တွေဟာ ဒီကျောက်ဂူကြီးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်နေကြတာ ရတနာ ဘယ်မှာ ရှိမှန်းတောင် မသိကြဘူး။ ဆရာကြီးနဲ့ မောင်ဖိုးသာ..။ ရေစိမ့်ထားတဲ့ပဲတွေ ရှိတယ်။ စားပြီး ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေကြပါ။

ဆရာကြီး၏ တပည့်

တရုတ်အမျိုးသားကောင်း

မောင်ဘွန်ဟောင်း

စနေမောင်မောင်သည် ထိုစာကိုဖတ်ပြီးနောက် မောင်ဖိုးသာဘက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် စာကိုဖတ်ရင်း ပြုံးရောင်သန်းလာလေ၏။

‘ရတနာပစ္စည်း ရတာ၊ မရတာအကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာကြီးရယ်။ အသက်မသေဘဲ အိမ်ပြန်ရမယ်ဆိုတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဟေ့..မောင်ဖိုးသာရ။ မင်းက သေချင်တိုင်းများ သေခွင့်ရတယ်လို့ ထင်နေလို့လား။ သေဖို့ အချိန်မရောက်ရင် ဘယ်လိုမှ မသေဘူး ငါ့လူ။ အလကားနေရင်း ကြောက်မနေနဲ့။ ရော.. ဟောဒီမှာ ရေစိမ်ထားတဲ့ပဲ လက်တစ်ဆုပ် စားမယ်။ ဘွန်ဟောင်းဖို့ တစ်ဆုပ် ချန်ထား’

ဟုပြောရင်း ရေစိမ်ထားသော ပဲတစ်ဆုပ်ကို မောင်ဖိုးသာအား ပေးလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၄) မျက်ခြည်ဖြတ်ကြခြင်း

စနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ဘွန်ဟောင်းတက်သွားသော လမ်းအတိုင်း ကြိုးကိုဆွဲ၍ တက်ကြလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းတက်စဉ်က ကြိုးကို ကျောက်စွန်း၍ချိတ်၌ ခက်ခက်ခဲခဲ ပြုလုပ်ရသော်လည်း စနေမောင်မောင်တို့ တက်သောအခါ၌ အပေါ်သို့ရောက်နေသော ဘွန်ဟောင်းက ကူညီသဖြင့် ခက်ခဲခြင်းမရှိလှပါ။ စနေမောင်မောင်သည် မောင်ဖိုးသာအား အောက်သို့ ငုံ့၍မကြည့်ရန် မကြာခဏ သတိပေးနေရ၏။ မောင်ဖိုးသာကလည်း မကြည့်ပါနှင့် ဟုဆိုကာမှ ကြည့်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်နေ၏။

‘ဒီမှာ မောင်ဖိုးသာ။ မကြည့်ပါနဲ့ဆိုတာကို နားမထောင်ဘဲ ကြည့်မိရင်တော့ မင်းဒုက္ခနဲ့ မင်းပဲ’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း ချွေးများ ပြန်နေ၏။

‘ဆရာကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း မကြည့်ပါနဲ့ဆိုလို့ မကြည့်ပါဘူး ဆရာကြီး’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြန်ပြောလေ၏။

စနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာသည် ဤသို့နှင့် တရွေ့ရွေ့တက် လာကြရာ မကြာမီ၌ပင် ဘွန်ဟောင်းရောက်ရှိသော နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားကြ လေ၏။ အပေါ်သို့ရောက်၍ စိတ်ချရသော အခြေအနေတွင် စနေမောင်မောင် က...

‘ကဲ.. မောင်ဖိုးသာ။ မင်းတက်လာတဲ့ နေရာကို ပြန်ကြည့်လိုက်စမ်း ...’

ဟုပြောသဖြင့် မောင်ဖိုးသာလည်း တက်လာသောအပေါက်မှ ခေါင်းကို ထုတ်၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ...

‘အလိုလေး...ပြုတ်များကျသွားရင် အရိုးတခြား၊ အသားတခြားပါပဲလား ဆရာကြီးရေ’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လျှင် ...

‘ဟုတ်တယ် မောင်ဖိုးသာရေ။ အခု မင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကြောက်စိတ်ဟာ စောစောက တက်တုန်းမှာဖြစ်ပေါ်ရင် မင်းလက်တွေဟာ ကိုင်လို့ မြဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြုတ်ကျသွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အမြင့်တက်တဲ့ နေရာမှာ ဘယ်တော့မှ ငုံ့မကြည့်ရဘူးကွ။ ကိုယ့်ရဲ့ မျက်လုံးတည့်တည့်ကိုပဲ ကြည့်ထားရတယ်။ အဲဒီတော့ မြင့်မှန်း မသိဘူးပေါ့။ မြင့်မှန်းမသိတော့ မကြောက်ဘူးပေါ့ကွာ။ ကဲ...ဘွန်ဟောင်းရေ။ မင်းတွေ့ခဲ့တဲ့ ရတနာတွေနေရာကို ပြပေတော့’

ဟု ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ရှေ့မှနေ၍ တရွေ့ရွေ့သွားလေ၏။ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်၍ မိကျောင်းတက် တက်ရလေတော့၏။

လိုက်ပေါက်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သွား၏။ အတော်အတန် သွားမိသော အခါ ထိုလိုက်ပေါက်သည် ကျယ်သွား၍ မတ်တတ်ရပ်၍ပင် သွားနိုင်၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ထိုမရဏလိုက်ကြီး၏ ရတနာများ ပွက်ထားရာ နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။ စနေမောင်မောင်သည် ရတနာများကို ကြည့်ရှုလေ၏။ ထို့နောက် အကောင်းဆုံး ရတနာများကိုရွေးချယ်၍ အထုပ်များ ထုပ်လေ၏။ အထုပ်မှာ လေးထုပ် ဖြစ်၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာအား တစ်ယောက်တစ်ထုပ် ပေး၏။ ၎င်းက နှစ်ထုပ် ယူ၏။ ထို့နောက် ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်က ...

‘အခုပေးတာက ဝေစုတစ်ခါတည်း ခွဲပေးပြီးပြီလို့ နားလည်ကြ။ အခု ဒီခရီးစဉ်အတွက် စွန့်စားလို့ရတဲ့ အကျိုးအမြတ်လို့လည်း နားလည်ကြပေတော့။ ကိုယ်ရတဲ့ ဝေစုကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုံခြုံအောင်သိမ်းကြ။ ဆုံးရှုံးသွားရင် နောက်တစ်ခါ ဒီကို တစ်ခေါက်ပြန်လာယူဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ ဝေစုပေးတာ နည်းနည်းနောနော အလေးချိန် မဟုတ်ဘူး။ ဒီခရီးကြမ်းကြီးမှာ ဒီလောက်ပဲ သယ်နိုင်ကြမှာ။ လောဘကြီးပြီး အများကြီးသယ်ယူဖို့လည်း မဖြစ်ဘူး’

ဟု ပြောလေ၏။

ပြီးလျှင် ဘွန်ဟောင်းအား ရှေ့မှလမ်းပြသွားရန် စနေမောင်မောင်က ညွှန်ပြလိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းလည်း ရတနာထုပ်ကို ကိုယ်တွင်သိုင်း၍ လွယ်ပြီးလျှင် ရှေ့မှသွားလေ၏။ ၎င်းနောက်မှ မောင်ဖိုးသာကို လိုက်ခိုင်း၏။ မောင်ဖိုးသာ၏နောက်မှ စနေမောင်မောင်က လိုက်လေ၏။ တရွေ့ရွေ့ သွားခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ထွက်ပေါက်ဖြစ်သော တောင်ကမ်းပါးယံကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေတော့၏။ ထိုတောင်ကမ်းပါးယံသို့ရောက်လျှင် မောင်ဖိုးသာအား စနေမောင်မောင်က အောက်သို့ ငုံ့မကြည့်ရန် သတိပေးလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ဖိုးသာသည် စနေမောင်မောင်စကားကို နားမထောင်ဘဲ အောက်သို့ ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်လိုက်လေ၏။ တောင်ကမ်းပါးယံကြီးမှ ကွယ်နေသော ကျောက်သွေးများကို တောမျောက်ကြီးများသည် နွယ်ကြိုးများကို

ခို၍ စားသောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ‘အား’ ခနဲ အလန့်တကြား အော်လိုက်၏။

‘ကျရင်တော့.. အရိုးတခြား၊ အသားတခြားပဲ။ နောက်ဘဝတောင် ဆက်ပြီး သေနိုင်တယ်။ မျောက်ကြီးတွေက ဘာတွေကို စားနေတာလဲ ကိုဘွန်ဟောင်းရဲ့’

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။

‘ကျောက်သွေးလေကွာ...။ ကျောက်သွေးက သိပ်ပြီး အားရှိတာကွ။ ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလား။ တောမျောက်ကြီးတွေ ကျောက်သွေးစားပြီး ထွားကျိုင်း နေကြတာလေကွာ’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး ကိုဘွန်ဟောင်းရဲ့။ ကျုပ်တို့က ဒီက ဘယ်လို ဆင်းကြမှာတုံး’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

‘အဲဒါကတော့ကွာ မျောက်ကြီးတွေကို ဆရာတင်ရမှာပဲ။ သူတို့ တွယ်ဆင်းတဲ့ နွယ်ကြိုးတွေကနေ ကိုယ်ကလိုက်ပြီး တွယ်ဆင်းရမှာပေါ့။ သူတို့နဲ့တွေ့ရင် ကိုယ်က အရင်နှိပ်စက်ရမှာပဲ။ သူက ကိုယ့်ထက်လည်လို့ ကိုယ့်ကို ဆွဲချလိုက်ရင်တော့ ...’

ဟုဆိုကာ ဘွန်ဟောင်းသည် စကားကို ရပ်ထားလိုက်လေ၏။

‘ဆွဲချလိုက်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ’

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘အဲဒီအတွက် တွေးဆမရ၊ ခွေးကျကျ ပေါ့ကွာ’

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာ၏မျက်နှာသည် ညှိုးငယ်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက...

‘ဟေ့ကောင် မောင်ဖိုးသာ..။ မင်းကသာ ကြောက်နေ။ ဟိုမှာ ဆရာကြီး နွယ်ကြိုးကနေ ဆင်းသွားတာ မျောက်ကြီးနားတောင် ရောက်နေပြီ’

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်ဖိုးသာသည် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ စနေ မောင်မောင်သည် နွယ်ကြိုးကိုခို၍ ဆင်းသွားရာ နွယ်ကြိုးကို ခိုနေသော မျောက်ကြီး၏ လက်တစ်ဖက်နားသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်၏။ မျောက်ကြီးသည် စနေမောင်မောင်၏ ခြေထောက်ကို လှမ်းဆွဲ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ရတနာ ထုပ်ဖြင့် မျောက်ကြီး၏ခေါင်းကို လှမ်း၍ထု၏။ မျောက်ကြီးသည် ခေါင်းမူး သွားဟန်ရှိ၏။ စနေမောင်မောင်သည် နောက်တစ်ကြိမ် ခေါင်းကိုထုရန် လှမ်းပြင်လိုက်သည်တွင် မျောက်ကြီးသည် အထုမခံတော့ဘဲ ကျောက်စွန်းကို မိမိရရ လှမ်းကိုင်ပြီးလျှင် နွယ်ကြိုးကို လွှတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျောက်စွန်းများကို တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ပြောင်းကိုင်၍ အောက်သို့ ဆင်းသွား လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် မျောက်ကြီး ဆင်းသွားသော လမ်းကြောင်း အတိုင်း ကျောက်စွန်းများကိုကိုင်၍ အောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းသွားလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ဘွန်ဟောင်းအား ...

‘ကိုဘွန်ဟောင်း.. ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်’

ဟု စကားစလိုက်လျှင် ...

‘ဘာပြောမှာလဲ..။ ပုံပြောမှာလား။ မပြောနဲ့။ အသက်ထွက်ဖို့ ပါးစပ်ဝကို ရောက်နေပြီ။ ပုံတွေ ဘာတွေ လာမပြောနဲ့။ ဆရာကြီးကတော့ အေးအေးဆေးဆေး အောက်ကို ရောက်သွားပြီ။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဘယ်သူ ပြုတ်ကျမယ် မပြောနိုင်သေးဘူး။ ထားပါတော့.. ထားပါတော့။ မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ။ ပြော’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ခင်ဗျား တစ်ခုစဉ်းစားကြည့်လေ။ အသက်စွန့်ပြီး သုံးယောက် အတူ လာတယ်လေ။ ကျုပ်တို့ကျတော့ တစ်ခုစီပေးပြီး ဆရာကြီးက နှစ်ခုယူတာ ဘာသဘောလဲဗျ’

ဟု မေးလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘အဲဒါ မင်း ဆရာကြီးကို မေးကြည့်ပါလား’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

‘မမေးရဲလို့ ခင်ဗျားကို မေးတာပေါ့ဗျ’

ဟုမောင်ဖိုးသာ ပြန်၍ပြောလျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘မင်း မသေမချင်း မှတ်ထား...။ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်ဟာ အကြံဉာဏ်ကြီးတယ်။ သူ့ရသတ္တိနဲ့ပြည့်စုံတယ်။ ဇွဲကောင်းတယ်။ လုံ့လဝီရိယ ရှိတယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးဟာ ဘယ်တော့မှ မတရား မလုပ်တတ်ဘူးကွ။ မင်းက ဝေစနည်းနည်းရတယ် ထင်လို့လား။ နည်းနည်းရတယ်ထင်ရင် အဲဒီမှာ ရတနာ တွေ ရှိတယ်။ မင်း ပြန်ယူလှည့်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသယ်ရမှာနော်။ ဆရာကြီးက ငါတို့ကို တစ်ယောက်တစ်ထုပ်ပေးတာ တို့သယ်နိုင်သလောက် ချင့်ချိန်ပြီး ပေးတာ။ မင်း ဒီလိုတွက်တာ သိပ်စိတ်ဓာတ်ညံတဲ့ ကောင်ပဲ။ ဆရာကြီးကို မင်း မပြစ်မှားနဲ့။ နောက်တစ်ခါဆို မင်း ဒီလိုပြောရင် မင်းကို ငါ တွန်းချပြီး သတ်ပစ်လိုက်မယ်’

ဟု ကြိမ်းလိုက်မှပင် မောင်ဖိုးသာသည် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်လေတော့၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းသည် နွယ်ကြိုးကိုကိုင်၍ ဆင်းလေ၏။ တောမျောက်များသည် ဘွန်ဟောင်းအား နွယ်ကြိုးများဖြင့် ကူးလာပြီးလျှင် ကုတ်ကြဖွဲကြလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းလည်း နွယ်ကြိုးကို အမိအရဆွဲထားပြီးလျှင် မျောက်များအား ချက်ကောင်းကိုယူ၍ ကန်ချရာ မျောက်သုံးကောင်သည် တောင်ကမ်းပါးယံအောက်သို့ ဒုတ်ဒုတ်ထိ ပြုတ်ကျ သွားလေ၏။ နွယ်ကြိုးဆုံးသောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းသည် မျောက်များ အဆင်းအတက်လုပ်သောနွယ်ကြိုးကို ထပ်မံဆွဲ၍ ဆင်းပြန်လေ၏။ ထိုအခါ မျောက်သည် လာ၍ ကုတ်လေ၏။ မျောက်များ ကုတ်ထားသောဒဏ်ရာကြောင့် ဘွန်ဟောင်း၏ကျောတွင် သွေးများ ချင်းချင်းနီလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းလည်း တောင်ကမ်းပါးယံအောက်သို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ စနေမောင်မောင်သည်

ဘွန်ဟောင်းအား စမ်းချောင်းဘေးတွင် ဝမ်းလျားမှောက်စေလေ၏။ ပြီးနောက် ဘွန်ဟောင်း၏ကျောမှ သွေးများအား စမ်းရေဖြင့် ဆေးပေးနေလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ဘွန်ဟောင်း၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ချွေးသီးများ ပြန်လာလေ၏။ မည်မျှပင်ကြောက်သည်ဖြစ်စေ မောင်ဖိုးသာသည် ဤအတိုင်း ထိုင်နေ၍ မဖြစ်သောကြောင့် နွယ်ကြိုးမှ တွယ်၍ဆင်းရလေ၏။ မျောက်များသည် မောင်ဖိုးသာအလှည့်၌ ပို၍ များ၏။ ဝိုင်း၍ ကုတ်၏။ ကိုက်သည့်အကောင်က ကိုက်၏။ မောင်ဖိုးသာသည် နွယ်ကြိုးမှ လွတ်မကျ စေရန် ဆင်းရလေ၏။ ထို့နောက် ကျောက်စွန်းများကို ကိုင်ကာ မျောက်များသွားသော လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်၍ ဆင်းရပြန်လေ၏။ မျောက် များလည်း လိုက်၍ ကိုက်ပြန်လေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် မောင်ဖိုးသာသည် အောက်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ မောင်ဖိုးသာ၏ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများဖြင့် ရွှဲနေလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် မောင်ဖိုးသာအား စမ်းချောင်းနံဘေးတွင် လဲလျောင်းစေပြီး ထိုစမ်းချောင်းမှ ရေနင့်ပင် ဆေးကြောပေးလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ထိုနေရာမှ ခရီးဆက်ကြလေတော့၏။

နက်ရှိုင်းသော တောအုပ်အတွင်းတွင် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြ လေ၏။ ဘလက်ဘရာသားလူစုမှာ ၎င်းတို့သုံးဦးအား မျက်ခြည်ပြတ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေ၏။ တောအုပ်အတွင်း၌ ၎င်းတို့လူစုသည် သုံးရက်တိုင်တိုင် ခရီးသွား ခဲ့ကြလေ၏။ တောမှရသော အသီးအနှံကို မသေရုံစား၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံး၌ ဝန်တင်လားများဖြင့် ခရီးသွားသော လမ်းမကြီးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေ၏။ ၎င်းတို့သည် ဆားများကိုတင်လာသော ဝန်တင်လား အုပ်စုနှင့် တွေ့လေ၏။ ဆားကုန်သည်မှာ လူဆယ်ယောက်ခန့် ပါ၏။ လားမှာ အကောင်နှစ်ဆယ် ကျော်၏။ လူတစ်ယောက်လျှင် ဝန်တင်လား နှစ်ကောင်စီကို ထိန်း၍ တောင်ကြောကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်နေခြင်းဖြစ်၏။ စနေမောင်မောင်သည် ထိုလားကုန်သည်များနှင့် တွေ့ဆုံကာ ၎င်းတို့ထံမှ လားခြောက်ကောင်ကို အဖိုးတန် ကျောက်တစ်လုံးပေး၍ ဝယ်ယူလိုက်လေ၏။ လားများ ဝယ်ယူစဉ်ပင် အစားအသောက်အချို့ တောင်းယူထားလေ၏။ ပြီးလျှင် ရတနာထုပ်များကို ဆားအိတ်များအောက်တွင် ဂှက်ထားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် တောင်ပေါ်

လားကုန်သည်များ၏ ပုံစံအတိုင်း လူတစ်ယောက်လျှင် လားနှစ်ကောင်စီကို ထိန်းချုပ်ကာ တောင်ကြောကြီးအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေ၏။ ခုနှစ်ရက်ခန့် သွားပြီးသောအခါ၌ တောင်ကြောကို ဖြတ်ဆင်းသည့် ကြက်သွန်ဖြူ ကုန်သည်များနှင့် တွေ့ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ၌လည်း ဆားတင်ထားသော လားများနှင့် ကြက်သွန်ဖြူ တင်ထားသော လားများကို အလိုက်ပေး၍ လဲလိုက်လေ၏။ ရတနာထုပ်များကိုလည်း ကြက်သွန်ဖြူခြင်းများ၏အောက်တွင် သိုဝှက်၍ ယူလာလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် တရွေ့ရွေ့ခရီးဆက်ခဲ့ရာ မန္တလေးမြို့သို့ ချောမောစွာ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

မန္တလေးသို့ရောက်လျှင် စနေမောင်မောင်သည် အဖိုးတန်သော ကျောက် သုံးလုံးကို ဘာဘူလူမျိုး ရတနာကုန်သည်တစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံကာ ရောင်းချ ပစ်လိုက်၏။ ထိုကျောက်သုံးလုံး ရောင်းချပစ်လိုက်သောငွေသည် မိသားစုတစ်စု မည်သည့်အလုပ်မျှမလုပ်ဘဲ တစ်သက်လုံး ထိုင်၍ စားနိုင်လောက်အောင် ရလိုက် ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ဆံပင်ညှပ်ခြင်း၊ လက်သည်းလှီးခြင်း၊ နားကော်ခြင်း၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ခြင်းစသည့် အလုပ်များ လုပ်ကြလေ၏။ ပြီးလျှင် နာမည်ကြီး အပ်ချုပ်ဆိုင် သုံးဆိုင်သို့ဝင်ကာ အဝတ်အစားများကို ချုပ်လုပ်ကြ လေ၏။ အမြန်ရရှိစေရန်အတွက် ငွေပိုပေး၍ချုပ်ခိုင်းသည်ဖြစ်ရာ နေ့ချင်းညချင်း အဝတ်အစားများ ပြည့်စုံသွားကြလေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ၎င်းတို့အတွက် လက်ပတ်နာရီများ၊ ဖိနပ်များ၊ နက်ကတိုင်များ၊ လက်စွပ်များ ဝယ်ယူကြကုန်လေ၏။ ပြီးလျှင် ဂျူး အဘိုးကြီးတစ်ဦးထံမှ အတော်အတန်လတ်သော အော်စတင်ကားတစ်စီးကို ဝယ်၍ စီးကြကုန်လေ၏။ ပြီးလျှင် ထိုကားနှင့်ပင် စီမီလိုင်းဘက်သို့သွားကာ ဒြဝင်းကျယ်ကြီးနှင့် စီမီပါးကား ဆောက်လုပ်ထားသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးအား တစ်နှစ်စာ ငှားရမ်းလိုက်လေ၏။ အိမ်ရှင်သည် အဆမတန် ဈေးတင်ထားသော လည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ ဆစ်ခြင်းမပြုဘဲ တစ်နှစ်စာ ငှားရမ်းသောကြောင့် မိမိ၏ အိမ်ငှားအား အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက် ရှိနေလေတော့၏။ စနေမောင်မောင်သည် အိမ်ရှင်အား ...

‘အိမ်ကြီးကို ငှားပြီးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ကို တစ်ဆိတ်လေး ကူညီပါဦး။ ထမင်းကောင်းကောင်းချက်တတ်တဲ့ ထမင်းချက် တစ်ယောက် လိုချင်တယ်။ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ကောင်းကောင်းစီမံဖို့ ဘတ်တလာ တစ်ယောက်လည်း လိုချင်တယ်။ နောက်တစ်ခုက ခြံလုံတဲ့ ဒရဝမ် ကောင်းကောင်းလည်း လိုချင်တယ်။ ပြီးတော့ ပုံပြောကောင်းတဲ့အနိပ်သည် ကောင်းကောင်းတစ်ယောက် တစ်နှစ်စာ ငှားချင်တယ်။ အဲဒါကို အိမ်ရှင်ကြီး အနေနဲ့ ရှာပေးလို့ရမယ်ဆိုရင်လည်း ရှာပေးပါ။ ပွဲစားနဲ့ရှာမှ ရမယ်ဆိုရင် လည်း ရှာပေးပါ။ သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာထည့်မှ ရမယ်ဆိုရင်လည်း ထည့်ပြီး ရှာပေးပါ။ အဲဒီအတွက် ကုန်ကျစရိတ်တွေအားလုံးကို ကျုပ် အကုန်ခံပါ့မယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အိမ်ရှင်ကြီးသည် ...

‘ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ... ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ’

ဟူသောစကားကို မိုးမွန်အောင် ရွတ်ဆိုထွက်သွားလေတော့၏။ နေ့ခင်း ပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ကုလားထမင်းချက်တစ်ဦး ခေါ်လာလေ၏။ ၎င်း၏အမည်မှာ မူသီရိမ်းဟူ၍ ဖြစ်သည်။ စနေမောင်မောင်သည် မူသီရိမ်းအား ...

‘ဟေ့.. မူသီရိမ်း။ မင်း ဘရာရာနီ ချက်တတ်သလား’

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ဘွန်ဟောင်းအား ...

‘ဘရာရာနီဆိုတာ ဘာဟင်းလဲဗျ’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဟင်း မဟုတ်ဘူး။ ဒန်ပေါက်ကို ပြောတာ’

ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဒန်ပေါက်များဗျာ... ချက်ခိုင်းမနေပါနဲ့။ ဆိုင်မှာ ဝယ်စားလည်း ပြီးတာပါပဲ’

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ မူသီရိမ်းသည် စနေမောင်မောင်အား အရိုအသေ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ...

‘ချက်တတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ဒါပေမဲ့.. ဘရာရာနီ ကောင်း မကောင်းဟာ ချက်တဲ့လူပေါ်မှာ မူတည်သလို ထည့်တဲ့ပစ္စည်းပေါ်မှာလည်း မူတည်ပါတယ်။ သပျစ်သီး ထည့်ရမယ်။ သီဟိုဠ်စေ့ ထည့်ရမယ်။ ပဲသီးစိမ်း ထည့်ရမယ်။ ထောပတ်ကောင်းကောင်း သုံးရမယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

‘အေး.. အေး.. ချက်တတ်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ မင်း ဘယ်မှာ ချက်ဖူးသလဲ’

ဟု စနေမောင်မောင်က မေးလိုက်ရာ မူသီရိမ်းက ...

‘အလွန် အကောင်းစားတဲ့ ဘိုအိမ်တွေမှာ ချက်ဖူးပါတယ်’

ဟု ပြန်၍ဖြေလေ၏။

‘အေး..မင်းတွေ့ဖူးတဲ့ ဘိုတွေထက်တောင် တို့က အကောင်းစားတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသက ပြုံး၍ ဘွန်ဟောင်းအား ...

‘ကိုဘွန်ဟောင်း...ကျုပ်တို့ရဲ့ဆရာကြီးက မူသီရိမ်းကို ကြွားနေတာ။ ကျုပ်တို့ စားခဲ့ရတာကတော့ ရေစိမ်ထားတဲ့ ပဲလက်တစ်ဆုပ်ပါပဲ။ ဘယ်က အကောင်း စားခဲ့ရမှာလဲ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘အေး...ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အခါမှာ အဲဒီလောက် စုတ်ပြတ်တဲ့ အစားကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားပေမယ့် အေးအေးဆေးဆေး နေရတဲ့အခါမှာတော့ တကယ့် အကောင်းစားကို စားတာကွ။ ဝတ်ရင်လည်း အကောင်းစားပဲ ဝတ်တာ။ အသုံးအဆောင်တွေကိုလည်း တကယ့် အကောင်းစားတွေပဲ သုံးတယ်။ မင်း သူနဲ့နေရင် သိပါလိမ့်မယ်ကွာ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

‘ဒါနဲ့ နေပါဦး ကိုဘွန်ဟောင်းရဲ့။ ကျုပ်တို့ဆရာကြီးက မိမိခံတယ် ဆိုပေမယ့် ဘီယာတွေ၊ အရက်တွေ သောက်တာ မတွေ့ပါလား’

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘သူက တကယ့် သမထသမားပဲကွာ။ အရက်သေစာကိုတော့ ဘယ် သောက်မတုံး။ အရက်သေစာမပါဘဲ စည်းစိမ်ရှိတဲ့ အလုပ်တွေ လောကကြီးမှာ အများကြီးပါကွာ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ အိမ်ရှင်သည် ကိုဘီရမ်းဆိုသော ကုလားတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာ၏။ ထိုကုလား ဘတ်တလာ ၏ အလုပ်တာဝန်မှာ ထမင်းချက်၊ ဒရဝမ်၊ မာလီတို့အား ကြီးကြပ်၍ ခိုင်းစေ ရ၏။ ဈေး ဝယ်ခြမ်းရ၏။ အိမ်တွင်လိုအပ်သော ကိစ္စများအားလုံးကို လိုက်လံ ကြည့်ရှု၍ ဖြည့်စွက်ပြုပြင်ရ၏။ ထမင်းချက်များ၊ မာလီများ၊ ဒရဝမ်များ၊ အိမ်စေများသည် ၎င်းဘတ်တလာထံ ၎င်းတို့ လိုအပ်ချက်များကို တင်ပြ၏။ ဘတ်တလာက ဝယ်ခြမ်း စီစဉ်ပေးရ၏။ စာရင်းအင်း ပြုစုပေး၍ အိမ်ရှင်ထံမှ ငွေတောင်းခံရ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ဘတ်တလာအား မေးခွန်း အနည်းငယ် မေးပြီးနောက် အလုပ်ခန့်ထားလိုက်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် အိမ်ရှင်ကြီး သည် ဒရဝမ်မာလီကို ခေါ်လာ၏။ စနေမောင်မောင်လည်း ခန့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကြမ်းတိုက်ခြင်း၊ တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း၊ ဖုန်ခါခြင်းများကိုသာ လုပ်ရန်အတွက် အသက်တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ် ကုလားမလေး တစ်ဦးကို လည်း ခေါ်လာပြန်၏။ ထိုကုလားမ၏ အမည်မှာ စင်္ကြာဟူ၍ ဖြစ်၏။ စနေ မောင်မောင်သည် စင်္ကြာကိုလည်း သင့်တော်သောလစာပေး၍ အလုပ်ခန့်လိုက် လေ၏။ ထို့နောက် အိမ်ရှင်ကြီးအား ...

‘ဘယ်လိုလဲဗျ။ အနှိပ်သည် မရသေးဘူးလား’

ဟု မေးလိုက်ရာ အိမ်ရှင်က ...

‘ဆရာကြီးက ပုံပြောကောင်းတဲ့ အနှိပ်သည် လိုချင်တယ်ဆိုတော့ ခက်နေတာပေါ့။ အနှိပ်ကောင်းတဲ့ အနှိပ်သည် တွေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့

ပုံမပြောတတ်ဘူး။ ပုံပြောကောင်းတဲ့လူတွေလည်း တွေ့တယ်။ မနှိပ်တတ်ဘူး။ နှိပ်လည်း နှိပ်တတ်ရမယ်၊ ပုံပြောလည်း ကောင်းရမယ်ဆိုတဲ့လူကတော့ ရေဆင်လောက်ကို ရှားပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘ခင်ဗျား ရေဆင် မြင်ဖူးလား’

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ အိမ်ရှင်က ...

‘မမြင်ဖူးပါဘူးဗျာ။ ကြားဖူးတာပါ။ ဆင်တော့ ဆင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကြွက်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ နေတာလည်း ရေထဲမှာ နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်ဆင်ကြီးတွေက သူ့ကို ကြောက်ရတယ် ဆိုပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘အဲဒါကို ယုံလား’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

အိမ်ရှင်က ...

‘ယုံတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ပြုံးလိုက်လေ၏။

‘ထားပါတော့ဗျာ။ ယုံခြင်း၊ မယုံခြင်းဟာ ခင်ဗျားနဲ့ပဲ ပတ်သက်ပါတယ်။ ကျုပ်ကိုသာ ပုံပြောကောင်းတဲ့အနှိပ်သည် ရှာပေးပါ’

ဟု စနေမောင်မောင်ကပြောလိုက်လျှင် အိမ်ရှင်ကြီးသည် ...

‘ဟုတ်ပါပြီခင်ဗျ... ဟုတ်ပါပြီခင်ဗျ’

ဟု မိုးမွန်အောင်ပြောကာ ထွက်သွားလေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၅) မောင်တောလူ ရောက်လာခြင်း

ညရှစ်နာရီထိုးလောက်တွင် စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးသည် ညစာစားပြီး ဖြစ်နေ၏။ ထိုအချိန်၌ အိမ်ရှင်ရောက်လာ၏။ အိမ်ရှင်နှင့်အတူ လူတစ်ယောက်လည်း ပါလာ၏။ ထိုလူသည် မျက်လုံးတစ်ဖက် စောင်းနေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား ထိုင်ရန်အတွက် ထိုင်ခုံများကို ညွှန်ပြလေ၏။ ၎င်းတို့လည်း ခုံများ၌ ဝင်၍ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ အိမ်ရှင်က ...

‘ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်လိုချင်တဲ့ ပုံပြောကောင်းတဲ့ အနိပ်သည် ဆိုတာ ရပါပြီ။ သူ့ပါပဲ။ နာမည်က ကိုတောက်လောင်တဲ့။ အနိပ် ကောင်းမကောင်းတော့ ဆရာကြီး အနိပ်ခံပြီးမှ သိမှာပါ။ ပုံပြော ကောင်း မကောင်း

တော့ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အခု လမ်းမှာလာရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပုံပြော လာပါတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုမျက်လုံးစောင်း၍ ပခုံးစောင်းသောသူမှာ တရုတ်ကပြား တစ်ဦး ဖြစ်၏။ တောက်လောင်ဆိုသော နာမည်မှာလည်း တရုတ်နာမည် ဖြစ်တန်ရာ၏။ ၎င်း တောက်လောင်သည် စနေမောင်မောင်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စား၊ အခန်း တစ်ခုလုံးကို အသေးစိတ် ထိုင်ရာမှကြည့်နေ၏။ ထိုအချိန်၌ စနေ မောင်မောင်က...

‘ဘယ်လိုလဲ တောက်လောင်ရေ။ တစ်နှစ်လုံး ရက်ပျက်မရှိ နှိပ်ရမယ်။ နှိပ်တဲ့အခါတိုင်းမှာလည်း ပုံပြောရမယ်။ အဲဒါ ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ’

ဟု မေးလိုက်ရာ ၎င်း တောက်လောင်က ...

‘ဒီလိုရှိပါတယ် ဆရာကြီး..။ အကြောချည်းပဲ နှိပ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ဈေးနှုန်းတစ်မျိုး ယူပါတယ်။ အကြောတင် မဟုတ်ဘူး။ အခြင်ပါ နှိပ်မယ် ဆိုရင်တော့ ဈေးနှုန်းတစ်မျိုး ယူပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသားက ...

‘အကြောကတော့ ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ အခြင်က ဘယ်လိုဟာကိုပြောတာလဲ’

ဟု မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ကြားဖြတ်၍ ဝင်မေးလေ၏။

‘ဒီလို ကိုယ့်လူရဲ့။ အကြောဆိုတာက လူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဒေါင်လိုက် သွားနေတာတွေကို အကြောလို့ ခေါ်တယ်။ ကန့်လန့်ဖြတ် သွားနေတဲ့ အကြောတွေကို အခြင်လို့ခေါ်တယ်’

ဟု တောက်လောင်က ပြောလေ၏။

‘အနိပ်သည်ပဲဗျာ..။ အကြောရော၊ အခြင်ရော နှိပ်ရမှာပေါ့။ အကြောချည်းသပ်သပ်၊ အခြင်ချည်းသပ်သပ် နှိပ်တဲ့ အနိပ်သည်လို့ မကြားဖူးပါဘူး’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လျှင် တောက်လောင်က ...

‘ဒီမှာ ကိုယ့်လူတွေဖူးတာတွေက အနိပ်သည်တွေလေ။ ကျုပ်က အနိပ်သည် မဟုတ်ဘူး။ အနိပ်ဆရာ..။ အကြောကို အကြောမှန်း သိတယ်။ အခြင်ကို အခြင်မှန်း သိတယ်။ အကြောမှန်း အခြင်မှန်းမသိတဲ့ အနိပ်သည်မျိုး မဟုတ်ဘူး’

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်ဖိုးသာသည် ဇက်ကလေး ပုဝင်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ စနေမောင်မောင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ပလက်တီနမ်ဘူးမှထုတ်ယူ၍ သစ်ကနက်စွပ်တံ စွပ်၍ မီးညှိရှိုက်ဖွာရင်း ...

‘ကောင်းပါပြီလေ..။ အကြောရော၊ အခြင်ရော နှိပ်ရမှာပေါ့ မောင်တောက်လောင်ရယ်။ အဲဒါ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

‘နာလို့ စုတ်တစ်ချက်သပ်တိုင်း ငွေတစ်ကျပ် ရှင်းရမယ်။ ကျွတ်ကျွတ်... ကျွတ်ဆိုရင် သုံးကျပ်ပဲ။ အားတို့၊ အင်းတို့၊ အမလေးတို့ တ ရင် တစ်ခွန်းကို ငါးကျပ်ပေးရမယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဒီမှာ မောင်တောက်လောင်.. အမလေးလို့ မအော်ဘဲ အမကြီးလို့ အော်ရင် ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ’

ဟု ဝင်၍ပြောလျှင် တောက်လောင်က ...

‘နာရင် အမလေးပဲ တ တယ်။ အမကြီးလို့ မတဘူး။ တကယ်လို့ အမကြီးလို့ တ တယ်ဆိုရင် ဒါ သက်သက် ညစ်တာပဲ။ ညစ်တာဆိုရင်တော့ ကျုပ် မနှိပ်တော့ဘူး။ ထပြီး ပြန်သွားမယ်’

ဟုပြောလျှင် စနေမောင်မောင်က ပြုံးလေ၏။

‘ထားပါတော့ မောင်တောက်လောင်ရယ်။ ပုံပြောခက ဘယ်လောက် ပေးရမှာလဲ’

ဟု မေးလိုက်ရာ တောက်လောင်က ...

‘ပုံပြင်ထဲမှာ ဇာတ်ကောင် တစ်ကောင်ပါရင် သုံးကျပ် ပေးရမယ်။ နှစ်ကောင်ပါရင် ခြောက်ကျပ်ပဲ။ တိရစ္ဆာန် ဇာတ်ကောင်ပါရင် တစ်ကျပ်ခွဲ။ အဲဒီနှုန်းနဲ့ ရှင်းရမယ်။ ခြွင်းချက်တော့ ရှိတယ်။ ရှင်ဘုရင် ဇာတ်ကောင် ပါရင် အဲဒီ ဇာတ်ကောင် တစ်ကောင်တည်းအတွက် ဆယ့်သုံးကျပ် ရှင်းရမယ်။ ပုံနားထောင်ရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရင် နှစ်ဆ တောင်းမယ်။ မရှင်းလို့ ထပ်မေးရင် မေးတဲ့အကြိမ်တိုင်း နှစ်ကျပ်ပေးရမယ်။ ပုံပြင်မှာ ရယ်စရာပါရင် တစ်ခါရယ်တိုင်း တစ်ကျပ် ပေးရမယ်။ ပြီးတော့ အနှိပ်ခံတဲ့အခါမှာ ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်ကို လျှော်ပြီးသားဝတ်မှ နှိပ်မယ်။ နှိပ်ခါနီးမှာ ကျုပ်ကို လစ်ပတန် လက်ဖက်ခြောက်နဲ့ ဖျော်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နဲ့ စီးကရက်တစ်လိပ် တိုက်ရမယ်။ ကျုပ်ကို ပိုက်ဆံပေးတဲ့အခါမှာ ဘိန်းစား ပေးသလို ဒီအတိုင်း ပစ်ပေးရဘူး။ ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ပေးရမယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ ဘယ်လို အနှိပ်သည်လဲ မသိဘူး’

ဟု မကြားတကြား ပြောလိုက်ရာ တောက်လောင်က ...

‘ဒီမှာ ကိုယ့်လူ...။ ခပ်ညံ့ညံ့ထဲက မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သဘောပေါက်ထားဖို့ လိုတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဟုတ်ကဲ့.. ဟုတ်ကဲ့.. ပေါက်ပါတယ်ဗျာ...ပေါက်ပါတယ်။ ရှားမှရှားတဲ့ အနှိပ်ဆရာပဲ’

ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်လေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် ပုံပြောကောင်းသော အနိပ်သည်ကို ခေါ်လာပေးသော အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးအား ငွေသုံးရာ ဘောက်ဆူးပေးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား စနေမောင်မောင်သည် စတင်၍ အနိပ်ခံလေတော့၏။ အနိပ်မခံမီ၌လည်း တောက်လောင်အား လစ်ပတန် လက်ဖက်ခြောက်နှင့် ဖျော်သော လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် စီးကရက်တစ်ဘူးအား ချပေးထားလိုက်၏။ မောင်ဖိုးသာသည် မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။

‘အနိပ်သည်ထဲမှာတော့ တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ အနိပ်သည်ပဲ။ လစ်ပတန် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးမှ နှိပ်တာကိုး’

ဟု ဘွန်ဟောင်းအား ပြောလိုက်ရာ တောက်လောင်က ...

‘ကိုယ့်လူ ဘာနားလည်လို့တုံး။ လစ်ပတန် လက်ဖက်ခြောက်ဟာ အစဉ်အလာ သိပ်ကြီးမားတယ်။ ဆာသောမတ်လစ်ပတန်ဆိုတဲ့ ဆာဘွဲ့ရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်လောက်က ဖော်စပ်ခဲ့တာ။ ကိုယ့်လူ မယုရင် သူရဲ့ဘူးခွံမှာ ရေးထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာကို ကျုပ် အလွတ်ဆိုပြမယ်’

ဟုပြောပြီးလျှင် တောက်လောင်သည် လွန်စွာကောင်းသော အင်္ဂလိပ် အသံထွက်ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရွတ်ဆိုပြလေတော့၏။

‘Sir Thomas Lipton created this world famous Lipton tea over 100 years ago’

မောင်ဖိုးသာသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်နေရ၏။ စနေမောင်မောင်က ပြုံး၍ ...

‘မောင်ဖိုးသာ..။ မင်း ငြိမ်ငြိမ်လေးနေရင် ကောင်းမယ်။ မင်းအနေနဲ့ မောင်တောက်လောင်ကို မနှိုင့်ဘူးကွ။ မောင်တောက်လောင် အင်္ဂလိပ်စာ ကောင်းကောင်းတတ်တယ်။ တော်တော်များများဟာ လစ်ပတန်လို့ပဲ ဖတ်ကြတယ်။ မောင်တောက်လောင်ကတော့ လစ်ပတင်လို့ ဖတ်တယ်ကွ။ ဒါကြောင့်

သူဟာ ကျကျနန တတ်တဲ့လူဆိုတာကို အကဲဖမ်းလို့ ရပါတယ်။ ကဲ.. လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး အနှိပ်ခံရင်း သူ့ပုံပြင်လေး နားထောင်ကြရအောင်ကွာ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်တောက်လောင်သည် လက်ဖက်ရည်ကို မော့ချလိုက်ပြီး နောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဘူးတွင်းမှ နှိုက်ယူလိုက်ပြီး မီးညှိရှိုက်ဖွာလေ၏။ ထိုသို့ရှိုက်ဖွာရင်း စနေမောင်မောင်၏ ခြေဖျားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ကာ ဂျွတ်ခနဲ ချိုးချလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ခြေမျက်စိဘေးရှိ အကြောကလေးတစ်ချောင်းကို လက်မဖြင့် ညှစ်ကာနှိပ်ရင်း ...

‘ဟိုရှေးရှေးတုန်းက ရတနာပစ္စည်းကို လွန်စွာမက်မောတဲ့ လူသုံးယောက်ဟာ ရတနာသိုက် အရှာထွက်ခဲ့ကြတယ် ဆိုပဲ။ သူတို့ဟာ တိဗက်ကုန်းမြေမြင့်ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ တောကြီးမျက်မည်းတစ်ခုကို ဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မဟူရာသေမင်းဆိုတဲ့ ရတနာသိုက်ရှိရာ ကျောက်ဂူကြီးထဲကို ဝင်သွားကြတယ်။ ကျောက်ဂူကြီးရဲ့ အမိုးနားမှာရှိတဲ့ အပေါက်ကို မရမကတက်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ နီပေါပြည်ဘက်က ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာတဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တစ်ဦးရဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို ရခဲ့ကြတယ် ဆိုပဲ။ အဲဒီလို ရခဲ့တယ်ဆိုရင်ပဲ ရတနာပုံနေပြည်တော်ကို သူတို့သုံးယောက် ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီသုံးယောက်ဟာ ရလာတဲ့ ရတနာတွေကို ထုခွဲရောင်းချပြီး သူဌေးဂိုက် ဖမ်းနေကြတယ်။ အဲဒီသုံးယောက်ထဲက အကြီးအကဲဟာဆိုရင် ပုံပြောကောင်းတဲ့ အနှိပ်သည်တစ်ယောက်ကို မရမက ရှာပြီး အနှိပ်ခံရင်း ပုံနားထောင်လေ့ရှိတယ်။ တစ်နေ့ ပုံအပြောကောင်းတဲ့အနှိပ်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်သည် မွေရာအောက်မှ ခြောက်လုံးပြူးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး တောက်လောင်၏ နဖူးကို ချိန်လိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းလည်း ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး တောက်လောင်၏ လည်ပင်းကို ထောက်လိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာမှာလည်း စားပွဲပေါ်မှ ပန်းအိုး

ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီးလျှင် တောက်လောင်၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ထုချရန် ရွယ်လိုက်လေ၏။

တောက်လောင်သည် အနီးရှိ စီးကရက်ဘူးမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူပြီး မီးညှိပြန်လေ၏။ ထိုအခါ၌ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဒီမှာတောက်လောင်....။ မင်းဟာ မည်းနက်သောညီအစ်ကိုများအဖွဲ့က မဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်ရာ တောက်လောင်က ...

‘ဆရာကြီး... ဒီတစ်ခါတော့ လွဲသွားပြီ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘ဒါဆိုရင်တော့ မင်းဟာ စနေဂိုဏ်းက ဖြစ်ရမယ်။ စနေဂိုဏ်းက ဆိုရင်တော့ ဟင်းမယားရဲ့ တောင်စွယ်တစ်ခုမှာရှိတဲ့ ‘ဟိုက်ဒရာ’ ဆိုတဲ့ ရွာကလေးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ တောအုပ်ထဲက ရတနာသိုက်မြေပုံကို ရထားလိုက်တဲ့ ရွှေဘိုသား တရုတ်ကပြား ‘တောလူ’ ဆိုတဲ့ကောင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မင်းဟာ ထောင်နှစ်ခါ ကျဖူးတယ်။ ထောင်ထဲမှာ ကြိမ်ဒဏ်အရိုက်ခံရလို့ မင်း တင်ပါးတွေမှာ အမာရွတ်ကြီးတွေ ရထားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း ငါ ရထားတယ်။ မင်းကို မတွေ့ဘူးသေးပေမယ့် မင်းအကြောင်းကို သိနေတာ သုံးနှစ်လောက် ရှိနေပြီ’

ဟုပြောကာ တောက်လောင်၏ ပခုံးကို ခြေဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ကန်လိုက်ရာ တောက်လောင်သည် ခုတင်ပေါ်မှ လည်၍ နောက်ပြန် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းသည် တောက်လောင်၏ လုံချည်ကို ဆွဲ၍ချွတ်လိုက်ရာ တင်ပါးပေါ်တွင် ကန့်လန့်စင်း အမာရွတ်ကြီး များကို တွေ့ရလေ၏။

တောက်လောင်သည် လူးလဲ၍ ထပြီးလျှင် ...

‘ကျွန်တော် ဆရာကြီးတို့အဖွဲ့နဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆရာကြီးကိုရှာနေတာ သုံးနှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ ဆရာကြီး ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ရွှေဘိုသား တောလူပါ။ ရတနာသိုက်မြေပုံလည်း ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ်’

ဟုဆိုကာ အင်္ကျီကြယ်သီးကိုဖြုတ်၍ ရင်ဘတ်ကို ပြလိုက်ရာ ရင်ဘတ် ပေါ်မှ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့် မြေပုံတစ်ခုကို တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က သေနတ်ကို ပြန်၍သိမ်းလိုက်ပြီးလျှင် ၎င်း၏ လက်ဆွဲအိတ် အတွင်းမှ မြေပုံတစ်ချပ်ကိုထုတ်၍ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာအား ပစ်၍ပေးရင်း ...

‘သူ့ရင်ဘတ်က မြေပုံနဲ့ ဒီမြေပုံကို တိုက်ပြီး ကြည့်စမ်းကွာ’

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာလည်း မြေပုံနှစ်ခုကို တိုက်၍ မြေပုံတွင်ပါသည့် အချက် ၂၂ချက်တွင် ၆ချက် လွဲနေကြောင်း တွေ့ရလေတော့၏။

ဘွန်ဟောင်းသည် လွဲနေသောအချက်များကို မှတ်သားပြီး ...

‘ဆရာကြီး ၂၂ချက် မှန်ပြီး ၆ချက် လွဲနေတယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘လွဲနေတဲ့ ၆ချက်ဟာ တောလူရဲ့ ရင်ဘတ်က မြေပုံ မှန်သလား၊ တို့မြေပုံ မှန်သလား မပြောနိုင်ဘူးကွ။ အဲဒီ လွဲနေတဲ့ ၆ချက်ဟာ တို့အတွက် သေမင်းပဲ။ မဟူရာသေမင်းဆိုတာ အဲဒီ ၆ ချက်ကို ခေါ်တာ ဖြစ်မယ်။ တစ်ချက်လေး လွဲသွားတာနဲ့ ဇီဝိန်ကြွသွားအောင် စီမံထားတဲ့ နေရာတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ဟု ပြောပြီးလျှင် စနေမောင်မောင်သည် ‘တောက်လောင်’ ခေါ် ‘တောလူ’ အား ...

‘ကဲ..ကဲ.. မောင်တောလူ။ အေးအေးဆေးဆေး နေပေတော့။ မင်း ရင်ဘတ်က မြေပုံကိုလည်း ငါတို့ အများကြီး စဉ်းစားရမယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တောလူက ...

‘ကျွန်တော် ဆက်ပြောရဦးမလား။ နှိပ်ကော ဆက်နှိပ်ရဦးမလား’

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘နှိပ်လည်း မနှိပ်နဲ့တော့။ ပုံလည်း ဆက်မပြောနဲ့တော့။ မင်းကို မေးတာကိုပဲ မင်း ဖြေပေတော့။ ဒီမြေပုံကို မင်းဟာ ‘ဘီဘီ’ ဆီက ရခဲ့တာ မဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်ရာ တောလူက ...

‘ဘီဘီက ပေးတာမဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး။ ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့် ဟန်နဲ့ ခိုးပြီး ယူလာခဲ့တာ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ပြုံးလေ၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်က ...

‘ကောင်းပြီ။ အဲဒီ မြေပုံအတိုင်း မင်းတို့ သွားပြီးပြီ မဟုတ်လား’

မေးပြန်ရာ တောလူက ...

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် သွားပါတယ်။ လူခြောက်ယောက် သေသွားပါတယ်’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

‘အဲဒီ ခြောက်ယောက်ထဲမှာ ပေသီးဆိုတဲ့ကောင် ပါတယ် မဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်ရာ တောလူက ...

‘မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ပေသီး ပါပါတယ်။ ပေသီးဟာ ပထမဦးဆုံး သေတဲ့လူပါပဲ’

ဟု မောင်တောလူက ပြန်၍ပြောလေ၏။

ဘွန်ဟောင်းသည် ဘေးမှနားထောင်နေရင်း စနေမောင်မောင်အား ...

‘ဆရာကြီး...ပေသီးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ပေသီးလား’

ဟု ဝင်၍မေးရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဟုတ်တာပေါ့ ဘွန်ဟောင်းရယ်..တို့ ပေသီးပေါ့။ ပေသီးဟာ ဒီနှစ်မှာ သူတို့နဲ့ လိုက်မသွားလည်း သေမှာပဲ။ သိပ်ပြီး သေပန်းပွင့်နေတဲ့ကောင်။ ငါက သူ့ကို စာနဲ့ လှမ်းသတိပေးတယ်။ ဘယ်မှ မသွားနဲ့။ ဘာမှ မလုပ်နဲ့။ ငြိမ်ငြိမ် လေး အိမ်မှာနေလို့ ပြောတယ်။ ငါ့တပည့်ထဲမှာ ငါ့စကား နားမထောင်တဲ့လူ လေးယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ပေသီး ပါတယ်။ မတတ်နိုင်ဘူးလေကွာ’

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် စနေမောင်မောင်သည် တောလူ၏ ရင်ဘတ်မှ မြေပုံနှင့် သူ့တွင်ရှိသော မြေပုံ၏ ကွာဟမှုကို စဉ်းစားနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလည်း တောလူအား နေရာထိုင်ခင်းပေးရန်နှင့် အိပ်လိုက် အိပ်နိုင်ကြောင်း မှာကြား လိုက်လေတော့၏။ တောလူအိပ်ရန်အတွက် အခန်းလွှတ်တစ်ခုကို ပြရ၏။ တောလူသည် ကျွန်ုပ်အား ...

‘ဒီမှာ ကိုဘွန်ဟောင်းရဲ့။ ကျုပ်မှာက ရောဂါတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီ ရောဂါကတော့ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခုခုကို စွဲစွဲမြဲမြဲ အာရုံစိုက်ပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ခြေမသယ်ချင်၊ လက်မသယ်ချင်ဖြစ်တဲ့ရောဂါ ပါပဲ။ အခုလည်း ကျုပ်ဟာ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်ကို ခြေရာခံလိုက်နေရတာ သုံးနှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ အခုလည်း သူ့ကို တွေ့ရပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ ရောဂါဟာ မသက်သာပါဘူး။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကျုပ်ဟာ အိပ်ရာထဲ လဲတော့မှာပါ။ ကျုပ်အတွက် ဆေးလိုပါတယ်။ ဆေးဟာ တခြားဆေး မဟုတ်ဘူး။ မြွေ ဟောက်သား ချက်စားလိုက်ရင် ပျောက်တယ်ဗျ။ အဲဒါ နည်းနည်း ကူညီစမ်း ပါဗျာ’

ဟုပြောလျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘မြွေအကြောင်းတော့ မပြောပါနဲ့ ငါ့လူရာ။ ကျုပ်က ကြောက်လွန်း လို့ပါ။ မောင်ဖိုးသာဆီ အကူအညီတောင်း ’

ဟုပြောလျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘မြွေ မပြောနဲ့။ ကျုပ်က ငါးရှဉ့်တောင် ကြောက်တာ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားဆေးကို ခင်ဗျားပဲ ရှားစားတော့’

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးလည်း အိပ်စက်ကြလေ၏။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ၌ လက်ဖက်ရည်သောက်ရာတွင် သုံးဦးသား ဆုံမိ၏။ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်မှာမူ လက်ဖက်ရည် မသောက်ဘဲ အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင် ပေါ်တွင် ဟာသ ယောဂလေ့ကျင့်ခန်းများကို လုပ်နေလေ၏။ လက်ဖက်ရည် သောက်နေစဉ်အတွင်း တောလူက ...

‘ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်.. ကျုပ်မှာက ရောဂါရှိတယ်ဗျ။ ဇက်ကြောထိုးတဲ့ ရောဂါအတွက် ဆေးကတော့ မယ်သီလရှင်ကိုိုင်တဲ့ တောင်ငွေကို ဂင်္ဂါမြစ်ရေနဲ့ သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကြိုသောက်ရမှာဗျ။ အဲဒါလေး နည်းနည်း ကူညီကြပါဗျာ’

ဟုပြောလျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ကျုပ်မှာ မယ်သီလရှင် အသိလည်း မရှိဘူး။ ကျုပ်သိတဲ့ မယ်သီလရှင် ကလည်း တောင်ငွေ မကိုိုင်ဘူး။ ဂင်္ဂါမြစ်ရေကလည်း အိန္ဒိယသွားမှ ရမှာ။ မောင်ဖိုးသာကပဲ တစ်ဆိတ်ကူညီလိုက်ပါ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘မနေ့ကပြောတော့ အားကုန်တဲ့ ရောဂါဆို။ မြွေဟောက်သား ချက်စားမှ ရမယ်ဆို။ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရပြန်တာတုံး။ ခင်ဗျားရောဂါကလည်း အမျိုးမျိုးပါပဲလား’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် တောလူသည် ပြုံးလေ၏။ လက်ဖက်ရည် သောက် ပြီးသောအခါ၌ တောလူသည် သတင်းစာဟောင်း တစ်စောင်ကို ဖတ်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဒီမှာ ကိုတောလူ။ ခင်ဗျား ဖတ်နေတာ ပြီးခဲ့တဲ့လက သတင်းစာကြီးဗျ’

ဟု သတိပေးလိုက်ရာ တောလူက ...

‘ကျုပ် သိပါတယ်မောင်ဖိုးသာလေးရဲ့။ ပြီးခဲ့တဲ့လ ကတည်းက ကျုပ် သတင်းစာ မဖတ်ရလို့ ကျုပ်က ပြန်ပြီး ဖတ်နေတာ။ လူလည် မလုပ်စမ်း ပါနဲ့ကွာ။ ဩော်... ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ် မောင်ဖိုးသာရေ။ ကျုပ်မှာ လက်တုန် ခြေတုန်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါ ရှိတယ်ကွယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

‘အဲဒီရောဂါအတွက် ဘယ်လို ကတ်သီးကတ်သပ်ဆေးမျိုး တောင်းဦး မလို့လဲ’

ဟု ပြန်မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တောလူက ...

‘ဒီလိုရှိတယ် မောင်ဖိုးသာရဲ့။ မုဆိုးမ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ ယုန်နက်သားနဲ့ ချက်ရမယ်။ အဲဒီဟင်းကို ခုနစ်ရက် စားပြီးရင် အဲဒီရောဂါ ပျောက်တယ်ဆိုပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် ဤမျှ ရွတ်ရွတ်နောက်နောက် ပြောတတ်သော တောလူ၏အနီး၌ မနေလို၍ ...

‘တော်ဗျာ...’

ဟုပြော၍ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါကျမှပင် တောလူသည် ၎င်း၏ အိတ်ကပ်တွင်ပါသော ဖဲထုပ်ကို ထုတ်လိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ တောလူကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ တောလူသည် ဖဲချပ်ကို ခင်းလိုက်၏။ ပြီးလျှင် တစ်ယောက်တည်း ဖဲကစားနေ၏။ တောလူ၏ ဖဲထုပ်မှာ အများသူငါ တွေ့ဖူး မြင်ဖူးသော ဖဲထုပ် အဟုတ်ပေ။ အရုပ်လေးမျိုး ပါ၏။ ထိုလေးမျိုးမှာလည်း မျောက်ရုပ်၊ မြွေရုပ်၊ မြင်းရုပ်၊ မိန်းမရုပ်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ တောလူသည် ဖဲထုပ်လေးများကို ဝေလိုက်၊ လှန်လိုက်၊ ကောက်လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ စနေမောင်မောင် ရောက်လာလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ထိုဖဲထုပ် မြင်လိုက်လျှင် ...

‘ဟေ့..တောလူ။ ဒါ.. ဘီဘီ ကစားတဲ့ ဖဲထုပ်ကွ။ မင်း သူ့ဆီက ရလာတာ မဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်ရာ တောလူက ...

‘ဘီဘီက ပေးလိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ ရအောင် ယူလာတာပါ။ ဘယ်လို ကစားရမှန်း မသိပါဘူး’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဒါ.. စနေဂိုဏ်းသားတွေ ကစားတဲ့ ဖဲထုပ်ကွ။ ဒီဖဲထုပ်ထဲမှာ သူတို့ အသင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိတယ်။ မင်း ရင်ဘတ်က ရတနာသိုက် သွားတူးတဲ့အခါမှာ ဒီဖဲထုပ်က အသုံး ဝင်ချင် ဝင်နေလိမ့်မယ်ဟေ့။ ရှေးအခါ က ဒီဖဲထုပ်ကို စနေဂိုဏ်းသားတွေက သားရေပြားနဲ့လုပ်ပြီး ကစားကြတာ။ အဲဒီဖဲထုပ်ထဲမှာ သူတို့ရဲ့ အတတ်ပညာတွေ အကုန်ပါတယ်ကွ။ ဒါကို ဆေတန်ကတ်လို့ ခေါ်တယ်။ ပြုစားတဲ့ နည်းတွေတောင် ပါတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီ ဆေတန်ကတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အထောက်အထားတွေ၊ အမှတ်အသားတွေ ငါ့မှာ ရှိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟင်းမယားတောင်စွယ်နားက ရတနာသိုက်က တော့ ငါတို့လက်ထဲ ရောက်ရမှာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်စဉ်၌ပင် တောလူသည် ဖဲထုပ်ကို ကုလားဖန်ထိုး၍ ဖဲချပ်ကို ဆွဲလှန်လိုက်ရာ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံပါသော ကတ်ပြားတစ်ချပ် ပေါ်လာလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ စနေမောင်မောင်က ...

‘အဟုတ်ပဲကွ။ ငါတို့ သွားတဲ့ လမ်းကြောင်းမှာ မိန်းမတစ်ယောက် နှောက်ယှက်လိမ့်မယ်လို့ ငါ သိထားတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် တောလူက ...

‘အဲဒါ ဘယ်သူလဲ ဆရာကြီး’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း
မီးခိုးများကို ထုတ်လိုက်ကာ ...

‘မင်း သိပြီးသားပါကွာ..။ ဘာဘရာလေ...’

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၆) ဘာဘရာအကြောင်း ပြောပြခြင်း

မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် စနေမောင်မောင်ပြောလိုက်သော
ဘာဘရာဆိုသည့် မိန်းမအကြောင်းကို သိရှိခြင်း မရှိကြပေ။ ထို့ကြောင့်
ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဘာဘရာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဆရာကြီးရဲ့၊’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

‘အကြမ်းဖျင်းပြောရရင်တော့ ဘာဘရာဆိုတာက အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ
ကပြားမလေး တစ်ဦးပဲ။ မြန်မာပြည်မှာ မိန်းမသားထဲက ဩကာတစ်ဇင်းခေါ်
တဲ့ လောကီပညာကို သူ့လောက်နဲ့စပ်တဲ့သူ မရှိဘူး။ အတော့်ကို နှိုက်နှိုက်

ချွတ်ချွတ် လေ့လာထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ ကျုပ်တို့က အိန္ဒိယပြည်ထဲကို ဝင်သွားရင် ဟိုတယ် ရှာရတယ်။ တည်းခိုခန်း ရှာရတယ်။ နေဖို့ထိုင်ဖို့၊ စားဖို့သောက်ဖို့ပေါ့ဗျာ။ ဘာဘရာကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ အိန္ဒိယပြည်ထဲ ဝင်သွားတာနဲ့ သူ့ကိုကျွေးမယ့်သူတွေ တစ်ပုံကြီးပဲဗျ။ ဘာကြောင့် ဒီလို ဖြစ်ရသလဲဆိုတော့ ဥပမာတစ်ခု ပြောပြမယ်။ အာဂျင်တာလိုဏ်ဂူနားမှာနေတဲ့ မဟာရာဂျာတစ်ယောက်ရဲ့ကတော် မဟာရာနီတစ်ယောက်ဟာ သားသမီး မရဘူး။ သားသမီး လိုချင်လိုက်တာ တစ်ပိုင်းကို သေနေတာပဲ။ အဲဒီမှာ ဘာဘရာနဲ့လည်း တွေ့ရော ဘာဘရာက သားသမီးရအောင် သူ့အတတ်နဲ့ လုပ်ပေးလိုက်တယ်လေ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဘယ်လို လုပ်ပေးလိုက်တာလဲ ဆရာကြီးရဲ့’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

‘သူနည်းက ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ။ ယုံစရာတောင် မရှိဘူး။ မြစ်ထဲက ကျောက်ခဲတစ်ခဲကောက်ပြီး စော်ဘွားကတော်ရဲ့ဗိုက်မှာ ပိတ်အပြာစနဲ့ ကပ်ပြီး ချည်ပေးလိုက်တယ်။ တိုက်ဆိုင်တာလား၊ သူ့ရဲ့ပညာစွမ်းပဲလား ဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီ စော်ဘွားကတော် သန္ဓေရသွားတယ်။ အဲဒီမှာ စော်ဘွားကတော်ဟာ ဘာဘရာမှ ဘာဘရာ ဖြစ်တော့တာပဲ’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောပြလေ၏။

‘အဲဒီလိုလုပ်လို့ ကိုယ်ဝန်ရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား ဆရာကြီး’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

“ဒီလိုရှိတယ် ဘွန်ဟောင်းရဲ့။ ကုန်းဘောင်ခေတ်မှာ အလွန်အင်မတန်မှ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ အတုလဆရာကြီးပျော်ရဲ့အဆိုမှာ ‘အနန္တသော စကြဝဠာ၊ အနန္တသော သတ္တဝါ၊ အနန္တသော ဉာဏ်နုဉာဏ်ရင့်၊ အနန္တသော အစီအရင်၊ အနန္တသော ကောင်းကျိုး၊ မကောင်းကျိုး၊ အနန္တသော ဝတ္ထု၊ အနန္တသော တည်ရာ၊

အနန္တသော ဓာတ်၊ အနန္တသော ပစ္စည်း၊ အနန္တသော ပစ္စုပ္ပန် စသည်တို့နှင့် ယှဉ်ကုန်သော အနန္တသော လောက၌ အနန္တသော နေ၊ လ၊ နက္ခတ်တာရာ၊ အခါဗီဇော၊ ယတြာတို့ဖြင့် ပြွမ်းကုန်၏။ ထို့ကြောင့်ရကား အနန္တသော ဇိနဖြစ်သော ဘုရားသဗ္ဗညုကိုထား၍ မည်သူ့အားမျှ တိုက်ရိုက် မုချဇကန်တ ဖြစ်သောပစ္စည်း၊ ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းတရား အကျိုးတရားဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤကား အဘယ်ကြောင့် ဖြူသည်၊ ထိုကား အဘယ်ကြောင့် မည်းသည်၊ နီသည်၊ ဝါသည်၊ စိမ်းသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အခေါက်၊ အရွက်၊ သစ်ပင်၊ သစ်မြစ်စသည့် ဓာတ်လေးပါးတို့၌လည်းကောင်း လုံးလုံးလျားလျားခြားနားခြင်း မရှိနိုင်ကာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အရသာတည်း’ လို့ ဆိုထားတယ်။ အဓိပ္ပာယ်အကျဉ်းကတော့ ဘယ်ဟာနဲ့ ဘယ်လို လုပ်လိုက်ရင် ဖြစ်တယ်၊ မဖြစ်ဘူး အတပ်ပြောလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ အတပ် ပြောလို့ရတာက သဗ္ဗညုတပဲရှိတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေက ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုဖြစ်တယ်၊ မဖြစ်ဘူး ဆိုတာ အတိအကျ ပြောလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဘာဘရာလုပ်ပေးတဲ့ မြစ်ထဲက ကျောက်ခဲကလေးကို မဟာရာဂျာကတော်ရဲ့ ဗိုက်မှာ အဝတ်ပြာလေးနဲ့ ချည်ပေးရုံနဲ့ သန္ဓေ ရတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့လည်း အတိအကျပြောလို့ မရဘူး။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့လည်း အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး မောင်ဘွန်ဟောင်း ရေ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ကျမ်းကိုး ကျမ်းကားဖြင့် ရှင်းပြလိုက်လေ တော့၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘နောက်ကော ဒီ ဘာဘရာဆိုတဲ့ ကပြားမက ဘာတွေ လုပ်ပေးသေး သလဲ ဆရာကြီးရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပါဦး’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘ကျွန်ုပ် သူလုပ်တာကို တစ်ခါတွေ့ဖူးတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ရစ်ချတ်ဆိုတဲ့ကောင်က အလုပ် သိပ်မလုပ်ဘူး။ သိပ်ပျင်းတဲ့ကောင်။ သူ့မိန်းမက စီစီလျာတဲ့။ သိပ်ပြီး လောဘကြီးတဲ့ ကောင်မလေး။ စီစီလျာက ကွန်ဗင့်

ကျောင်းထွက်။ ရစ်ချတ်က စိန်ပေါ ကျောင်းထွက်..။ နှစ်ယောက်လုံးက အင်္ဂလိပ်ကျောင်း နေခဲ့ကြလေတော့ နှစ်ယောက်လုံးစလုံးက အင်္ဂလိပ်နာမည်တွေ ရနေကြတာ။ အမှန်က မြန်မာအစစ်တွေပဲ။ အဲဒီမှာ စိစိလျာက ရစ်ချတ် အလုပ်လုပ်အောင် ဘယ်လို လုပ်မရမလဲ ဘာဘရာဆီ အကူအညီတောင်းတယ်။ အဲဒီမှာ ဘာဘရာက နည်းပေးတယ်။ နည်းကတော့ လွယ်လွယ်လေးပဲကွ’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီးရဲ့။ ပြောပြပါဦး’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

‘ဒါက ဒီလို ဘွန်ဟောင်းရဲ့..။ စာကလေးရဲ့။ အမွှေးနည်းနည်းကို ရစ်ချတ်ရဲ့အင်္ကျီ အိတ်ထဲ ထည့်ခိုင်းတယ်။ ဂါထာက အင်္ဂလိပ်လို ရွတ်ရတာ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘အဲဒီ ဂါထာကို ပြောပြပါဦး ဆရာကြီးရဲ့’

ဟု မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်သည် ဘာဘရာ၏ ဂါထာကို ရွတ်ပြလိုက်လေ၏။

‘STEADFAST BREADWINNER BE, A GOOD HUSBAND TO ME’

ဘွန်ဟောင်းသည် ထိုဂါထာကို လိုက်၍ရွတ်၏။

‘အဲဒီလို လုပ်လိုက်တော့ ဘယ်လို ဖြစ်သွားသလဲ ဆရာကြီးရဲ့’

ဟု မေးလိုက်ရာ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ...

‘ဆန်းတော့ ဆန်းတယ်ဟေ့။ ဆရာတော်ခင်ကြီးပျော်ရဲ့နည်းအတိုင်း အနန္တသော အကြောင်း၊ အနန္တသော အကျိုးပဲဟေ့။ ရစ်ချတ်ဆိုတဲ့ကောင် မနားမနေ အလုပ်လုပ်တာ ငါတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

‘ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ် ဆရာကြီးရယ်..။ သူ့ဟာက အင်္ဂလိပ်လို ဆိုတော့ မိန်းမတိုင်းအင်္ဂလိပ်လို တတ်တာမဟုတ်ဘူး ဆရာကြီးရဲ့။ မြန်မာလို ဆိုရင် ဘယ်လိုလဲ’

ဟု မေးလိုက်ရာ ...

မြန်မာလိုဆိုရင် ဟောဒီလိုဆိုရင် ကောင်းမယ်ကွ။

‘မြန်မြန်လုပ်ပါ ထမင်းရှင်။ ကျွန်မချစ်သော လင်’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ငြိမ်၍ နားထောင်နေရာမှ ...

‘ဆရာကြီးရယ်..ဒီဘာဘရာဆိုတဲ့ ကပြားမက အတော့်ကိုတတ်တာပေါ့’

ဟု ဝင်၍ပြောလေ၏။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ခေါင်းကို အသာဆတ်၍ပြလေ၏။

ထိုအခါ တောလူက ...

‘ဒီ ကပြားမ အကြောင်းကတော့ မပြောနဲ့ မောင်ဖိုးသာရေ။ ဒီပညာမျိုးတွေ အတော့်ကို တတ်တာ။ တစ်ခါတုန်းက မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့ကို ညှစ်လိုက်တယ်။ သူက မညှစ်ဖို့ တောင်းပန်တယ်။ မရတဲ့အဆုံးမှာ ဘာမှ မပြောဘူး။ ဘယ်လို လုပ်လိုက်တယ် မသိဘူး။ အဲဒီမိန်းမဟာ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ကို လာတောင်းပန်ရတယ်တဲ့။ အဲဒါတော့ ကျုပ်မျက်စိနဲ့ကို မြင်တယ်’

ဟု ပြောပြလိုက်လေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် နားထောင် နေ၏။ ထို့နောက် ...

‘အဲဒီ ဘာဘရာဆိုတဲ့ မိန်းမက ဘာလုပ်စားလဲ’

ဟု မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဒီမိန်းမက ရတနာသိုက်တွေ လိုက်ရှာနေတာ။ တစ်ခုနှစ်ခုလည်း မြက်မြက်ကလေး ရဖူးလေတော့ အတော်ကြီးကို တက်ကြွနေတာ။ ဒီကြားထဲ ‘ရွှေကွ’ ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ သွားတွဲမိတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ရွှေကွကလည်း သိုက်ဆရာရူး ရူးနေတာ။ သိုက်ဆရာဆိုတာလည်း အားလုံးနားလည်အောင် ပြောလိုက်တာပါ။ တကယ်တော့ ‘ထရက်ရှာဟန်းတား’ (ရတနာမုဆိုး)လို့ ခေါ်တာပေါ့ကွာ။ ခက်တာက ဘာဘရာဟာ အခု မောင်တောလူပြောတဲ့ သိုက်ကို သူလည်း သိထားတယ်။ သူ့မှာ မြေပုံတစ်ချပ်လည်း ရှိတယ်။ သူ နဲ့တွဲတဲ့ ရွှေကွမှာလည်း မြေပုံတစ်ချပ် ရှိတယ်။ အဲဒီ မြေပုံနှစ်ခု တိုက်ကြည့်တာ ခြောက်ချက် လွဲနေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့သွားတဲ့ လမ်းကြောင်းမှာ ဘာဘရာဟာ ဝင်ရှုပ်မှာတော့ သေချာတယ်ကွ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဘာဘရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပါပရာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့အလုပ်မှာ လာပြီး ရှုပ်ရင်တော့ ကောင်းကောင်းကြီးကို ဆုံးမလိုက်မယ် ဆရာကြီး’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်ကပြုံး၍ စီးကရက်ပြာခြွေရင်း ...

‘အပြောမကြီးနဲ့ ဘွန်ဟောင်းရေ။ ဘာဘရာကလည်း ခေတဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ မသေချာသေးရင် ရွှေညာက စောင့်နေမယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမမျိုး။ သူ့မှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေထဲမှာ အချိန်ကို စောင့်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဘာမဆို ဒီမိန်းမဟာ အချိန်စောင့်ပြီးမှ လုပ်တတ်တာ။ ဘုရင်ခံကတော်ရဲ့ ပတ္တမြားလည်ဆွဲကိစ္စတုန်းက ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်ပြီးမှ သူ အချိန်စောင့်ပြီး လုပ်ထည့်လိုက်တာ ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ သူ့ကို ဘလက်ဘရာသားတွေ ထက်တောင် ဂရုစိုက်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်’

ဟု လေးနက်နက်ကြီး ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

ဘာသာရာ၏ထောင်ချောက်အတွင်းသို့

စနေမောင်မောင်တို့လူစုသည် ခရီးထွက်ရန် ကြံစီနေကြပြီ ဖြစ်သည်။
 ဘွန်ဟောင်းသည် စနေမောင်မောင် ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း ပစ္စည်းများ
 စုံစေ့သည်ထက် စုံစေ့အောင် ယူဆောင်လေ၏။ တောလူမှလည်း နေ့စဉ်
 ဈေးသို့ထွက်၍ ပစ္စည်းများကို ဝယ်နေ၏။ မည်သည့် ပစ္စည်းများ ဝယ်နေ
 သည်ကိုမူ မသိရပေ။ မောင်ဖိုးသာမှာမူ ဝတ္ထုစာအုပ်များကို ဝယ်ယူစုဆောင်း
 နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဟေ့..မောင်ဖိုးသာ။ တောထဲမှာ စာကြည့်တိုက် ဖွင့်မလိုလား’

ဟုမေးရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘အပြစ်တင်ချင်လည်း တင်တော့ ကိုဘွန်ဟောင်းရေ။ ပျင်းစရာ
 ကောင်းတဲ့ အချိန်မှာ ဝတ္ထုစာအုပ်လေး ဖတ်ရတာ မဆိုးဘူးဗျ’

ဟု ပြောသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ထားပါတော့.. ထားပါတော့။ ကိုယ့်လူက ဘယ်လိုဝတ္ထု အမျိုးအစား
 တွေကို ကြိုက်တာလဲ’

ဟု မေးရာ ...

‘အချစ်ဝတ္ထု ကြိုက်တယ် ကိုဘွန်ဟောင်းရေ။ စွန့်စားခန်းတွေ မကြိုက်
 ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မကြိုက်သလဲဆိုတော့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း စွန့်စားနေရတယ်
 မဟုတ်လား။ အချစ်ဝတ္ထုက ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖို့ ကောင်းတယ်။ တစ်ခါတလေ
 စာအရေးကောင်းတဲ့ စာရေးဆရာရဲ့ဝတ္ထုကို ဖတ်ရရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
 ဇာတ်လိုက် ဖြစ်သွားတာဗျ။ မင်းသမီးနဲ့ ဇာတ်လိုက်နဲ့ကွဲရင် ကိုယ်က လိုက်ပြီး
 လွမ်းလိုက်၊ မင်းသမီးနဲ့ ဇာတ်လိုက်နဲ့ ပေါင်းသွားရင် ကိုယ်ပါ လိုက်ပြီး
 ပျော်တယ်ဗျို့။ အတော့်ကို ကောင်းတာ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မင်းသမီးနဲ့

မင်းသား မပေါင်းတဲ့ဇာတ်ဆို ကျုပ်က မဖတ်ဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲ ကွဲနေ ကွဲနေ နောက်ဆုံးတစ်ရွက်မှာတော့ ပေါင်းကို ပေါင်းမှ...။ မပေါင်းရင် ဂျောင်းပဲ’

ဟု ပြောလေ၏။

‘အဲဒီလိုဆိုရင် ဒီလို လုပ်ပါလားကွ။ ဝတ္ထုထဲမှာ မပေါင်းရင် နေပါစေ။ စက္ကူအဖြူတစ်ရွက်ထပ်ကပ်ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပေါင်းတယ်ဆိုပြီး ရေးထည့် ကွာ။ စာရေးဆရာက ပေါင်းမပေးပေမယ့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပေါင်းပေးလိုက်’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသားက ...

‘အဲဒီလို မဟုတ်ကဟုတ်က အကြံတွေ မပေးစမ်းပါနဲ့ဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်စဉ်ပင် တောလူ အနီးသို့ရောက်လာ၍ မောင်ဖိုးသားက ...

‘ကိုတောလူ.. ခင်ဗျား ပျင်းတဲ့အခါမှာ ဘာလုပ်လေ့ရှိသလဲ’

ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ ကိုတောလူက ...

‘ငါပျင်းရင် သူများကို ချောက်တွန်းတယ်ကွ။ သူများ ချောက်ကျ သွားတာတွေရင် ငါပျော်တယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသားက ...

‘တော်ဗျာ..ခင်ဗျား အပျင်းဖြေနည်းက အတော့်ကို အကုသိုလ်ပွားတာပဲ’

ဟု ပြောပြီးလျှင် ဘွန်ဟောင်းဘက်သို့လှည့်ကာ ...

‘ကိုဘွန်ဟောင်း... ခင်ဗျား ပျင်းရင် ဘာလုပ်သလဲ’

ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ငါပျင်းရင် ကဗျာစပ်တယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာလိုမကျွမ်းတော့ တရုတ်လို စပ်တယ်ကွ။ ဟိုတစ်နေ့က လသာသာမှာ လကြီးကိုကြည့်ပြီး

ကဗျာတစ်ပုဒ် စပ်ချင်တာနဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် စပ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကဗျာကို မြန်မာလိုပြန်ပြောရင် ကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ’

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်းဗျာ။ ပြောပြစမ်းပါဦး’

ဟု ပြောလေ၏။

‘ဒီလို မောင်ဖိုးသာရဲ့...။ ငါတို့ တရုတ်ကဗျာက ၁၄လုံး စပ်ရတယ်ကွ။ ပထမတစ်ကြောင်းမှာ ကိုယ်ပြောချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တင်ပြရတယ်။ ဒုတိယတစ်ကြောင်းမှာ အဲဒါနဲ့ မပတ်သက်တာကို ရေးရတယ်။ တတိယ အကြောင်းမှာက ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကို ရေးရတယ်။ စတုတ္ထ အကြောင်းမှာက ကိုယ့်ရဲ့ ခံစားချက်ကို ရေးရတယ်။ ဥပမာကွာ... ဟိုတစ်နေ့က ငါ လကြီးကိုကြည့်ပြီး ကဗျာစပ်ချင်လို့ စပ်ထားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရေးပြမယ်။ မင်းတို့ မရယ်ကြနဲ့။’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလျှင် ...

‘မရယ်ပါဘူးဗျာ။ ပြောပြစမ်းပါ’

ဟု မောင်ဖိုးသာနှင့် တောလူတို့က ပြောလျှင် ဘွန်ဟောင်းသည် သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးထားသော တရုတ်ကဗျာကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြောပြလိုက် လေ၏။

‘လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာနေတယ်။

မူသီရိမ်းချက်တဲ့ ကြက်သားဟင်းက မဆလာများတယ်။

လမင်းသာတော့ လမင်းကို ကြည့်မယ်။

မဆလာများတော့ မူသီရိမ်းကို ဆဲမယ်။

လောကကြီးမှာ အကောင်းချည်းပဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွယ်’

ဘွန်ဟောင်းသည် သူ၏ကဗျာကို ရွတ်ဆိုပြလိုက်သောအခါ
မောင်ဖိုးသာနှင့် တောလူတို့ လက်ခုပ်တီးလေ၏။ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကိုဘွန်ဟောင်းကြီးကလည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲဗျ။ ကဗျာတွေ ဘာတွေ
စပ်တတ်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကဗျာက ဟိုရောက်ဒီရောက်နဲ့ အမြီးအမောက်
မတည့်ပါလား’

ဟုပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘သူ့စပ်နည်းကိုက အဲဒီအတိုင်းပဲကွ။ ဒီကဗျာမျိုးက တစ်ခါတည်း
ဖတ်ရုံနဲ့ မပြီးဘူးကွ။ ခဏခဏဖတ်ပြီး တစ်မိမ့်မိမ့်တွေးမှ ကဗျာဆရာရဲ့
တင်ပြချက်၊ ကဗျာဆရာရဲ့ ပုံဖော်ချက်၊ အင်းမေ့ဂျ်တွေ ပေါ်မှာကွ။ ငါ့
ကဗျာကို မင်းအနေနဲ့ တစ်ခေါက်ပဲဖတ်ရင် အရိုးပဲ တွေ့မယ်။ နှစ်ခေါက်ဖတ်မှ
အရွက်ကို တွေ့မယ်။ သုံးခေါက်ဖတ်မှ ပင်စည်ပင်မကို တွေ့မယ်။ လေးခေါက်
ဖတ်မှ အဖူးအပွင့်ကို တွေ့မယ်။ ငါးခေါက်ဖတ်မှ အသီးကို တွေ့မယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

‘ထားပါတော့ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်.. ထားပါတော့။ ကျုပ်တို့က အဲဒါကို
သိပ်နားမလည်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားက ပျင်းရင် ကဗျာစပ်တတ်တယ်လို့
မှတ်ထားရမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ နေပါဦး ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်။ ကျုပ်မသိလို့
မေးရဦးမယ်။ ကျုပ်တို့ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်ပျင်းရင် ဘာလုပ်သလဲ’

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် စီးကရက်
တစ်လိပ်ကိုထုပ်၍ မီးညှိရှိက်ဖွာရင်း...

‘အဲဒါက ဒီလိုရှိတယ်ကွ။ ငါနဲ့ ဆရာကြီး တွဲလာတာ ကြာပြီ။
ဆရာကြီး ပျင်းတယ်လို့ပြောတာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ ပြီးတော့ ပျင်းတဲ့
အလေ့အထလည်း မရှိဘူး။ အလုပ်တစ်ခု လုပ်လို့ပြီးသွားရင် နောက်အလုပ်
တစ်ခုကို လုပ်လေ့ရှိတယ်။ အားနေတဲ့ အချိန်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ တစ်ခါတလေ
အလုပ် လုပ်စရာ လုံးဝမရှိတဲ့ အချိန်မျိုးမှာတော့ တင်ပျဉ်ခွေပြီး ခါးကို
ဆန့်ဆန့်ထားပြီး ထိုင်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး ငြိမ်နေလေ့ ရှိတယ်ကွ။

တစ်နေ့မှာ ငါက ဆရာကြီး အဲဒါ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်တာလားလို့ မေးတော့ သူက ဒီမှာ ကိုယ့်လူ။ ကိုယ့်လူ ကြိုက်သလို ထင်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် တကယ် လုပ်တာကတော့ အာရုံတွေကို ခေါ်ယူနေတာ။ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ မီရှင်လိုက်စ် လို့ ခေါ်တယ်လို့ ပြောဖူးတယ်။ ငါလည်း ဆက်ပြီး မမေးတော့ဘူး’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး မကြာမီ၌ စနေမောင်မောင်၊ ဘွန်ဟောင်း၊ မောင်ဖိုးသာနှင့် တောလူဆိုသော လူစွန့်စားလေးဦးသည် မြန်မာပြည်၏ မြောက်ဘက်စွန်းကျသော တောအုပ်ကြီးတစ်ခု အတွင်းမှ အိန္ဒိယပြည်သို့ ဖြတ်ထွက်ရန် ခရီးနှင့်ကြပြီဖြစ်၏။ ၎င်းတို့၏ အစီအစဉ်မှာ နီပေါပြည်မြောက်ပိုင်းသို့ ရောက်အောင်သွားပြီးလျှင် ဟီးမယားခေါ် ဟိမဝန္တာ တောင်စွယ်တစ်ခုကို တက်ရန်ဖြစ်၏။ ထိုတောင်စွယ်တွင် အချိန်ယူ၍နေပြီး နောက် ဟိုက်ဒရာဆိုသော နေရာသို့ ဆင်းသက်ကာ ရတနာသိုက်ကို ရှာဖွေရန် ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် တရွေ့ရွေ့ ခရီးသွားနေကြလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် သံလိုက်အိမ်မြှောင်နှင့် မြေပုံကို အသုံးပြုကာ တောကြီးမျက်မည်းအား ဖြတ်ထွက်ရန် ခေါင်းဆောင်ခဲ့လေ၏။

သူတို့သည် တောအုပ်ကိုဖြတ်ပြီးနောက် မြောက်ဘက်သို့ဆန်တက်ခဲ့ရာ အရှေ့နှင့် အနောက် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ စီးနေသော ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်ဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ ဆူတန်နယ်သို့ ရောက်လေ၏။ ဆူတန်နယ် ကျော်လွန်လျှင် ဟီးမယားတောင်ခြေ ၏အစပ်သို့ ရောက်သွားကြ၏။ ထိုတောင်ခြေမှာ တောအုပ်ကောင်းလှ၏။ ပင်စည်ပင်ရှိသောအပင်များနှင့် ပြွမ်းတီးသကဲ့သို့ နွယ်ပင်များနှင့်ချုံများလည်း လွန်စွာပေါ၏။ မြောက်များလှစွာသော တောပန်းတို့သည်လည်း ပွင့်ကြကုန်၏။ ရာသီဥတုမှာလည်း နေ၍ ကောင်းရုံသာအေး၏။ လူစွန့်စားကြီး လေးဦးသည် ထိုတောအုပ်ကြီးကို တရွေ့ရွေ့ ဖြတ်ကြလေ၏။ တောအုပ်၏အစပ်တွင် နီပေါရွာများကို တွေ့ရ၏။ အစာရိက္ခာအတွက် ထိုရွာများတွင် သွားရောက်၍ ဝယ်ယူကာ တောအုပ်ကို ဖြတ်ကြလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌မူ တောတွင်း၌

နီပေါအစိုးရ၏ သစ်တောဘက်မှ တောအုပ်၊ တောခေါင်းများနှင့်တကွ သစ်ခုတ်သမားအဖွဲ့ကို တွေ့ရလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် နီပေါစကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောတတ်သည့်အားလျော်စွာ ထိုသစ်တောအဖွဲ့နှင့် တွေ့သော်လည်း အခက်အခဲ မရှိလှပါ။

ငင်းတို့သည် တရွေ့ရွေ့ဖြတ်ခဲ့ကြရာ တစ်နေ့တွင် စမ်းချောင်းငယ် တစ်ခု အနီးသို့ ရောက်ကြလေ၏။ ထိုနေရာ၌ ပြန့်ပြူးသော မြေပြင်တစ်ခုရှိရာ လေးဦးသား စခန်းချခဲ့ကြလေ၏။ ထိုသို့စခန်းချစဉ်အတွင်း မောင်ဖိုးသာက ချက်ပြုတ်သောအလုပ်ကို လုပ်ရ၏။ တောလူက ထင်းနှင့် ရေကို သယ်ဆောင်ရ၏။ ဘွန်ဟောင်းကမူ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်နှင့် ကင်းစောင့်ရ၏။ စနေမောင်မောင်ကမူ ရတနာသိုက်မြေပုံကို ချ၍ ပဟေဠိဖော်သကဲ့သို့ စဉ်းစားနေ၏။ ထမင်းစားချိန်သို့ ရောက်သောအခါ၌ မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းသည် ကင်းလဲကြလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်တက်၍ ကင်းစောင့်နေ၏။ ကျန်လူသုံးဦးမှာမူ နံနက်စာ စားသောက်ကြလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် အစပထမ၌ သေနတ်ကိုကိုင်၍ ကင်းစောင့်နေသော်လည်း အနည်းငယ် အေးလှသဖြင့် ငိုက်မျဉ်းလာသည် ဖြစ်ရာ ထိုကျောက်တုံးပေါ်၌ပင် ပက်လက်လှန်ချလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ပက်လက်လှန်ချလိုက်သည့် တစ်ခဏ၌ပင် အိပ်ပျော်သွား၏။ ထိုသို့ အိပ်ပျော်သွားစဉ်၌ နီပေါ နယ်စပ်စောင့် ပုလိပ်တစ်ဦးသည် မောင်ဖိုးသာ၏သေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှင့် မောင်ဖိုးသာ၏ ရင်ဝသို့ ထောက်ထားလိုက်၏။ ထို့အတူ ထမင်းစားနေသော စနေမောင်မောင် တို့လူစုကို နယ်စပ်စောင့် ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့သည် သေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်ပြီဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဖမ်းဆီးလိုက်ကြလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာအား ...

‘မင်း အိပ်ပျော်သွားတယ် မဟုတ်လား။ မင်းဟာ ကင်းသမားဖြစ်ပြီး အိပ်လို့ အခုလိုဖြစ်ရတာ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် ထို နယ်စောင့် ပုလိပ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ပုလိပ်ကို နီပေါစကားဖြင့် ပြောသော်လည်း ထိုခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားဖြင့်ပင် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသောစကားကို ပြန်ပြောလေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ သစ်ခိုးထုတ်မယ့် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လေးယောက် ဒီ တောထဲကို ရောက်နေပြီဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သတင်းပေးချက်အရ ကျုပ်တို့ ဒီမှာလာစောင့်နေတာ နှစ်လတောင် ရှိပြီ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘အဲဒီမိန်းမဟာ ဘာဘရာဆိုတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ’

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုနယ်စောင့်ပုလိပ်အရာရှိက ...

‘ခင်ဗျားတို့ကို ဖမ်းမိတာနဲ့ သစ်တောဘက်က အဲဒီမိန်းမကို ဆုငွေ ပေးလိမ့်မယ်။ သူက ဆုငွေမယူဘူးလို့ ငြင်းနေတယ်။ သူလိုချင်တာက သစ်တောထဲ ပေါက်နေတဲ့ အလွန်ဆန်းတဲ့ အပင်တစ်မျိုးတဲ့။ အဲဒါ ခွင့်တောင်း နေတယ်။ သူ ရှာနေတာက အပင်သေးသေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတောအုပ်ထဲမှာ မရှိဘူး။ ဟိုက်ဒရာဆိုတဲ့ရွာလေးရဲ့ မြောက်ပိုင်းမှာ ရှိတယ်။ ဒီတောအုပ်က ထွက်နေတဲ့ အစွယ်လေးတစ်ခုမှာ ရှိနိုင်တယ်တဲ့’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘ကဲ..ဘွန်ဟောင်းရေ။ ဘာဘရာဆိုတဲ့ ကပြားမအကြောင်း သိပြီလား။ ကျုပ်တို့တော့ အချုပ်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ကြာဦးမလဲ မသိနိုင်ဘူး။ သူက ကျုပ်တို့ ဒီလမ်းက လာမယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ကို ထောင်ချောက်ထဲရောက်အောင် ပို့လိုက်တာ။ သူကတော့ သစ်ပင်ကိုရှာမယ် ဆိုပြီး ရတနာသိုက်ရှာဖို့ ကြိုးပမ်းနေပြီ’

ဟု ပြောလိုက်စဉ်၌ပင် နယ်စပ်စောင့် ပုလိပ်အရာရှိသည် စနေ မောင်မောင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ‘ဂျောက်’ ခနဲ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်လေတော့ သတည်း။

အခန်း (၁၇) တောကြီးမျက်မည်းထဲ၌

စနေမောင်မောင်တို့လူစုသည် နယ်စပ်အချုပ်ခန်းသို့ ရောက်သွားကြလေတော့၏။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း နယ်စပ်စောင့်ပုလိပ်တစ်ဦးက ၎င်းတို့ထမင်းစားရန်အတွက် ကြွေးလင်ဗန်း တစ်ချပ်စီပေး၏။ ကြွေးသောက်ရေခွက်တစ်ခွက်စီပေး၏။

‘ဘွန်ဟောင်း... အချုပ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေရမယ်ဆိုတာ မောင်ဖိုးသာကို သင်ပြပေးလိုက်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာအား ...

‘မောင်ဖိုးသာရေ.. ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲ အချုပ်ခံရ ခံရ အချုပ်ထဲကို ရောက်တာနဲ့ မင်းအနေနဲ့ သိထားဖို့က ကျန်းမာရေးဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ အဲဒီလိုအချိန်မှာ ဂရုမစိုက်ရင် အချုပ်ထဲက လွတ်ပေးရင်တောင် လူဟာ ချည့်ပြီး

လမ်းမလျှောက်နိုင် ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်ရမယ်။ ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာလည်း ငါ သင်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ ရောဂါဘယဆိုတာ များသောအားဖြင့် ပါးစပ်ပေါက်က ဝင်လေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အစားကို ပြည့်နှင့်အောင် မစားရဘူး။ တစ်နပ်တည်းပဲ စားရမယ်။ ရေကိုတော့ များများ သောက်ရမယ်။ ပြီးတော့ ပိုတဲ့အချိန်မှာ ပညာတစ်ခုခု သင်ချင်သင်၊ မသင်ချင်ရင် စိတ်တည် ငြိမ်အောင် သမထ တစ်ခုခု လုပ်နေရမယ်။ အားတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုစောင့်တဲ့ အစောင့်ရဲ့ ဝါသနာ၊ အကျင့်တွေကို လေ့လာရမယ်။ ပြီးတော့ နီးနီးကြားကြား နေဖို့ဆိုတာ ခက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အိပ်တဲ့အခါ နှစ်ယောက်က အိပ်ပြီး တစ်ယောက်က နိုးနေရမယ်။ ကင်းစောင့်ပြီး အိပ်ရမယ်။ ဘယ်လို လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ရမလဲဆိုတာက တို့တာဝန် မဟုတ်ဘူး။ တို့ရဲ့ဆရာကြီး စနေမောင်မောင် ကြည့်လုပ်လိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာတဲ့။ ကျုပ်ကိုပြောပါဦး’

ဟုဆိုသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာအား ...

‘ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းနည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူ လုပ်ထားတဲ့နည်းတွေလဲ ဆိုတော့ ဟိုးရှေးရှေးက ‘ဦးဗောဓိဒမ္မ’ ဆိုတဲ့ ဆရာသခင် လုပ်ထားတာ။ အဲဒီ လေ့ကျင့်ခန်းတွေထဲက လေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခုကို လုပ်ရင် လုံလောက်ပြီ။ အဲဒီ လေ့ကျင့်ခန်းက အင်္ဂလိပ်လို ‘ဘီးစီဝမ်ယု’။ မြန်မာလိုတော့ အလွန်အလုပ်ရှုပ်တဲ့ ဝမ်ယုဆိုတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းပဲ။ ပထမဆုံး လက်ကို ကောင်းကောင်းလွှဲပြီး ရပ်နေတဲ့ နေရာကနေ ရှေ့ဆယ်လှမ်းလောက် လမ်းလျှောက်ရမယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဝမ်ယုအလုပ်ကို သွားတာ။ ပြီးရင် လက်ကိုလွှဲပြီး မူလနေရာ ပြန်လျှောက်လာရမယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဝမ်ယုအလုပ်က ပြန်လာတာ။ ပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်ကိုစုပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆန့်ထုတ်ရမယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဝမ်ယုဟာ သူနေတဲ့ တဲလေးရဲ့ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တာ။ အဲဒီအခါမှာ ဝမ်ယုဟာ တဲရဲ့ပြတင်းပေါက်က

လရောင်ဟာ တဲထဲကို ဝင်ရမလားလို့ စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် လရောင်ကို တဲထဲက နှင်ထုတ်မယ်ဆိုပြီး ခြေထောက်ကိုကွေးပြီး လက် နှစ်ချောင်းကို ကြမ်းပြင်ထိရောက်အောင် ဆန့်ထုတ်ပြီးတော့ ဒီလက်နှစ်ဖက်ကို လှမ်းထောက်ပြီး နောက်ဘက်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလို လွှင့်ပစ်ပြီးတဲ့ အခါမှာ နောက်မှာ သူခိုးက ရောက်နေတော့ သူခိုးကို လှည့်ကုတ်လိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ လက်နှစ်ဖက်ကို တအားပစ်လိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူထင်သလို သူခိုးမဟုတ်ဘူး။ ကျားတစ်ကောင်ဖြစ်နေတာကို သိရလို့ လေးကိုယူပြီး ကျားကို လှမ်းပစ်လိုက်တဲ့ပုံကိုယူပြီး လက်တွေကို အဲဒီ ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်း လုပ်ရမယ်။ ကျားထွက်ပြေးလို့ ဝမ်းယုအိမ်မှာ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေလို့ ရွာလူကြီး လာတယ်။ ဝမ်းယုက ရွာလူကြီးကို တွန်းထုတ်လိုက်တဲ့ သဏ္ဌာန်လုပ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ရွာလူကြီးက စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီအထွက်မှာ ခြေလှမ်း လှမ်းရတယ်။ ရွာလူကြီး အိမ်ကိုရောက်တော့ အိမ်ကိုမမြင်ရဘူး။ စပါးပုံကြီး ကွယ်နေတော့ စပါးပုံကြီးကို ဝမ်းယုက လက်နှစ်ချောင်းနဲ့ ရိုက်ချပြီး ခွဲပစ် လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရွာလူကြီးက ဝမ်းယု တောင်းပန်တာကို လက်မခံဘူး။ အဲဒါကြောင့် ရွာလူကြီးနဲ့ ဝမ်းယုဟာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒါကို သိကြားမင်းရဲ့မိန်းမက ကောင်းကင်ကနေပြီး ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပြီး ငုံ့ကြည့် တယ်။ အဲဒီတော့ သိကြားမင်းမိန်းမ စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ လက်ထဲမှာ မက်မန်းသီး အပြည့်ထည့်ပြီး ဝမ်းယုက သိကြားမင်းမိန်းမကို လက်ဆောင်ပေးတယ်။ အဲဒီအတွက် လက်နှစ်ဖက်ကိုပူးပြီး ကန်တော့သလို အပေါ် ကိုတွန်းတင်တယ်။ အဲဒီ အကွက်ပဲ။ ပြီးတော့ ဝမ်းယုက အိမ်ကိုပြန်လာတယ်။ အဲဒါဟာ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်း လျှောက်ရမယ်။ အိမ်ပြန်လာပြီး အိပ်မယ်လို့လုပ်တုန်း မြွေဟောက်တစ်ကောင် ထုတ်တန်းက ဆင်းလာတယ်။ အဲဒီတော့ လက် နှစ်ဖက်ကို ထုတ်တန်းပေါ် ပင့်တင်ပြီး လက်တစ်ဖက်နဲ့ မြွေဟောက်ကို ပစ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီမှာ ဝမ်းယု အိပ်လို့မပျော်တော့ဘူး။ အိပ်လို့မပျော်မယ့် အတူတူ ဝမ်းယုဟာ တဲရှေ့မှာ တံမြက်စည်းလှည်းမယ်ဆိုပြီး ထွက်လှည်းတယ်။ တံမြက်စီးလှည်းတာကလည်း ရိုးရိုး မဟုတ်ဘူး။ ခုတ်ခုတ်ပြီး လှည်းတာ။ အဲဒီ တံမြက်စည်းလှည်းတဲ့နည်းဟာ ရန်သူတစ်သောင်းကိုရှင်းတဲ့ ‘ခုံမင်’ ရဲ့

တံမြက်စည်းလှည်း ဗျူဟာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဝမ်ယုဟာ ဝမ်မေ့တောင်ကျန်းကြီးကို ရေထဲတွန်းချတယ်။ ဒူးကွေးပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြန့်ပြီး ရှေ့ဆန့် ထုတ်လိုက်တာပေါ့။ အဲဒီ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းမှာသာ မဟုတ်ဘူး တရုတ်သိုင်းကွက်မှာ ဖွတ်ရှင်းသာမောင်တိန်း ဆိုတာ ဒီအကွက်ပဲ။ တောင်ကြီးတစ်ခုလုံး ယန်စီမြစ်ထဲ တွန်းချလိုက်တဲ့အခါ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ရွံ့ဗွက်တွေနဲ့ စင်သွားတယ်။ အဲဒီတော့ ဝမ်ယုဟာ ကောင်းကင်ပေါ်က ရွံ့ဗွက်တွေကို သန့်ရှင်းပေးရတယ်။ အဲဒီတော့ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြန့်ပြီး ကောင်းကင်ကိုဆန့်ပြီး လှုပ်ပေးရတယ်။ အဲဒါကို တရုတ်သိုင်းမှာ ပိန်းတင်သည်ကလောက် ဆိုတာပဲ။ အဲဒီ အစီအစဉ်အတိုင်း ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းကို တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် လုပ်ရမယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ခင်ဗျား အခုပြောတဲ့ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းက ကျန်းမာမလား၊ မမာ မလားတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အတော့်ကို ရယ်စရာ ကောင်းတယ်ဗျ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ရယ်စရာလို့ မအောက်မေ့နဲ့ ငါ့လူ။ လေ့ကျင့်ခန်း အစီအစဉ်တွေကို မှတ်မိအောင် ဇာတ်လမ်း လုပ်ထားတာကွ။ အဲဒီအတိုင်း မင်းလုပ်ရမယ်။ ဟောဒီမှာကြည့်’

ဟုဆိုကာ ဘွန်ဟောင်းသည် လေ့ကျင့်ခန်း အစီအစဉ်တစ်ခုလုံးအား တဖြည်းဖြည်းချင်း လုပ်ပြလေ၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း လိုက်၍လုပ်လေ၏။ အစပထမတွင် မောင်ဖိုးသာသည် အချိုးမကျသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဘွန်ဟောင်းက အချိုးကျစေရန်အတွက် ဂရုတစိုက် ပြသပေး၏။ ပြင်စရာ ရှိသည်ကို ပြင်ပေး၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာလည်း ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ လေ့ကျင့်ခန်းပုံစံကို ပုံကျကျ လုပ်တတ်သွားလေတော့၏။

ညနေပိုင်းသို့ရောက်လျှင် အချုပ်စောင့်သည် စနေမောင်မောင်တို့ သုံးဦးအား ချာပါတီနှင့် ပဲဟင်းများလာ၍ဝေ၏။ သို့ရာတွင် စနေမောင်မောင်က ...

‘ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးစလုံး ညစာစားခြင်းကို ရှောင်ကျဉ်ထားတယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ အချုပ်စောင့်က ...

‘ကောင်းပြီ’

ဟုပြောကာ ချာပါတီနှင့် ဟင်းများကို ပြန်၍သိမ်းသွားလေ၏။ ညအိပ်သောအခါ၌ ကင်းချိန်ကို သုံးပိုင်း ပိုင်းပြီးလျှင် တစ်ယောက်တစ်လဲ စောင့်ရလေ၏။ စနေမောင်မောင် စောင့်သောအလှည့်၌ စနေမောင်မောင်သည် ဂါထာတစ်ပုဒ် အဆက်မပြတ်ရွတ်လျက် စောင့်လေ၏။ စနေမောင်မောင် ရွတ်ဆိုသောဂါထာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

နမော တဿ ဘဂဝတော၊

တဿ ဘဂဝတော နမော၊

သောဘဂဝါ ဣတိပိ ဘဂဝါ၊

ဘဂဝန္တံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊

နမော တဿ အရဟတော၊

တဿ အရဟတော နမော၊

သောဘဂဝါ ဣတိပိ အရဟံ၊

အရဟန္တံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

နမော တဿ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ၊

တဿ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ နမော၊

သောဘဂဝါ ဣတိပိ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ၌ အချုပ်ခန်းစောင့်သည် ၎င်းတို့အား နံပြားနှင့် အာလူးဟင်းကို ပေးလေ၏။ ၎င်းတို့သုံးသီးသည် နံပြားနှင့် အာလူးဟင်းကို သောက်ကြလေ၏။ စကားစမြည် ပြောကြလေ၏။ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဆရာကြီး... ညက ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို သုံးနာရီလောက်ကြာအောင် ရွတ်နေတယ်။ အဲဒီ ဂါထာက ဘာဂါထာလဲ’

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဒီဂါထာက သိပ်ပြီး အဖိုးတန်တယ်။ နေသိဒ္ဓိ ပေါက်နေတဲ့ ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ မပြတ်ရွတ်ဆိုတဲ့ဂါထာ’

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဆရာကြီး ရွတ်တယ်ဆိုတော့ ဒီဂါထာဟာ တော်တော် ထူးမှာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ကျက်ထားဦးမယ်’

ဟုဆိုကာ စနေမောင်မောင်၌ နှုတ်တိုက်သင်လေ၏။

မောင်ဖိုးသာကလည်း လိုက်၍ သင်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ၎င်းတို့ နှစ်ဦး ဂါထာကို အလွတ်ရသည်အထိ သင်ပြလေ၏။ ထိုသို့ သင်ပြပေးရင်း ...

‘ရသေ့ကြီးဦးခန္တီဟာ သတ္တဝါတွေကို မေတ္တာပို့ပြီးတဲ့အခါမှာ ဒီဂါထာ ကို (၂၇)ခေါက် ရွတ်တယ်တဲ့။ ရွတ်တဲ့အခါမှာလည်း သူ့ရှေ့မှာ လင်ဗန်းတစ်ချပ်ချပြီး ရွတ်လေ့ရှိတယ်။ တစ်ခေါက်ရွတ်ပြီးတိုင်း တစ်ခါ ကြေးစည် ထုတယ်။ တစ်ခေါက်ရွတ်ပြီးတိုင်း တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ် တွေကို မေတ္တာပို့တယ်။ အဲဒီလို ရွတ်ပြီးလို့ မကြာဘူး။ ဗန်းထဲကို လှူဖွယ် ပစ္စည်းတွေ၊ ငွေတွေ ရောက်လာတော့တာပဲလို့ အဆိုရှိတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ကျွန်တော် ကြားဖူးတာက ရသေ့ကြီးဟာ ‘ဒီဝတပတိ’ ဂါထာကိုရွတ်ပြီး ကြေးစည်ထုလိုက်ရင် ငွေတွေရောက်လာတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘လူတော်တော်များဟာ အဲဒီလိုပဲ ထင်ကြတယ်။ တကယ်ရွတ်တာက ကျုပ်အခု ခင်ဗျားတို့ကို သင်ပေးတဲ့ ဂါထာပါပဲ’

ဟု ရှင်းပြလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့လူစုသည် အချုပ်ခန်း၌ တစ်လ ကျော်ကျော်ခန့် နေထိုင်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ နေထိုင်ခဲ့ကြရာ စနေမောင်မောင် နှင့် အချုပ်ခန်းစောင့်ငါးဦးသည် လွန်စွာရင်းနှီးခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ ထိုငါးဦးအနက် တစ်ဦးမှာ ထမင်းစားပြီးလျှင် ငိုက်လေ့ရှိ၏။ ကျန်တစ်ဦးမှာ ထမင်းစားပြီးလျှင် သီချင်းအော်၍ ဆိုလေ့ရှိ၏။ ကျန်သောသုံးဦးမှာ ထမင်းစားပြီးလျှင် ငြိမ်ငြိမ် မနေဘဲ ထင်းခွဲခြင်း၊ တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း၊ ရေခပ်ခြင်း ပြုလေ့ပြုထရှိ၏။ စနေမောင်မောင်သည် မောင်ဖိုးသာအား စိတ်ဓာတ် မကျရန်၊ အစဉ်သဖြင့် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိနေရန် ပြောလေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ဖိုးသာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် နေပုံထိုင်ပုံမှာ လွန်စွာ လေးလံသည်ဖြစ်ရာ ဘွန်ဟောင်းက သူ သင်ပြပေးထားသော လေ့ကျင့်ခန်းကို တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်မှ လေးကြိမ်သို့ တိုးမြှင့်၍ လေ့ကျင့်ခိုင်း၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း ဘီးစီဝမ်ယု လေ့ကျင့်ခန်းကို တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်ခန့် လုပ်လိုက်ရာ လွန်စွာ ပေါ့ပါးသောအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဘွန်ဟောင်းရေ.. မောင်ဖိုးသာကို စိတ်ငြိမ်အောင် ထိုင်တဲ့နည်းလေး ဘာလေး သင်ပေးလိုက်ပါဦး’

ဟု ပြောသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာအား တင်ပလွှင့်ချိတ်၍ ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပက်လက်လှန်၍ ထိုင်သောနည်းကို ထိုင်တတ်စေရန် လေ့ကျင့်ပေးလေ၏။ အကြောများ တင်းနေသဖြင့် ငါးရက်မျှ လေ့ကျင့်မှ ထိုင်နိုင်လေ၏။ ထိုင်နိုင်သောအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘မင်း ထိုင်တော့ ထိုင်တတ်သွားပြီး။ ထိုင်ပြီး မျက်စိကို ရှေ့နှစ်တောင်
လောက်ကို လှမ်းကြည့်ထား။ မျက်စိ အလွန်ပြူးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။
မျက်စိမှိတ်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဖွင့်တယ်ဆိုရုံလေးဖွင့် ထားရမယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဖွင့်ပြီး ကြည့်နေရမှာလား’

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ငါပြောတဲ့အထဲမှာ ဖွင့်ထားရမယ်ပဲ ပါတယ်ကွ။ ကြည့်နေရမယ်လို့
မပါဘူး’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘မျက်စိပွင့်နေမှတော့ မကြည့်လည်း မြင်နေမှာပေါ့’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘မင်းကို ငါပြောတာက ဖွင့်ထားဖို့ပဲပါတယ်။ မကြည့်ဘဲ မြင်နေရင်
လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ မင်းကြည့်တာမှ မဟုတ်ဘဲ မြင်ချင်မြင်ပါစေ’

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

‘ပြီးတော့ ကျုပ်က ဘာကို မှတ်နေရမှာလဲ’

ဟု မေးလျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဘာကိုမှလည်း မမှတ်ရဘူး။ ဘာကိုမှလည်း မလုပ်ရဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်လေး
ထိုင်နေရမယ်။ အင်္ဂလိပ်လို ပြောရင် ‘စစ်တင်းကျွင်းရက်လီ’။ ပြီးတော့ ဘာကို
မှလည်း မလုပ်ရဘူးဆိုတာက ‘ဒူးရင်းနပ်သင်း’။ အဲဒီတော့ မောင်ဖိုးသာရေ..
ဘာမှမလုပ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေတာကိုပဲ လိုချင်တယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘စိတ်မကူးရဘူးလား’

ဟု ပြန်၍မေးလေ၏။

‘စိတ်ကူးတာက အလုပ်ပဲကွ။ ဘာမှ မလုပ်ရဘူးဆိုတော့ စိတ်လည်း မကူးရဘူးကွာ’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘စိတ်မကူးဘဲ သူ့အလိုလို စိတ်ထဲပေါ် လာရင်တော့ ဖျောက်ပစ်ရမလား’

ဟု မေးလေ၏။

‘ဖျောက်ပစ်တယ်ဆိုတာ အလုပ်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုလည်း ဖျောက်မပစ်ရဘူး။ ဒီမှာ မောင်ဖိုးသာ။ ပါးစပ်နဲ့ ရှင်းပြရတာ ခက်တယ်ကွ။ မင်းဟာမင်း ထိုင်ကြည့်ပါ။ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် တင်ပလွင်ခွေ၍ ထိုင်ကြည့် လေ၏။ အတော်အတန် ကြာသောအခါ၌ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဒီမှာ ကိုဘွန်ဟောင်း...။ ခြေသလုံး နှစ်ဖက်ထပ်ပြီးထားတာ အဲဒီ နေရာက အရမ်းနာတယ်ဗျ’

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘နာရင်တော့ ဖြုတ်ပြီး ခဏနားလိုက်။ ပြီးရင် ပြန်ပြီးထိုင်မယ်။ အခု မင်းထိုင်တာ (၁၅)မိနစ်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီတစ်ခါမှာ မိနစ်(၂၀)လောက်ထိုင်။ ဟိုမှာ အစောင့်တွေရဲ့ စားပွဲတင်နာရီလေး ရှိတယ်။ ငါနာရီ ကြည့်ထားမယ်’

ဟုဆိုကာ မောင်ဖိုးသာအား နာသည်ဆိုလျှင် ဖြုတ်ခိုင်းလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ပြန်၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။ ပြန်၍ ထိုင်ခိုင်းသောအခါ၌ တစ်မိနစ်ခန့် မသိမသာပို၍ ထိုင်ခိုင်း၏။ ဤသို့နှင့်ပင် မောင်ဖိုးသာသည် (၁၀)ရက်ခန့် ကြာသောအခါတွင် (၁)နာရီခန့် မနာမကျင်ဘဲ ထိုင်နိုင်သောအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ လေ၏။ ထိုအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာလည်း ကောင်းစွာ

ထိုင်နိုင်လာပြီ ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် ထိုင်တတ်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ မောင်ဖိုးသာက ...

‘အခုလို ထိုင်တာက ဘယ်လို အကျိုးကျေးဇူး ရှိမှာတုံး’

ဟုမေးရာ ဘွန်ဟောင်းက မဖြေမီ၌ပင် စနေမောင်မောင်က ...

‘နံပါတ်တစ်- လေးလံနေတဲ့ မင်းရဲ့စိတ်တွေဟာ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ် လာမယ်။

နံပါတ်နှစ်- ကြောင့်ကြနေတဲ့ မင်းရဲ့စိတ်တွေဟာ ကြောင့်ကြမှု တွေကနေ လွတ်မြောက်သွားလိမ့်မယ်။

နံပါတ်သုံး- ကိုယ့်ဆီကျရောက်လာတဲ့ ဘေးဒုက္ခကို တည့်တည့် မတ်မတ် ရင်ဆိုင်နိုင်လိမ့်မယ်။

နံပါတ်လေး- ဆောက်တည်ရာမရတဲ့ စိတ်ဟာ လူကို အလွန် ဒုက္ခပေးတယ်။ အခုလို ထိုင်ပေးရင် ဆောက်တည်ရာမရတဲ့ အဖြစ်မျိုး မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။

ဒါဟာ မင်းကို တရားထိုင်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ လူ့ဘဝမှာ နေတတ် ထိုင်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးတာ။ တချို့လူတွေဟာ ဒုက္ခနဲ့ တွေ့လိုက်တာနဲ့ သွက်သွက်ခါ သွားတယ်။ ဒုက္ခကို စေ့စေ့မကြည့်ရဲဘူး။ သိပ်ပြီး သတ္တိနည်း ကြတာ။ ခုလို လေ့ကျင့်ထားရင် ကိုယ့်ဆီရောက်လာမယ့် ဒုက္ခအကြောင်းကို စေ့စေ့တွေးရဲတယ်။ ဒုက္ခကို စိန်ခေါ်ဝံ့တဲ့သူဟာ သုခကိုလည်း စိန်ခေါ် ဝံ့တယ်။ တကယ်က လောကမှာ ဒုက္ခတို့၊ သုခတို့ဆိုတာက ခံယူတဲ့အပေါ်မှာ တည်ရှိ နေတာ။ ပြီးတော့ လူ့ဘဝမှာ ဒုက္ခပယ်ပယ်နယ်နယ် မရောက်ဖူးတဲ့သူဟာ သုခကိုလည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ မရနိုင်ဘူး’

ဟု ဝင်၍ရှင်းပြလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ၎င်းတို့သည် အချုပ်ခန်းတွင်း၌ နေထိုင်ခဲ့ကြလေ၏။ တစ်ညတွင် စနေမောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာကို နှိုးလိုက်၏။

ပြီးလျှင် အချုပ်ခန်း၏ သစ်သားမျဉ်းတံကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် လူတစ်ယောက် ဝင်သာရုံအပေါက်မှ လျှို၍ထွက်ရန် အချက်ပြလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦး ထွက်ပြီးမှ စနေမောင်မောင်က ထွက်လေ၏။ ပြီးနောက် ၎င်းက ဦးဆောင်၍ တောစပ်သို့ ဝင်လေတော့၏။ တောစပ်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ လမှာ ထိန်ထိန်သာနေ၍ ခရီးဆက်၍မသွားဘဲ မှောင်ခို၍ နေလေ၏။ နံနက် မိုးလင်းခါးနီးမှ ခရီးဆက်ကြလေ၏။ ရန်သူနှင့် ဝေးသောနေရာသို့ ရောက်သော အခါ၌ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဆရာကြီး အဲဒီမျဉ်းတံကို ဘယ်အချိန်က ဖျက်ထားတာလဲ’

ဟု မေးလျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘ကိုယ့်လူတို့ နှစ်ယောက်အိပ်ပြီး ကျုပ် ကင်းစောင့်ရတဲ့ အချိန်တွေမှာ ဟောဒီ ကျုပ်ဝှက်ယူလာတဲ့ မောင်းချဇား အသေးစားလေးနဲ့ ကျုပ် စိတ်ရှည် လက်ရှည် လှီးထားရတာ။ သီချင်းဆိုဝါသနာပါတဲ့ အစောင့်အလှည့်မှာ လှီးထား ရတာ။ ကျုပ်လှီးတဲ့ တဂျီဂျီအသံကို သီချင်းအော်ဆိုသံနဲ့ ရောပြီး ဘာမှ မကြာရဘူး။ အအိပ်ကြီးတဲ့ အစောင့် အလှည့်ကျတဲ့အချိန်ကို စောင့်နေတာ။ ဒီနေ့မှ သူ့အချုပ်ခန်းစောင့် ကျတယ်ကွ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘အခုလောက်ဆို အချုပ်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲ မသိဘူး’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘အခုလောက်ဆိုရင် တို့ကိုစောင့်တဲ့ အစောင့်ဟာ အချုပ်ထဲကို တို့အစား ဝင်နေပြီ။ တို့ကို မတွေ့မချင်း သူ့ကို ချုပ်ထားမှာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း ဘွန်ဟောင်း၏ စကားကို သဘောကျ၍ တခစ်ခစ်ရယ်နေလေ၏။ ထိုသို့ ရယ်ပြီးနောက် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ခု ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ မသိဘူး’

ဟု မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က စားပွဲတင်နာရီ အဟောင်းတစ်လုံးကို မောင်ဖိုးသာ၏ လက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာက ထိုနာရီကို ကြည့်ပြီးနောက် ...

‘ဒါ အချုပ်ခန်းက နာရီပဲ’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာဆိုတော့ အချိန်သိဖို့ခက်တယ်ကွ။ ဒါကြောင့် သူတို့နာရီကို ယူလာတာ။ သံပတ်တော့ မှန်မှန်ပေးဟေ့။ သံပတ် ရပ်လို့က ပြန်ပြီးတိုက်ဖို့ နာရီ မရှိဘူးလေကွာ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် တောအုပ်မှ ထွက်ကာ ရွာများအတွင်းသို့ ဝင်၍ စားနပ်ရိက္ခာ ရှာဖွေကြလေ၏။ ထိုသို့ရှာဖွေရာတွင် ငွေကြေး မရှိသောကြောင့် ရွာတစ်ရွာအနီးသို့ ဝင်ပြီးနောက် အစွန်ဆုံးရှိ တဲတစ်လုံးကို မီးရှို့ပစ်လိုက်လေတော့၏။ မီးလောင်သောကြောင့် တစ်ရွာလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေခိုက် ကြက်ဥ၊ ဂျုံ၊ ပဲ စသည်များကို လက်လှမ်းမီရာ ခွဲဝေယူ၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ၎င်းတို့သည် ရသမျှရိက္ခာနှင့်ပင် ယင်းတောအုပ်ကို ဖြတ်ကြလေ၏။ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်သည် ခရီးလမ်းကို တွက်ဆပြီးနောက် ဟိမဝန္တာ၏ တောင်စွယ်တစ်ခုသို့ အရောက်တက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့အား အားပေးစကားပြောရင်း ထိုတောင်စွယ်ပေါ်သို့ ရောက်သည်အထိ သွားနေလေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၈)

အင်္ဂုဇ္ဈာ သင်ယူခြင်း

စနေမောင်မောင်တို့သည် တောအုပ်ကိုကျော်ခဲ့ပြီးနောက် ဟိမဝန္တာ၏ တောင်စွယ်တစ်ခုသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုတောင်စွယ်သို့ရောက်လျှင် အနီးဆုံးရှိ ကျောက်ဂူတစ်ခုသို့ ဝင်၍ခိုလှုံရလေ၏။ လွန်စွာ နှင်းကျသောကြောင့် သွားရ မည့်လမ်းလည်း ပျောက်နေလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် အဖျားဝင်စပြုနေပြီ ဖြစ်၍ တဟင်းဟင်းညည်း၍ လိုက်လေ၏။ ဂူတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းက မီးဖို ပေး၏။ မီးဖို၏ ဘေးတွင် မောင်ဖိုးသာ စောင်ခြံ၍ နေနိုင်စေရန် ဘွန်ဟောင်းက စီစဉ်ပေး၏။ မောင်ဖိုးသာသည် တစ်စတစ်စ ပို၍ ညည်းလာ၏။ ညည်းသံသည်လည်း ပို၍ပြင်းလာ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ရေနွေးအိုးတည်၍ ရေနွေးပူပူကို မောင်ဖိုးသာအား တိုက်လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ တိုက်ပြီးနောက် စနေမောင်မောင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

‘ဒီမှာ ဆရာကြီး...။ ရောဂါဆိုတာ ပိုးကြောင့်ဖြစ်တာ မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီပိုး သေအောင် ဆေးထိုးချင် ထိုး။ ဒါမှမဟုတ် ဆေးသောက် ချင် သောက်ရမယ် မဟုတ်လား’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က....

‘ကျုပ်သင်ခဲ့ရတဲ့ဆေးပညာမှာတော့ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ တစ်ခုခုကြောင့် ရောဂါဖြစ်တယ် ဆိုထားတယ်ဗျ။ အခု မောင်ဖိုးသာ အဖျား တက်နေတာဟာ ကံကြောင့်၊ စိတ်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ အာဟာရနဲ့ ဥတုကြောင့်ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ ကျုပ်တို့ တစ်လမ်းလုံး သောက်ခဲ့ရတဲ့ ရေတွေဟာ မသန့်ဘူးလေဗျာ။ ဒါကြောင့် ရောဂါ ရတာပေါ့။ ရာသီဥတုလည်း ပြင်းထန်တယ် မဟုတ်လား’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘မောင်ဖိုးသာ နေမကောင်းဖြစ်နေရင် ကျွန်တော်တို့အလုပ်မှာ သိပ်ပြီး အနောက်အယုက်ဖြစ်လိမ့်မယ် ဆရာကြီး။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ဟု မေးလိုက်ရာ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ...

‘ဒီလိုပါ။ မောင်ဖိုးသာခန္ဓာကိုယ်မှာ အအေးဓာတ် လွန်ကဲနေတာပါ။ အပူဓာတ် ဝင်သွားတာနဲ့ ငုတ်တုတ်ထထိုင်မှာပါ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘အပူဓာတ်ရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အခုတော့ သူ့ကို မီးဖိုနားမှာ ထားပြီး ရေနွေးတွေ တိုက်ထားတာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘ကဲ.. မောင်ဖိုးသာကို နှိုးလိုက်’

ဟု ပြောသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းလည်း မောင်ဖိုးသာကို လှုပ်၍နှိုးလိုက် လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်က ...

‘ကဲ.. မောင်ဖိုးသာ။ အသက်ကို တအားရှူသွင်းပြီး အောင့်ထားလိုက်။ ငါက ထုတ်လို့ မပြောရင် မင်း မထုတ်နဲ့’

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်ဖိုးသာလည်း ကြောက်ကြောက်ဖြင့် အောင့်ထား ရလေ၏။ အောင့်ထားရင်း မျက်လုံးများ ပြူးလာ၏။ မျက်နှာကြီး နီမြန်းလာ၏။ မချိုမဆံ ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါကျမှပင် စနေမောင်မောင်က ...

‘ထုတ်တော့’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာလည်း ‘ရှုး’ ခနဲ့ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ထိုသို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည့် တစ်ခဏ၌ပင် ၎င်း၏မျက်နှာ၌ ချွေးသီးချွေးပေါက် များ ထွက်လာလေ၏။ ၎င်းလည်း အနည်းငယ် မောဟိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်သွားပြီး အမောပြေသည့်အခါ ငုတ်တုတ်ထထိုင်၏။ ထိုသို့ ထထိုင်ရင်း ...

‘ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားမှန်း မသိပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ တစ်ခါတည်း များ အသက်ထွက်သွားမလား ထင်မိတယ်’

ဟု ညည်းညူရင်း အနီးရှိ ရေနွေးကြမ်းကို ကောက်၍ မော့သောက် လိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် မောင်ဖိုးသာအား ကြည့်ပြီးနောက် ...

‘တော်ရုံတန်ရုံ အဖျားကတော့ ဒီနည်းနဲ့ ပျောက်တော့တာပါပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့ သုံးဦးသည် ထိုကျောက်ဂူအတွင်း၌ အနားယူပြီးနောက် ရတနာမြေပုံ ရှိရာသို့သွားရန် စီစဉ်ကြလေတော့၏။ ထိုသို့စီစဉ်ရာတွင် အဓိကအချက်မှာ ထိုရတနာသိုက်ရှိရာ နေရာသို့ ဘာဘရာတို့ လူစု ရောက်ရှိရန် ရှိ မရှိ စုံစမ်းရန် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရိက္ခာအပြည့်အစုံဖြင့် ဘွန်ဟောင်းအား သတင်းယူရန် စနေမောင်မောင်က လွှတ်လိုက်လေ၏။ ကျောက်ဂူထဲတွင် စနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာသည် ချက်ပြုတ်သောလုပ်ငန်းကို တာဝန်ယူရလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ထမင်းချက်ရင်း ...

‘အတော့ပဲ ဆရာကြီးရေ..။ ကိုဘွန်ဟောင်းကြီး မရှိတုန်းမှာ ပညာ သင်ရဦးမယ်’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘ဘွန်ဟောင်းရှိတော့ ဘာဖြစ်လို့တုံး’

ဟု မေးလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ဒီလူက လေကြော သိပ်ရှည်တာ။ သူ့ဆီမှာ သင်ရင် ဘာပညာမှ တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတော့ ဘာမှတ်ရမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော် တွေဖူးတဲ့ တရုတ်ထဲမှာ စကားအများဆုံး တရုတ်ပဲ’

ဟု ပြောလေ၏။

‘နေစမ်းပါဦး ငါ့လူရာ။ မင်းက ဘာပညာ သင်ချင်တာလဲ’

ဟု စနေမောင်မောင်က မေးလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘အရေးအကြောင်းရှိရင် ဆရာကြီး တွက်တွက်နေတဲ့ ဟိုဟာလေ အင်္ဂုဇ္ဈာ ဆိုလား၊ ဘာဆိုလား။ အဲဒါ ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးပါ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘သင်ပေးရတာပေါ့ ငါ့လူရယ်။ ငါ့အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး။ အင်္ဂုဇ္ဈာမှာက ပြိုလ်ခုနစ်လုံးပဲ ရှိတာကွာ။ မင်းကို စကားခုနစ်လုံးပဲ သင်ပေး လိုက်ရင် မင်းတတ်ပါတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ...

‘ဒီလောက်တောင် လွယ်သလား ဆရာကြီးရယ်’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြန်၍ပြောရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘လွယ်တယ်လို့ ငါက ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွာ။ မခက်တဲ့ အကြောင်း ပြောတာပါ’

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ထမင်း ကျက် သောအခါ၌ ထမင်းနှင့် အသားခြောက်များကို ဖြန့်ရှက်စွာ စားသောက်ကြ

လေ၏။ စားသောက်ပြီးသောအခါ၌ မောင်ဖိုးသာသည် မီးဖိုအနီးတွင် စောင်ကလေးချုံ့၍ ထမင်းလုံးစီရင်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ စနေမောင်မောင်က ၎င်းအားနှိုးပြီးလျှင် ...

‘အင်္ဂုဇ္ဇာ သင်မယ်ဆို..။ ဘာလို့ အိပ်နေရတာလဲ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာလည်း ကြောက်လန့်၍ လူးလဲကာ ထလေ၏။

‘ဆရာကြီး မသင်သေးလို့ ခဏမှိန်းတာပါ’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လေ၏။

‘မင်း မှိန်းတာကလည်း ဟောက်သံတွေ ထွက်နေပါလား။ ကဲ.. ကဲ ဟောဟို ကျောက်ခွက်ထဲကရေနဲ့ မျက်နှာသစ်လိုက်’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလေ၏။ ထိုကြောင့် မောင်ဖိုးသာသည်လည်း ကျောက်ခွက်ထဲမှရေဖြင့် မျက်နှာသစ်လိုက်ရာ အေးလွန်လှသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူအမ်း၍ သွားလေ၏။ ထိုကြောင့် မောင်ဖိုးသာလည်း သူ၏လက်ဝါးကို မီးဖိုဖြင့် ကင်လိုက်၊ ထိုလက်ဝါးကို မျက်နှာဖြင့် အပ်လိုက်လုပ်နေရ၏။ ထို့နောက်မှ စနေမောင်မောင်အနီးသို့လာပြီး ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်လျက်...

‘အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ ဆရာကြီး’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘အင်္ဂုဇ္ဇာကို များသောအားဖြင့်ကတော့ မြန်မာပြည်မှာတွက်တဲ့ ဆရာတွေဟာ တစ်နာရီခွဲ ယူကြလေ့ ရှိတယ်ကွ။ တချို့ကလည်း တစ်ဆယ့်ရှစ်မိနစ်စီ စိတ်ပြီး ယူတာလည်း ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်နည်းကတော့ တစ်နာရီယူတဲ့ နည်းပဲ။ အဲဒီ တစ်နာရီထဲမှာမှ လေးမိနစ်စီထပ်ပြီး စိတ်ထားတဲ့ နည်းလို့ ဆိုနိုင်တယ်ကွဲ့’

ဟု စကားစလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘နားလည်ပါပြီ ဆရာကြီး။ ဆရာကြီးနည်းကိုပဲ ပြောပြပါ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘နေ့တစ်နေ့ရဲ့ အစကို ညသန်းခေါင်ကနေ စရမယ်ကွ။ ဥပမာကွာ.. တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတာ စနေနေ့ သန်းခေါင်ကျော်တာနဲ့ စပြီ။ တစ်နာရီမှာ ဂြိုဟ်တစ်လုံးစီ ပြောင်းသွားတယ်လို့လည်း မှတ်ထားရမယ်။ အဲဒီဂြိုဟ်တွေ ကလည်း သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူ ပြောင်းသွားကြတယ်။ ဘယ်လို အစီအစဉ်လဲဆိုတော့ လင်္ကာလေးတစ်ခု မှတ်ထား’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် မှတ်ထားပါမယ့်’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“လင်္ကာက ‘အုန်း၊ သီး၊ လှည်း၊ ကြီး၊ တို့၊ များ၊ စီး’ ရယ်လို့ ခုနှစ်လုံး ရှိတယ်ကွ။ ‘အုန်း’ ဆိုတဲ့ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ပြီးရင် ‘သီး’ ဆိုတဲ့ သောကြာဂြိုဟ်၊ ‘သီး’ ဆိုတဲ့ သောကြာဂြိုဟ် ပြီးရင် ‘လှည်း’ ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်၊ ‘လှည်း’ ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ပြီးရင် ‘ကြီး’ ဆိုတဲ့ တနင်္လာဂြိုဟ်ပေါ့။ ‘ကြီး’ ဆိုတဲ့ တနင်္လာဂြိုဟ်ပြီးရင် ‘တို့’ ဆိုတဲ့ စနေဂြိုဟ်၊ ‘တို့’ ဆိုတဲ့ စနေဂြိုဟ်ပြီးရင် ‘များ’ ဆိုတဲ့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်၊ ‘များ’ ဆိုတဲ့ ကြာသပတေးဂြိုဟ် ပြီးရင် ‘စီး’ ဆိုတဲ့ အင်္ဂါဂြိုဟ်။ အဲဒီ အစီအစဉ်အတိုင်းပဲကွ။ ‘စီး’ ဆိုတဲ့ အင်္ဂါဂြိုဟ် ပြီးရင်တော့ ‘အုန်း’ ဆိုတဲ့ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် ပြန်စပေါ့ကွာ။ အဲဒီ အစီအစဉ်အတိုင်း လှည့်ပေတော့”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကျွန်တော် ကြားဖူးတာ ‘သူရဇ္ဇ၊ သောကြ၊ ဗုဒ္ဓ’ ရယ်လို့ပဲ ကြားဖူးပါတယ် ဆရာကြီးရယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘အဲဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ဆိုရတာ ရှည်တာပေါ့ကွယ်။ ‘အုန်း၊ သီး၊ လှည်း၊ ကြီး၊ တို့၊ များ၊ စီး’ ဆိုတာလည်း မင်းပြောတဲ့ ‘သူရဇ္ဇ၊ သောကြ၊ ဗုဒ္ဓ’ နဲ့ အတူတူပါပဲကွ’

ဟု ပြန်၍ပြောပြလိုက်လေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် စနေမောင်မောင်ပြောပြသော ‘အုန်း၊ သီး၊ လှည်း၊ ကြီး၊ တို့၊ များ၊ စီး’ ဆိုသည့် လင်္ကာကို နှုတ်တိုက် တဖွဖွဆီမန်းမန်းသကဲ့သို့ ရွတ်ဆိုနေလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် စနေမောင်မောင်သည် ဆက်လက်၍ ပြောပြခြင်းမရှိဘဲ စောင့်၍နေလေ၏။

တစ်အောင့်မျှကြာလျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ပြောပါ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဥပမာတစ်ခု ပြောပြမယ်။ စနေနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်ကနေ တစ်နာရီ အတွင်းမှာ တနင်္ဂနွေနေ့ကို အစပြုတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီအချိန် အခါဟာ တနင်္ဂနွေ အချိန်အခါပဲ။ ‘အုန်း’ ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်တယ်ကွာ။ တစ်နာရီကနေ နှစ်နာရီ အတွင်းမှာတော့ ‘သီး’ ဆိုတဲ့ သောကြာအခါကို ရောက်သွားပြီပေါ့။ နှစ်နာရီကနေ သုံးနာရီဆိုရင်တော့ ‘လှည်း’ ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓ အခါကို ရောက်သွားပြီ။ သုံးနာရီကနေ လေးနာရီအခါ အတွင်းမှာတော့ ‘ကြီး’ ဆိုတဲ့ တနင်္လာအခါ ရောက်သွားပြီ။ လေးနာရီကနေ ငါးနာရီအခါအတွင်းမှာ ‘တို့’ ဆိုတဲ့ စနေအခါ ရောက်သွားပြီ။ ငါးနာရီကနေ ခြောက်နာရီအတွင်းမှာ ‘များ’ ဆိုတဲ့ ကြာသပတေးအခါ ရောက်သွားပြီ။ ခြောက်နာရီက ခုနစ်နာရီ အတွင်းမှာ ‘စီး’ ဆိုတဲ့ အင်္ဂါအခါ ရောက်သွားပြီ။ ခုနစ်နာရီက ရှစ်နာရီ အတွင်းမှာ ‘အုန်း’ ဆိုတဲ့ တနင်္ဂနွေအခါ ပြန်ရောက်သွားပြီ။ အဲဒီအတိုင်း ဆက်ပြီး တစ်နာရီ တစ်လှည့် သွားလိုက်တာ ညဆယ့်နှစ်နာရီအထိ ပေါ့ကွာ။ မင်းဟာမင်းလည်း လက်ချိုးပြီး ရေကြည့်ပါ။ တနင်္ဂနွေနေ့ည ဆယ့်တစ်နာရီက ဆယ့်နှစ်နာရီဟာ ‘လှည်း’ ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓအခါ ရောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ

တနင်္ဂနွေနေ့ဟာ ကုန်ဆုံးသွားပြီ။ ဆယ်နှစ်နာရီ ကျော်တာနဲ့ တနင်္လာနေ့ ဆိုတော့ 'ကြီး' ဆိုတဲ့ တနင်္လာကနေ စရတော့မယ် မဟုတ်လား'

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် လက်ချိုးရေတွက်ကြည့်လေ၏။
ပြီးလျှင် ...

‘ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး’

ဟု ဝန်ခံလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘အဲဒါကို သဘောပေါက်ရင် တစ်နာရီကို တစ်ခါယူတဲ့ အင်္ဂုဇ္ဇာ နည်းကို သဘောပေါက် သွားပြီ။ နောက်ထပ် ပြောစရာစကားလေး နည်းနည်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဘယ်အခါ ရောက်ရင် ဘယ်လို ယူဆရတယ်ဆိုတာ အရင် ပြောပြရဦးမယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် ...

‘ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် အလွတ်ရအောင် ကျက်ပါ့မယ်။ ပြောသာပြောပါ’

ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘စကားခုနစ်ခွန်း ပြောမယ်ဆိုတာ အခု စပြောမှာပဲ။ အဲဒီ ခုနစ်ခွန်းကို သေသေချာချာ နားထောင်ထား။ အဲဒါကို မင်း သေသေချာချာတတ်ရင် အင်္ဂုဇ္ဇာ ကို မင်း ကောင်းကောင်း တတ်သွားပြီလို့ သဘောထားပေတော့’

ဟုပြောပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ မီးညှို့ရှိုက်ဖွာပြီး ဂူဝဆီသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဂူဝတွင် နွားလှည်းတစ်စီး လာရပ်၏။ ထိုနွားလှည်းပေါ်မှ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေး ထူထပ်သော လူတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီးလျှင် ဂျုံအိတ်များ၊ သကြားများ၊ အာလူးများ၊ ဆီပုံးများ ဂူတွင်းသို့

သွင်းလာ၏။ ထိုသို့ သွင်းလာပြီးနောက် စနေမောင်မောင်အား ဂါရဝ ပြုလိုက်ပြီးလျှင် ကုလားဘာသာဖြင့် ...

‘ဆားခူးလေးရမ်းက ပို့ခိုင်း လိုက်တာပါ။ စနေမောင်မောင် ဒီထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုလို့ လာပို့တာပါ’

ဟု ပြောလျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘သင် ဘယ်သူလဲ’

ဟူ၍အဓိပ္ပာယ်ရသော ကုလားဘာသာဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုမှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးနှင့်လူက ...

‘မဟာဒူး’

ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်က မဟာဒူးအား အကူအညီပေးရန် ပြောဆိုစည်းရုံးလေ၏။ မဟာဒူးကလည်း အကူအညီပေးမည်ဟု ဝန်ခံလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က မဟာဒူးအား မြေပြင်ပေါ်တွင် မြေပုံတစ်ချပ်ကို ဆွဲပြလိုက်လေတော့သတည်း။

စနေမောင်မောင် ဆွဲပြသောမြေပုံမှာ ရတနာသိုက်ရှိရာတောအုပ်ကြီး၏ မြေပုံဖြစ်၏။ စမ်းချောင်းများ၊ ချိုင့်ဝှမ်းများ၊ တောင်ကုန်းများ၏ နေရာများကို အတိအကျဖော်ပြ၍ စနေမောင်မောင်သည် မဟာဒူးအား ရှင်းပြနေလေ၏။ မဟာဒူးသည် ထိုပုံကိုကြည့်၍ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်ကို မေး၏။ စနေမောင်မောင်က ထိုပုံ၏အပေါ်ဘက်ကို မြောက်ဘက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ...

‘အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော ကုလားစကားဖြင့် ပြန်၍မေး၏။ စနေမောင်မောင် သည် မဟာဒူးကို ပြီး၍ကြည့်ပြီးနောက် ...

‘ဒီမှာ မဟာဒူး.. ကျုပ်ဟာ အဲဒီတောကို မြေပုံပဲ ကြည့်ဖူးတာ။ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်လူက သွားပြီး ကြည့်ပါ။ ကျုပ်ပြောတာ ဟုတ်။

မဟုတ် မြေပုံတစ်ချပ် ဆွဲခဲ့ပါ။ အဲဒါဟာ ကျုပ်ကို ကူညီတာပါပဲ။ အဲဒီအတွက် မဟာဒူးကို ကျုပ်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ရမယ် ဆိုတာလည်း ပြောခဲ့ပါ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မဟာဒူးက ...

‘ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး စနေမောင်မောင်.. ခင်ဗျားက မခိုင်းလည်း ကျုပ်က တောတွေ တောင်တွေထဲ လျှောက်လည်နေတဲ့ ကောင်။ ဒီတော့ တောထဲ လျှောက်လည်ဖို့အတွက် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ မလိုပါဘူး’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် မဟာဒူး၏စကားကို သဘောကျ၍ ပြုံးလိုက်လေ၏။

‘ကောင်းပြီလေ။ အကြာကြီး လည်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ခပ်မြန်မြန် လည်ပြီး ရင် ပြန်လာခဲ့ပါ’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ မဟာဒူးက ‘စိတ်ချ’ ဆိုပြီးလျှင် ထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဆရာကြီး...ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂုဇ္ဇာ ဆက်ပြီးသင်ပေးဦးနော်’

ဟု ပြောလေ၏။

‘သင်ပေးရမှာပေါ့ကွာ။ ဒီတော့ မင်း သိထားရမှာက အုန်း၊ သီး၊ လှည်း၊ ကြီး၊ တို့၊ များ၊ စီး လင်္ကာနဲ့ တစ်နာရီတစ်ခါ လှည့်ပြီးသွားတယ်။ သဘောပေါက်ရင် တစ်နာရီအတွင်း လေးမိနစ်စီ ထပ်ပြီးစိတ်တဲ့ အကြောင်းကို ပြောရဦးမယ်။ တစ်နာရီ မိနစ်ခြောက်ဆယ်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကို လေးမိနစ်စီ ပိုင်းလိုက်ရင် ၁၅ ပိုင်း ရမှာပေါ့ကွာ။ အဲဒီ ၁၅ ပိုင်းကို လေးမိနစ် အင်္ဂုဇ္ဇာလို့ ခေါ်တယ်ကွ။ ဥပမာ စနေနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်လို့ တနင်္ဂနွေနေ့ထဲကို ဝင်တာနဲ့ ‘အုန်း’ ဆိုတဲ့ တနင်္ဂနွေအခါကိုရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ တနင်္ဂနွေအခါဟာ တစ်နာရီတိတိ ကြာမယ်။ အဲဒီ တစ်နာရီကို လေးမိနစ်

စိ စိတ်လိုက်ရင် ပထမ လေးမိနစ်ဟာ ‘အုန်း’ ပဲ။ ဒုတိယ ငါးမိနစ်ကနေ ရှစ်မိနစ်ဟာ ‘သီး’ ပဲ။ ကိုးမိနစ်က ဆယ့်နှစ်မိနစ်ဟာ ‘လှည်း’ ပဲ။ ဆယ့်သုံးမိနစ်ကနေ ဆယ့်ခြောက်မိနစ်ဟာ ‘ကြီး’ ပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ လေးမိနစ် စိတ်လေးတွေ ဆယ့်ငါးစိတ် ထပ်ပြီး စိတ်ရတယ်ကွဲ့။ အဲဒါမှ ပိုပြီး တိတိကျကျ ရှိတာ။

ကဲ...မင်းဟာမင်း တွက်ကြည့်စမ်း။ အခု နေ့လယ်တစ်နာရီနဲ့ ခြောက်မိနစ် ရှိနေပြီ။ ဒီနေ့ဟာ တနင်္လာနေ့ ဖြစ်တယ်ကွဲ့။ အဲဒါ လေးမိနစ် အင်္ဂုဇ္ဈာနဲ့တွက်ရင် ဘယ်အခါ ရောက်နေပြီလဲ။ ငါ့ကို ပြောစမ်း’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“နေ့ခင်း တစ်နာရီထိုးဆိုတာဟာ ညသန်းခေါင်က ရေမယ်ဆိုရင် ဆယ့်သုံးနာရီပဲ ဆရာကြီးရဲ့။ အဲဒီတော့ တနင်္လာနေ့ဆိုတော့ ‘ကြီး’ ကနေ စ ရေရမှာပဲ။ အဲဒီလိုရေမယ်ဆိုရင် ‘ကြီး၊ တို့၊ များ၊ စီး၊ အုန်း၊ သီး၊ လှည်း၊ ကြီး၊ တို့၊ များ၊ စီး၊ အုန်း၊ သီး၊’ အထိ ရမှာပေါ့။ အဲဒီ ‘သီး’ ကနေ နောက်လေးမိနစ်စိတ်ကို စဉ်းစားရမယ်ဆိုတော့ ပထမလေးမိနစ်ဟာ ‘သီး’ ပဲ။ ဒုတိယလေးမိနစ်ဟာ ‘လှည်း’ ဆိုတော့ ဆရာကြီးမေးတာ ခြောက်မိနစ်ဆိုတော့ ရှစ်မိနစ်အတွင်းမှာ အကျုံးဝင်တယ်။ အဲဒီတော့ ‘လှည်း’ အခါပေါ့။ ‘လှည်း’ အခါဆိုတော့ ‘ဗုဒ္ဓဟူး’ အခါပေါ့ ဆရာကြီးရယ်”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြန်ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘မောင်ဖိုးသာ တော်ပေသားပဲ’

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။

အခန်း (၁၉) အဆိပ်ပြီးသောသူ

‘အဲဒီတော့ ဘာဆက်ပြီးလုပ်ရမလဲ ဆရာကြီး’

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးပြန်လေ၏။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

‘မောင်ဖိုးသာကို ပြောရဦးမယ်။ မြန်မာပြည်မှာ အင်္ဂုဇ္ဇာနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားပြောလို့ရှိရင် အတုလဆရာတော် ခင်ကြီးပျော် အကြောင်းမပါရင် စကားပြောလို့ မရဘူးကွ။ ဆရာတော်ဟာ အင်္ဂုဇ္ဇာကို လင်္ကာအပိုဒ်လေးဆယ် ရေးထားခဲ့တယ်။ အဲဒါကို နောက်ဆရာတွေက ဋီကာထပ်ပြီး ချဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ ဋီကာကျမ်းဟာ ပုံနှိပ်စက်တင်ခဲ့တာ ကြာပြီကွ။ ကျမ်းရဲ့နိဂုံးမှာ ‘ဂဠုန်ညီနောင်၊ ကျားတူဆောင်၊ မြတ်ခေါင်သက္ကရာဇ်’ လို့ ရေးထားတယ်ကွ။ အဲဒါကိုကြည့်ရင် ဂဠုန်ညီနောင်ဆိုတော့ တစ်တစ်ပေါ့ကွာ။ ကျားတူဆောင် ဆိုတော့ နှစ်နှစ်ပေါ့

ကွာ။ အဲဒီတော့ အဲဒီ ဋီကာကျမ်းရေးပြီးတဲ့ သက္ကရာဇ်ဟာ ၁၁၂၂ခုနှစ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ အဲဒီတော့ အတော်ကလေး ကြာခဲ့ပြီပေါ့ကွာ။ နှစ် နှစ်ရာနီးပါးတောင် ရှိနေပြီပဲ။ ဒါကြောင့် တချို့ကလည်း ဋီကာကို ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ရေးတယ် လို့ ထင်ကြတယ်။ ငါကတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး။ ကျမ်းရင်းလင်္ကာ ကိုတော့ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ရေးမယ်။ ဋီကာကိုတော့ ဆရာတော်ရဲ့ တပည့် တစ်ဦးဦး ရေးလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ပုံနှိပ်စက်တင်တော့ ဒီကျမ်းကို သုံးပိုင်းခွဲပြီး တင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီကျမ်းဟာ ပထမပိုင်း၊ ဒုတိယပိုင်း၊ တတိယပိုင်းလို့ ဖြစ်သွားတာ ပေါ့ကွာ။ တစ်ခါ ပထမပိုင်းမှာ မာတိကာကို သုံးပိုင်း ပိုင်းထားတယ်။ အဲဒီ မာတိကာ သုံးပိုင်းစလုံးဟာ ၁၉၁ ခုရှိတယ်ကွ။ အဲဒါ ပထမတွဲကို ပြောတာ။ အဲဒီတော့ ပထမတွဲ စာမျက်နှာဟာ ၁၇၂ မျက်နှာရှိတယ်ကွ။ ဒုတိယတွဲ မာတိကာက စတုတ္ထပိုင်း၊ ပဉ္စမပိုင်း၊ ဆဋ္ဌမပိုင်းရယ်လို့ သုံးပိုင်း ခွဲပြန်တယ်။ အဲဒီမှာက မာတိကာပေါင်း ၁၉၅ ရှိတယ်။ စာမျက်နှာ ၁၈၈ မျက်နှာရှိတယ်ကွ။ တတိယပိုင်း မာတိကာက သတ္တမ၊ အဋ္ဌမ၊ နမဝ ဆိုပြီးတော့ အပိုင်း သုံးပိုင်း ရှိပြန်တယ်။ အဲဒီသုံးပိုင်းရဲ့ ခင်ကြီးပျော်ရဲ့ အင်္ဂဝိဇ္ဇာဋီကာကြီးအကြောင်း ပြောမယ်ဆိုရင် မာတိကာပေါင်း ၅၉၃၊ စာမျက်နှာပေါင်း ၅၂၈ ရှိနေတာလို့ သိထားရမယ်။ နှစ်ခုစလုံး ငါးရာကျော်ဆိုတော့ အကြမ်းဖျင်း နားလည်ထား ရမှာက မာတိကာတစ်ခုကို စာမျက်နှာ တစ်မျက်နှာနှုန်း ဖြစ်နေတာပေါ့ကွာ။ မာတိကာကတောင် စာမျက်နှာထက် ၆၅ ခု ပိုပြီးများနေတယ်ဆိုတော့ တချို့ စာမျက်နှာ တစ်မျက်နှာထဲမှာ မာတိကာ သုံးခု၊ လေးခု ဝင်ထားတာရှိမယ်လို့ နားလည်သင့်တာပေါ့။ အဲဒီတော့ မာတိကာ အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို တစ်မျက်နှာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် တစ်မျက်နှာထက်လျော့ပြီး ဖော်ပြထားတယ် ဆိုကတည်းက လူငြိန်းတစ်ယောက်ဖတ်ပြီးရင် နားလည်အောင် ချဲ့ထွင်ရှင်းလင်း ထားတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဋီကာဆိုပေမယ့် သိပ်ပြီးချဲ့ထားတဲ့ ဋီကာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း အင်္ဂဝိဇ္ဇာလိုက်စားတဲ့လူ တော်တော်များများဟာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တတ်မြောက် သွားတယ်ရယ်လို့ ရှိခဲ့တယ်ကွယ့်။ ဘယ်လို တတ်ရသလဲဆိုတော့ ဆရာတော် တစ်ဦးဦးစီမှာ တပည့်ခံပြီး သင်ချင်သင်၊ အဲဒီလိုမှ မသင်ချင်ရင်လည်း အင်္ဂဝိဇ္ဇာဋီကာကျမ်းကြီးကိုဖတ်၊ နားမလည်တဲ့

အပိုင်း ချန်ထား။ နားလည်သလောက် လုပ်စမ်းကြည့်၊ အဲဒီမှာ အတွေ့အကြုံက သာ တတ်မြောက်တဲ့အထိ သင်ကြားပေးသွားမှာ။ ဒါကြောင့် အဲဒီပညာကို လိုက်စားတဲ့လူ တော်တော် များများဟာ အတွေ့အကြုံကိုပဲ အားကိုးရတယ် မောင်ဖိုးသာရေ။ ကျမ်းက ဘယ်လောက်ပဲ ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုဖြစ်ပါတယ် ဆိုထားပေမယ့် ဥပမာကွာ... တနင်္ဂနွေသားကို လာစေချင်ရင် ကြာသပတေး အခါမှာ မြောက်ဘက်လှည့်ပြီး သီးသီးစားပါလို့ ကျမ်းက ဆိုထားတယ်။ ကျမ်းက ဘယ်နေရာမှာ ဆိုထားသလဲဆိုတော့ နေ့နံလိုက် ဓာတ်ရိုက်ဝိဇ္ဇာအဖွင့် ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ဆိုထားတယ်။ အဲဒါက မာတိကာ ၁၇၀၊ စာမျက်နှာ ၁၄၃ မှာ ဆိုထားတာ။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ အင်္ဂဝိဇ္ဇာ စုလိုက်စားစဉ်က ငါ့မိတ်ဆွေ တနင်္ဂနွေသား မောင်အုန်းသန်းဆိုတဲ့လူကို လာစေချင်လို့ အဲဒီလို လုပ်ကြည့်တာ မလာဘူးကွ။ တစ်ခါတည်း လုပ်ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး။ ရှစ်ခါ လုပ်ကြည့်တာ။ လာကို မလာဘူးကွ။ အဲဒီတော့ ငါ့မိတ်ဆွေ မောင်အုန်းသန်းနဲ့ တွေ့တဲ့ အခါမှာ ငါက ခင်ဗျား ခုတစ်လော ကျုပ်ဆီလာချင်တဲ့စိတ် မပေါ်ဘူးလားလို့ မေးတော့ သူက မပေါ်ပါဘူးဗျာတဲ့။ အဲဒီတော့ ငါဟာ အဲဒီအကြောင်းအရာကို လက်မခံတော့ဘူး။ ငါ့မှာ တခြား အတွေ့အကြုံတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ငါဟာ ကျမ်းစာအုပ်တွေကို မျက်စိမှိတ်ယုံတဲ့အထဲမှာ မပါဘူးကွ’

ဟု စနေမောင်မောင်သည် လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်လေတော့၏။
ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာကလည်း ...

‘ဒီလိုဆို ကျွန်တော်လည်း ကျမ်းစာအုပ်တွေကို မျက်စိမှိတ်ပြီး မယုံ
တော့ဘူး ဆရာကြီး’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

‘ဒီလိုလုပ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးကွ။ ငါက ကျမ်းစာအုပ်တွေ မျက်စိမှိတ်ပြီး
မယုံတော့ဘူးဆိုတာက ငါ့ရဲ့အတွေ့အကြုံနဲ့ ပြောတာကွ။ မင်းက မင်းရဲ့
အတွေ့အကြုံ မဟုတ်ဘဲ ငါပြောတာကိုလိုက်ပြီး လုပ်ရင်တော့ ကျမ်းစာအုပ်ကို
တော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး မယုံဘူး။ စနေမောင်မောင်ကိုတော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး
ယုံတဲ့အထဲ ပါသွားလိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘မှန်တာပေါ့ ဆရာကြီး။ အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးပေါ့။ အဲဒီတော့ ကျမ်းစာအုပ်ကိုလည်း မျက်စိမှိတ်ပြီး မယုံသင့်ဘူး။ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင် ကိုလည်း မျက်စိမှိတ်ပြီး မယုံသင့်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း သိပ် အိပ်ချင်နေပြီ။ ခဏတော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး အိပ်ပါရစေ ဆရာကြီး’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘အကောင်းဆုံးပဲ မောင်ဖိုးသာရေ။ ဟောဟို မီးဖိုနားမှာ သွားပြီးတော့ အိပ်ပေတော့။ မင်းကြည့်ရတာ ညောင်နာနာနဲ့ အိပ်ရေးမဝတဲ့ သဘောပဲကွ။ အဲဒီတော့ စကားပြောလို့ မကောင်းပါဘူးကွာ။ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ပါဦး။ မင်းအိပ်ရေးဝမှပဲ...’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ကျွန်တော် အိပ်ရေးဝရင် ဆရာကြီးက ဆက်ပြီး သင်ပေးမှာလား’

ဟု မေးလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘မင်း အိပ်ရေးဝရင် ငါဆက်ပြီး အိပ်ရမှာပေါ့။ ငါက ကင်းစောင့်တဲ့ အလှည့် ကုန်ပြီလေ။ မင်း ကင်းစောင့်ရတော့မယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း မီးဖိုအနီးသို့ ကပျာကယာ သွားပြီးလျှင် စောင့်ပိုင်းလေးကိုခြုံ၍ ကွေးလေတော့၏။ မျက်စိကိုလည်း မှိတ်ထား၏။ အတန်ကြာသောအခါ၌ မောင်ဖိုးသာသည် စတင်၍ အိပ်ပျော်သွား လေတော့၏။

ဤသို့နှင့်ပင် မောင်ဖိုးသာနှင့် စနေမောင်မောင်တို့သည် ကျောက်ဂူကြီး တွင်း၌ နေထိုင်လာခဲ့ကြရာ တစ်လခွဲခန့် ကြာသောအခါ၌ ၎င်းတို့ လွှတ်လိုက်သော မဟာဒူးသည် ပြန်၍ ရောက်လာလေတော့၏။ မဟာဒူးသည် စနေမောင်မောင်ကိုတွေ့လျှင် ၎င်း၏လုပ်ငန်းတာဝန်များ ပြီးဆုံး၍ ပြန်လာပြီဖြစ်

ကြောင်းပြောကာ ပိတ်ဖြူစကြီးတစ်စဖြစ်၍ ခင်းပြလေ၏။ စနေမောင်မောင်လည်း ထိုမြေပုံကြည့်ပြီးနောက် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ပြလေ၏။

‘သိပ်ပြီး လေးစားခင်မင်ဖို့ကောင်းတယ် မဟာဒူးရေ။ မင်း ဆွဲလာတဲ့ မြေပုံဟာ အတော့်ကို သေချာတယ်ကွာ။ ချောင်းတွေ၊ မြောင်းတွေ၊ ရေကန်တွေလည်း ပြည့်စုံအောင် ပါတယ်။ တောင်ကုန်းတွေ၊ ချိုင့်ဝှမ်းတွေလည်း ပြည့်စုံအောင် ပါတယ်။ ဟောဒီနေရာ တစ်ခုကို ငါ မရှင်းဘူးကွ။ မင်း ဘာကို ဖော်ပြချင်တာလဲ’

ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော ကုလားစကားဖြင့် စနေမောင်မောင်က မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မဟာဒူးက ...

‘ဒီနေရာမှာ လျှို့ဝှက်ရှိတယ်’

ဟု ကုလားစကားဖြင့်ပင် ပြန်၍ပြောလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် မြေပုံကို ထပ်မံကြည့်ပြီးနောက် ...

‘ဒီလိုရှိတယ် မဟာဒူး။ ဟောဒီဘက်မှာလည်း အဲဒီ အမှတ်အသားလေးတွေ ပြထားတယ်။ အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ လျှို့ဝှက်ချည်းပဲလား’

ဟု မေးလိုက်ရာ ...

‘ဟုတ်တယ်။ အဲဒါတွေအားလုံး လျှို့ဝှက်ချည်းပဲ။ လျှို့ဝှက်ဆိုတာ အလွယ်ပြောတာနော်။ တကယ်က ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတွေ’

ဟု ပြောလေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ မီးညှို့ရှိုက်ဖွာရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေလေ၏။

‘ငါရေးထားတဲ့မြေပုံမှာ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းဆိုတာ မပါဘူးကွ။ ဒီအချက်ဟာ ထူးခြားတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒါနဲ့ မင်းကို မေးရဦးမယ်။ အဲဒီ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတွေထဲကို မင်း ဝင်ကြည့်ခဲ့သလား’

ဟု စနေမောင်မောင်က မေးလိုက်ရာ မဟာဒူးက ...

‘ကျုပ်တို့ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးဟာ သတ္တိကောင်းပါတယ်။ ကြောက်လန့်တယ်ဆိုတာ သိပ်ပြီး မရှိကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတွေထဲ ကြည့်ဖို့ကျတော့ ကျုပ် ကျောနည်းနည်း စိမ့်တယ်။ ဒါကြောင့် ဝင်မကြည့်ခဲ့ဘူး...။ မှောင်မည်းနေတာပဲဗျာ’

ဟု ပြောလေ၏။

‘အဲဒီတော့ အဲဒီထဲမှာ မြွေတွေ ဘာတွေရှိဖို့ သေချာတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီတော့ အဲဒီ မြွေတွေ ဘာတွေကို မင်းအနေနဲ့ နည်းနည်းကြောက်တယ်ဆိုပါတော့ကွာ’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ မဟာဒူးက ...

‘မြွေရိုးရိုးဆိုရင် ကျုပ် မကြောက်ပါဘူး။ အဲဒီဘက်မှာက ခြေထောက်ရှိတဲ့ မြွေတွေရှိတယ်ဗျ။ အဲဒါကို လန့်တာ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဆရာကြီး... မဟာဒူး မဟုတ်တာတွေ ပြောနေပြီ။ လောကမှာ ခြေထောက် ရှိတဲ့မြွေဆိုတာ ဘယ်ရှိမလဲဗျ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘တက်တူဆိုတဲ့ကောင်က ကိုယ်လုံးက မြွေပါပဲကွာ။ ခြေထောက်တွေ၊ လက်တွေပါတယ်။ ခြေထောက်တွေ၊ လက်တွေကတော့ သန်သန်မာမာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မြွေတိုင်းဟာ အဆိပ်မရှိပေမယ့် တက်တူတိုင်းကတော့ အဆိပ်ရှိတယ်။ သွားတာ လာတာလည်း မြွေထက် မြန်တယ်။ ပြီးတော့ မြွေက နံရံကို တက်လို့မရဘူး။ တက်တူကတော့ နံရံလည်း တက်လို့ရတယ်။ မျက်နှာကြက်မှာလည်း ကပ်နေလို့ရတယ်။ အဲဒီတော့ ပိုအန္တရာယ်များတာပေါ့ကွာ’

ဟု ပြောလိုက်မှပင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဪ.. ဒီလိုလား။ ကျွန်တော် မြင်တောင် မမြင်ဖူးပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ဒီတစ်ခါ တက်တူတွေရင် ကျွန်တော့်ကို ပြစမ်းပါ ဆရာကြီးရယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် မဟာဒူးအား အစားအစာများ ကျွေးမွေးရန် အတွက် မောင်ဖိုးသာအား တာဝန်ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် မဟာဒူးအား ထမင်းကျွေးလေ၏။ မဟာဒူးက မောင်ဖိုးသာအား သူက အသား မစားကြောင်းပြောလေ၏။ မောင်ဖိုးသာကလည်း ...

‘ဒီမှာ မဟာဒူး...။ ကိုယ့်လူ အသား စားချင်ရင်တောင် ဒီမှာ အသား မရှိဘူး။ ရှိတဲ့ အသားခြောက်လေးတောင် ကုန်တာကြာလှပြီ။ ကျုပ်တို့လည်း မှိုခြောက်တွေ၊ မုန့်ညင်းရွက်ခြောက်တွေပဲ စားနေရတာ။ အသားပါမှာ မစီးရိမ်နဲ့။ ပါချင်လို့တောင် မပါဘူး။’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မဟာဒူးလည်း ရယ်လေ၏။

ထို့နောက် မောင်ဖိုးသာထည့်ပေးသော ထမင်းဟင်းလျာများကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာနှင့် စားလေ၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ စနေမောင်မောင်က ဗန့်ဗွေးရွက်ခြောက်နှင့် ဆေးလိပ်နှစ်လိပ် လိပ်၍ပေးလေ၏။ မဟာဒူးလည်း မီးဖိုတွင်ကပ်၍ ဗီဒီကိုဖွာရင်း စနေမောင်မောင်နှင့် စကားပြောနေလေ၏။

‘ဒီမှာ မဟာဒူး။ ကိုယ့်လူ တောထဲကိုရောက်တဲ့အခါမှာ ဘယ်သူတွေနဲ့ တွေ့သေးသလဲ’

စနေမောင်မောင်က မေးလေ၏။

‘တောစပ်က ဘန်ဂလိုဟောင်းတစ်ခုပေါ်မှာ ရွှေသွားပါတဲ့တရုတ် အိပ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ သူ့ဘေးမှာ တုတ်အတိုတွေရော၊ တုတ်အရှည် တွေရော၊ ကျောက်ခဲတွေရော စုံနေတာပဲ။ ကျုပ် သူ့အနားရောက်တဲ့အထိ သူဟာ အိပ်နေတယ်။ ကျုပ်က တကယ်အိပ်နေတယ် အောက်မေ့လို့ သူ့အနား ကပ်သွားတာ ကျုပ်ရဲ့ညှိသကျည်းကို လှမ်းရိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်မှာပါလာတဲ့

ဆန်နဲ့လုပ်ထားတဲ့မုန့်လေးနှစ်ခု သူ့ကိုကျွေးလိုက်ရတယ်။ အဲဒါမှ ကျုပ်နဲ့ သူနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ဘာသာစကားကို သူ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်တယ်။ မဟာဒူးကို ကျုပ် သိပ်ခင်တာပဲတဲ့။ သူသေပြီ ကြားရင် ကြားရာအရပ်က လာခဲ့တဲ့။ သူ့ရဲ့ပါးစပ်ထဲက ရွှေသွားတွေ နုတ်ယူသွားတဲ့။ အဲဒါ မိတ်ဆွေချင်းခင်လို့ အမွေပေးတာတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်က သူ့ကိုမေးတယ်။ ဒီတောထဲမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲလို့ မေးတယ်။ အဲဒီတော့ သူက သူ့ဆရာ ခိုင်းလို့ လာတာတဲ့။ သူ့ဆရာက သူ့ကို ဒီတောထဲမှာ သစ်ရွက် ဘယ်နှစ်ရွက်ရှိသလဲ ဆိုတာ ရေတွက်ခိုင်းလို့လာပြီး ရေတွက်တာတဲ့။ သူ့ နာမည်ကို ကျုပ်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲလို့ မေးတော့ သူက မမေးပါနဲ့တဲ့။ မေးလည်း အမှန်ပြောရမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ တရုတ်ဘိန်းစားတစ်ယောက်လို့ မှတ်ထားရင် လုံလောက်ပါပြီတဲ့။ ကျုပ်ဟာ သူနဲ့ ငါးရက်လောက် အတူ နေခဲ့တယ်။ ပြီးမှ လမ်းခွဲသွားတာ’

ဟု မဟာဒူးက ပြောလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် စီးကရက်တိုကို မီးဖိုတွင်းသို့ လှမ်း၍ပစ်ထည့်ရင်း ...

‘တောထဲမှာ ဘယ်သူနဲ့ နောက်ထပ်တွေ့သေးသလဲ’

ဟု မေးလေ၏။

‘ဟောဒီ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းနားမှာ ရွက်ဖျင်တဲတွေ ဘာတွေနဲ့ စခန်းချနေတဲ့ လူတစ်စုကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီလူတစ်စုရဲ့ ခေါင်းဆောင်က မိန်းမပဲ။ ကျုပ်က သူတို့ကို ပျားဖွပ်တဲ့လူလို့ ပြောထားတယ်။ ကျုပ်မှာလည်း ဝါးကျည်တောက်နဲ့ ပျားရည်တွေ ဘာတွေ ပါတာကိုး။ သူဟာ ကပြားမ တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့နာမည်က ဘာဘရာလို့ ခေါ်တယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်သည် မဟာဒူး ထောက်ပြသောမြေပုံ ၏ နေရာကိုကြည့်၍ ...

‘မောင်ဖိုးသာရေ.. ဘာဘရာဆိုတဲ့ မိန်းမလည်တစ်ယောက်တော့ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ဖို့နီးပြီ။ ဒီလိုဏ်ခေါင်းဟာ သေမင်းပဲ။ မဟူရာ

သေမင်းပဲ...။ မဟူရာသေမင်းဆိုတာ တခြားဟာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ လိုဏ်ခေါင်းထဲကို ကြည့်လိုက်ရင် မှောင်မည်းနက်နေတာပဲ။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီလိုဏ်ခေါင်းတွေဟာ မဟူရာသေမင်းပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် မြေပုံကိုကြည့်ရင်း ...

‘ဆရာကြီးရေ.. ဘာဘရာ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်တာက အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စမရောက်ဖို့ အရေးကြီး တယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဣန္ဒြေကောင်းသော စနေမောင်မောင်၏ မျက်နှာ သည်ပင်လျှင် မောင်ဖိုးသာ၏ စကားကြောင့် ပြုံးရောင်သန်း၍လာလေ၏။

‘ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ်ကွ..။ ခြောက်လုံးပြုပြီး ဆုံလည်ထဲကို ကျည်ဆန် တစ်တောင့်ထည့်ပြီး ဆုံလည်ကို လက်နဲ့ တအားဖို့ခနဲ ပွတ်လိုက်တယ်ကွာ။ ကျည်ဆန်က ဘယ်နေရာ ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ့်နားထင်ကို ကိုယ့် ပြောင်းနဲ့တော့ပြီး မောင်း ဆွဲဖြုတ်ချလိုက်တယ်ကွာ။ ကျည်ဆန်က ပြောင်းနဲ့ တည့်နေရင်တော့ သေပြီပေါ့ကွာ။ အဲဒီ သေမင်းနဲ့ စိမ်ခေါ်တဲ့ ကစားနည်းမျိုး ကစားရသလိုပဲဟေ့။ ဟောဒီ မဟူရာသေမင်းလိုခေါ်တဲ့ မည်းမှောင်နေတဲ့ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုထဲမှာ တို့လိုချင်တဲ့ ရတနာတွေရှိတယ်။ ရတနာရှိတဲ့ လိုဏ်ခေါင်းထဲကို တန်းတန်းမတ်မတ်ရောက်သွားရင် အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ ရတနာမရှိဘဲ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ လိုဏ်ခေါင်းထဲကို ရောက်သွားရင် တော့ တို့အတွက် ဒီဘဝတော့ လိုဏ်ခေါင်းထဲမဝင်ခင် ဆွေမျိုးတွေဆီ စာ ထည့်ချင်ထည့် ထားဦး မောင်ဖိုးသာရေ’

ဟု စနေမောင်မောင်ကပြောလိုက်လျှင် ...

‘စာ မထည့်တော့ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ကိုယ့်မိုက်ပြစ်နဲ့ ကိုယ်ပဲ’

ဟု ပြန်၍ပြောလေတော့၏။

‘ဘယ့်နှယ် မိုက်ရမှာတုံးကွ။ စွန့်စားချင်လို့ ဒီအလုပ် လုပ်တယ်။ မိုက်တယ်လို့ ဆိုရမှာလား မောင်ဖိုးသာရယ်’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

‘နေပါဦး ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီတောထဲ ဘယ်တော့ ဝင်ရမှာလဲ’

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘ရွှေသွားနဲ့တရုတ် ပြန်လာမှ ဝင်ရမယ်လေကွာ။ သူ့ဆီက သတင်း အပြည့်အစုံ ယူရဦးမယ်။ ဝင်တော့လည်း ဒီလိုဝင်လို့ မရဘူးကွ။ အဆိပ် ဖြေဆေးတွေ အပြည့်အစုံ ယူသွားရဦးမယ်။ အဲဒါလည်း မင်းတို့အတွက် ပါကွာ။ ငါကတော့ ဒီတစ်သက် အဆိပ်နဲ့ မသေပါဘူး။ မြွေပဲကိုက်ကိုက်၊ တက်တူပဲ ကိုက်ကိုက်၊ စားတဲ့ အစာထဲပဲ အဆိပ်ထည့်ထည့် ငါ မသေနိုင်ပါဘူး။ ငါက အဆိပ်ပြီးတယ်ကွ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဆရာကြီးရယ်...။ ဒီတစ်ခါမသေဘဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ရောက် ရင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း အဆိပ်ပြီးအောင် လုပ်ပေးထားစမ်းပါ။ အဲဒါ ဘယ်လို လုပ်ရတာလဲ။ ကျင့်ရမှာလား’

ဟု မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘မဟုတ်ဘူးကွ...။ တို့မြန်မာပြည်မှာ ရေစင်တော်ဂိုဏ်းဆိုတာရှိတယ်ကွ။ အဲဒီက ဆေးကလေးတစ်စက် နှစ်စက်လောက် ကိုယ်မှာ ပေါက်ထားရင် အဆိပ်ဆိုတာချုံ့လားလို့ မေးရလောက်အောင် အဆိပ်ကိုနိုင်တယ်ကွ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘တစ်စက် နှစ်စက် မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပေါက်ထားမယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

စနေမောင်မောင်သည် မောင်ဖိုးသာ၏စကားကို သဘောကျသဖြင့်
အားရပါးရ ရယ်လိုက်လေတော့သတည်း။

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...’

အခန်း (၂၀)

မဟူရာ သေမင်းလိုက်ရ

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး နှစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ၌ စနေမောင်မောင်သည် မီးဖိုဘေး၌ တင်ပလွင်ခွေ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေ၏။ မောင်မိုးသာသည် ကျောက်ဂူဝမှထွက်၍ နှင်းကျသည်ကို အရသာခံ၍ ကြည့်ရှုနေလေ၏။ တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ၌ စနေမောင်မောင်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းမှထ၍ ရေနွေးကြမ်းအနည်းငယ်သောက်ပြီးလျှင် မဟာရူး ယူလာသော မြေပုံကို ပြန်၍ကြည့်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ မောင်မိုးသာက ...

‘ဆရာကြီးရေ.. ရွှေသွားနဲ့တရုတ်ကြီး ပြန်လာပြီ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘မင်း မနက်တုန်းက အင်္ဂုဇ္ဇာနဲ့တွက်ပြီး ဒီနေ့ ပြန်လာမယ်လို့ ဟောချက်ထုတ်ထားတာ မှန်နေပြီပေါ့ကွာ’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘အဲဒီပညာဟာ အတော်ဟုတ်တာပဲနော် ဆရာကြီး။ အုန်း၊ သီး၊ လှည်း၊ ကြီး၊ တို့၊ များ၊ စီး’ ဆိုတဲ့ စကားလေး ခုနစ်ခွန်းနဲ့ အတော့်ကို နေရာကျတာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘မင်းအတွက်တော့ အဲဒီ စကားလေး ခုနစ်ခွန်းပေါ့ကွာ။ အဲဒါကို စတင်ရှာဖွေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အတော့်ကို ဉာဏ်ကြီးမှဖြစ်မှာကွ’

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘မှန်တာပေါ့ ဆရာကြီးရေ..။ ခဏနေဦးနော်။ ကိုဘွန်ဟောင်းက ပစ္စည်းတွေ မနိုင်မနင်းနဲ့ ကျွန်တော်သွားသယ်လိုက်ဦးမယ်’

ဟု ပြောဆိုကာ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

များမကြာမီ၌ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ကျောက်ဂူအတွင်း ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် မီးဖိုအနီး စုရုံးကြလေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက...

‘ဆရာကြီး ခိုင်းလိုက်တာတွေ အကုန်လုံး လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒီတော့ အလုပ်စကား နောက်မှ ပြောမယ်ဆရာကြီးရယ်။ စားစရာလေးတွေ အရင်စားကြရအောင်။ ဆတ်သားရလို့ ကျွန်တော် ရွာတစ်ရွာဝင်ပြီး ဆတ်သားကို နှပ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဆတ်သားနှပ်ဟင်းရယ်...၊ ပြီးတော့ မုန့်ညင်းရွက်တွေ ကောင်းကောင်းရလို့ တောထဲမှာနေတုန်း အခြောက်လှန်းထားတာ၊ မုန့်ညင်းရွက်ခြောက်ဟင်းချိုရယ်၊ မောင်ဖိုးသာချက်ထားတဲ့ ထမင်းရယ်၊ ကောင်းကောင်းစားပြီးမှ စကားပြောကြရအောင်။ ထမင်းစားပြီးရင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနဲ့ မြည်းဖို့ မလိုင်တုံးတွေလည်း ပါတယ် ဆရာကြီးရဲ့’

ဟုပြောရင်း စနေမောင်မောင်၏ ရှေ့မှမြေပုံကို လှမ်း၍ကြည့်ကာ ...

‘သြော်.. ဆရာကြီးက မြေပုံ ရထားပြီကိုး။ မဟုတ်မှလွဲရော.. ဟို မဟာဒူးဆိုတဲ့ကောင် ဆွဲထားတဲ့ မြေပုံဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်တော်လည်း မြေပုံတစ်ချပ် ဆွဲလာခဲ့တယ်’

ဟုဆိုကာ ပိတ်စတစ်ခုကို ဖြန့်ချပြလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် မြေပုံနှစ်ခုကို ယှဉ်၍ကြည့်ပြီးလျှင် ...

‘မဟာဒူးဆွဲတဲ့ မြေပုံထက် ကိုဘွန်ဟောင်းဆွဲတဲ့ မြေပုံက ပိုပြီး ကောင်းတယ်။ ရေနုရာမှာ အပြာတွေ တည့်ထားတယ်။ သစ်ပင်နေရာမှာ အစိမ်းတွေ ထည့်ထားတယ်။ မြေနီလမ်းနေရာတွေမှာ အညိုရောင် ထည့်ထားတယ်။ ရောင်စုံ မြေပုံပဲ။ လျှိုဆိုတဲ့နေရာမှာ ကိုဘွန်ဟောင်းက မဆွဲတတ်လို့ လျှိုလို့ ထည့်ရေးထားတယ်။ မြေပုံညွှန်းတွေမှာလည်း ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဖော်ပြ ထားတော့ ပိုတိကျတဲ့ မြေပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားခြေလှမ်းနဲ့ ဆရာကြီးခြေလှမ်းက မတူဘူးဗျ။ ဆရာကြီးခြေလှမ်းနဲ့ ပြန်တွက်ရဦးမယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘မောင်ဖိုးသာ... မင်းမသေမချင်း မှတ်ထား။ ငါ့ရဲ့ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းဟာ ဆရာကြီးရဲ့ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းပဲကွ။ အခု ငါဖော်ပြထားတဲ့ ခြေလှမ်းတွေဟာ ငါ့ရဲ့ အတိုင်းအတာနဲ့ တွက်ထားတာ’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘နေစမ်းပါဦး ကိုဘွန်ဟောင်းရဲ့။ ဒီမှာ ရေမှုတ်ပုံနဲ့ ဖော်ပြထားတဲ့ အမှတ်အသားက ဘာကို ဖော်ပြထားတာလဲ’

ဟု မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

‘သောက်ရေ ရနိုင်တဲ့ နေရာကို ဖော်ပြတာကွ။ ပြီးတော့ ဟောဒီမှာ နွားသားရေနဲ့လည်း ရေအိတ်ကြီးတစ်အိတ် ချုပ်ထားတယ်။ ရေအတွက်တော့ မပူရပါဘူး’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ...

‘ခင်ဗျာကတော့ အတော့်ကို သေချာတဲ့သူပဲ’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောပြန်လေ၏။

‘မသေချာလို့ မရဘူးကွ။ ဆရာကြီးနဲ့ ငါနဲ့တွဲပြီး ခရီးသွားတာ မနည်းတော့ဘူးကွ။ အဲဒီတော့ သေချာအောင် လုပ်တတ်လာပြီပေါ့ကွာ’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဟောဒီမှာ အိုးပုံလေးတွေ ရေးထားတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဗျ’

ဟု မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘အဲဒါ ရွာတွေကွ။ ထမင်းရှာလို့ ရနိုင်တဲ့ ရွာတွေကွ။ ဟောဒီ နေရာ မှာကျတော့ ငှက်ပျောသီးတွေ ရေးပြထားတယ်။ အဲဒီနေရာက ငှက်ပျောတောကြီးကွ။ ဒါပေမဲ့ ငှက်ပျောရိုင်းတွေ။ စားလို့ သိပ်မကောင်းဘူး။ ဟောဒီမှာ ကျတော့ အလှေကျပေါက်နေတဲ့ သဘောပင်တွေ ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် သဘောသီးပုံနဲ့ ရေးပြထားတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ အရမ်းစားလို့ ကောင်းတယ်။ အရသာလည်း ရှိတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ပြီးတော့ ခင်ဗျား မြေပုံအောက်မှာ အန္တရာယ် ယင်းမမဲရိုင်းလို့ ရေးထားတာက ဘာသဘောလဲဗျ’

ဟု မေးလိုက်လေရာ ...

‘အဲဒီ တောထဲမှာ ကျားလည်း မကြောက်ရဘူး။ မြွေလည်း မကြောက်ရဘူး။ တက်တူဆိုတဲ့ အကောင်လည်း ကြောက်စရာ မကောင်းဘူးကွ..။ တကယ် ကြောက်စရာကောင်းတာက ယင်မမဲရိုင်းပဲကွ။ ယင်မမဲရိုင်းတစ်အုပ် တစ်အုပ် ပျံလာရင် အကောင်တစ်သောင်းလောက် ရှိတယ်ကွ။ လူပေါ်မှာ နားလိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီလူဟာ တစ်ခါတည်း လဲကျသွားနိုင်တယ်။ အစား အသောက်တွေပေါ်မှာ နားလိုက်ရင်လည်း တော်တော် ပြောင်သွားနိုင်တယ်။ မျက်နှာကို အဲဒီ ယင်အုပ်ကြီး ဝင်နားမယ်ဆိုရင်တော့ မျက်လုံးတွေကန်းပြီး

သေသွားနိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အန္တရာယ် ယင်မမဲရိုင်းလို့ ရေးထားတာကွ’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောပြလိုက်လေ၏။

‘အဲဒီတော့ အဲဒီအန္တရာယ်ကို ဘယ်လို ကာကွယ်မလဲဆိုတာကို စဉ်းစားပါဦး ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်’

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ယင်မမဲရိုင်းတွေဟာ အုပ်လိုက်အုပ်လိုက် ဟိုပျံ ဒီပျံ ပျံသွားနေပေမယ့် သူတို့ ပျံတဲ့လမ်းကြောင်း ရှိတယ်ကွ။ သူတို့ဟာ လေစုန်ကိုပဲ ပျံတယ်။ လေဆန်ကို မပျံဘူး။ သူတို့ရှေ့က ယင်မမဲရိုင်း ငါးကောင်လောက်က ဦးဆောင်ပြီး ပျံသွားတာကွ။ အဲဒီ ငါးကောင်နောက် လိုက်ကြရတာ။ လေကြောင်းအတိုင်း လေစုန်ကိုမျှော်ပြီး ပျံကြရတာဆိုတော့ လူက သွားရင် လေကြောင်းလွတ်တဲ့နေရာက သွားရတယ်။ သူတို့ ပြန်လာရင်လည်း သူတို့ မရောက်ခင်က ဝီ...ဝီ...ဆိုတဲ့အသံကို ကြားနေရတယ်။ ရေနံချေးနဲ့ တုတ်လုပ်သွားရင် အကောင်းဆုံးပေါ့။ မီးတုတ်ဆိုရင် သူတို့ အနားမကပ်ပါဘူး’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မောင်ဖိုးသာ၊ ဘွန်ဟောင်းနှင့် စနေမောင်မောင်တို့သည် ဆတ်သားနှပ်ဖြင့် ထမင်းစားကြလေ၏။ ပြီးလျှင် ဘွန်ဟောင်းသည် ပင်ပန်းသည်ဟုဆိုကာ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်လေ၏။ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါကျမှပင် ဘွန်ဟောင်းသည် မြေပုံကိုဖြန့်၍ စနေမောင်မောင်အား ထိုတောအုပ်အကြောင်း အသေးစိတ် ပြောပြလေတော့၏။ မောင်ဖိုးသာမှာမူ ဘေးမှနေ၍ နားထောင်နေလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်သကဲ့သို့ ထိုတောအုပ်အကြောင်းကို အသေးစိတ် ပြောပြနေလေတော့၏။ နာရီဝက်ခန့် ပြောပြီးသောအခါမှ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဆရာကြီးရေ... မဟူရာသေမင်းလျှို့ကြီး ခုနှစ်ခုရှိတယ်။ တစ်ခုမှာတော့ ရတနာ အပြည့်ပဲ။ ကျန်တဲ့ ခြောက်ခုကတော့ သေမင်းပဲ။ ဘယ်ဟာ သေမင်း၊

ဘယ်ဟာ ရတနာဆိုတာ ခွဲခြားဖို့တော့ ကျွန်တော်တို့ အရာမဟုတ်ဘူး။
ဆရာကြီးအရာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘လေးကောင်ဂျင်ထိုးတာဟာ ခိုင်ဘက်က စားလမ်းသုံးလမ်း၊ ထိုးသား
ဘက်က တစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်ကွ။ ဒါတောင်မှ ထိုးသားဟာ နိုင်တယ်လို့
သိပ်မရှိဘူး။ အခုကိစ္စက သေမင်းဘက်က ခြောက်လမ်း၊ တို့ဘက်က တစ်လမ်း
ပဲ ရှိတယ်ကွ။ စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်မှ ဖြစ်မယ်ကွ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဒီလောက်တောင် အဆ ကွာနေတာ မလုပ်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်
ဆရာကြီး’

ဟု ပြောလေ၏။

‘မင်းကလည်းကွာ..။ သေမှာ မကြောက်လို့ ဒီနေရာ ရောက်အောင်
လာပြီးမှ ပြန်ပြီးဆုတ်ဖို့တော့ မပြောနဲ့ကွာ။ မင်း မလိုက်ဝံ့ရင် ဒီမှာနေခဲ့။ ငါနဲ့
ဆရာကြီးနဲ့ သွားမယ်။ တို့ရဲ့ရင်လည်း မင်းအတွက် ဝေစုတစ်စု ပေးမယ်။ မင်း
ကျေနပ်လား’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက မခိုးမခန့် ပြုံးလိုက်
ပြီးနောက် ...

‘ကိုဘွန်ဟောင်းကလည်းဗျာ.. ခင်ဗျားက ရတဲ့ဘက်က ပြောတာကိုး။
မတော်လို့ ခင်ဗျားတို့ သေသွားခဲ့ရင်ကော သေတဲ့ဘက်က ဝေစုတစ်စု
ပါရဦးမှာလား’

ဟု မေးလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘မောင်ဖိုးသာ... မင်းကို ငါပြောရဦးမယ်။ စိတ်တူ ကိုယ်တူ ခရီးထွက်
လာခဲ့ကြတာကွာ။ ရှင်မကွဲ သေမကွဲပဲ ကောင်းပါတယ်။ ရှင်ရင်လည်း
သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း။ သေရင်လည်း တစ်စုတစ်ဝေးတည်း သေလိုက်ကြတာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ခေါင်းကို တဖြင်းဖြင်း ကုတ်လိုက်ရင်း ...

‘လုပ်ဗျာ... သေရင်သေ ကျုပ်လည်း လိုက်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် စီးကရက်ကိုဖွားရင်း ...

‘ဒီလိုရှိတယ် ဘွန်ဟောင်းရဲ့။ ဟိုး ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက အလွန် အင်မတန်တော်တဲ့ စစ်ပါရဂူ ‘ဆွန်ဇူး’ ဆိုတာရှိတယ်။ သူက ဘယ်လိုပြောထား သလဲဆိုတော့ ကိုယ်ဟာ စစ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လို့ စစ်ချီရတဲ့အခါမျိုးမှာတဲ့ ကြောက်တတ်တဲ့ တပ်သားပါခဲ့ရင် အဲဒီတပ်သားကို လမ်းကြမ်းတဲ့နေရာ ခရီး သွားခိုင်းတဲ့’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘အဲဒါက ဘာသဘောလဲ ဆရာကြီး’

ဟု မေးလေ၏။

‘ဘာသဘောရမှာလဲကွ။ လမ်းကြမ်းတဲ့နေရာက ခရီးသွားခိုင်းတော့ အဲဒီတပ်သားဟာ သိပ်ပင်ပန်း သေချင်စေ နံလာတာပေါ့။ အဲဒီတော့ မထူးပါဘူး၊ သေတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဆိုပြီး သတ္တိတွေ အလိုလို ဝင်လာတာ ပေါ့ကွာ။ အဲဒီတော့ မောင်ဖိုးသာကို တို့နဲ့မခေါ်ဘဲ မြေပုံပေးပြီး သူ့ကို တခြားတစ်လမ်းက သွားခိုင်းကွာ။ အဲဒီအခါ မောင်ဖိုးသာဟာ သိပ်ပြီး ပင်ပန်းဆင်းရဲလာမယ်။ အဲဒီတော့ သေတာပဲ ကောင်းပါတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ အချိန်ဟာ သူ့ဆီကို သတ္တိတွေ ရောက်သွားတဲ့အချိန်ပေါ့ကွာ’

ဟု စနေမောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်းအား ပြောပြလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ကောင်းပြီ ဆရာကြီး...။ ဆွန်ဇူးရဲ့နည်းအတိုင်း ဒီကောင့်ကို လမ်းကြမ်းက သွားခိုင်းမယ်။ မောင်ဖိုးသာ... ဒီမှာလာကြည့်’

ဟုဆိုကာ မောင်ဖိုးသာ သွားရမည့်လမ်းကြောင်းကို မြေပုံ၌ ပြလေ၏။
မောင်ဖိုးသာသည် မြေပုံကိုကြည့်ရင်း ...

‘ဒီမှာ ဘွန်ဟောင်း...။ ကျုပ်ကို သေချင်စိတ်ပေါက်အောင် လမ်းကြမ်း
က မသွားခိုင်းနဲ့။ အခုကို သေချင်နေပြီ’

ဟု ညည်းညူလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ဆေးလိပ်တစ်လိပ် မီးညှိ
ပြီးနောက် ...

‘သေချင်လို့ မရဘူး။ လမ်းကြမ်းကကို မင်းကို လျှောက်သွားခိုင်းရမယ်။
မင်းနဲ့ တို့နဲ့ ဆုံမယ့်နေရာကို မင်းကို အခုပြထားမယ်’

ဟုဆိုကာ ဘွန်ဟောင်းသည် မြေပုံပေါ်တွင် ဆုံမည့်နေရာများ၌ အမှတ်
အသားများ ပြလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့ သုံးဦးသည် ဂူအတွင်း၌ သုံးရက်ခန့် ဆက်လက်
နေထိုင်ပြီးလျှင် မဟူရာသေမင်းလိုက်ဂူရှိရာသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ တောစပ်
သို့ရောက်သောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာအား မြေပုံတစ်ချပ်နှင့်
ရိက္ခာအချို့ကိုပေး၍ ခရီးဆက်ခိုင်း၏။ ၎င်းကမူ စနေမောင်မောင်နှင့် အတူ
ထွက်ခဲ့လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ဘွန်ဟောင်းအား ကျိန်ဆဲ၍ ထွက်သွား
လေ၏။

‘ဒီမှာ ကိုဘွန်ဟောင်းကြီး...။ အခုဘဝမှာတောင် ခင်ဗျားမှာ သွား
မရှိဘူး။ ရွှေသွားတွေ တပ်ထားရတယ်။ နောက်ဘဝဆိုရင် ခင်ဗျားမှာ သွား
လုံးဝရှိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကောင်း မရှိတဲ့ လူကြီး’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘နောက်ဘဝမှာ သွား မပါဘူး...ဟုတ်လား။ ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ။
သွားတိုက်ရတဲ့ ဒုက္ခလည်း မရှိတော့ဘူး။ သွားပိုးစားလို့ သွားကိုက်တဲ့
ဒုက္ခလည်း မရှိဘူး။ ပိုပြီး ကောင်းတာပေါ့ မောင်ဖိုးသာရယ်’

ဟု မခံချင်အောင် ပြန်၍ပြောလေ၏။

‘ဒီမှာ ကိုဘွန်ဟောင်း...။ စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့ လူကြီး။ နောက်ဘဝမှာ ခင်ဗျား ကျုပ်အိမ်မှာ နွားလာပြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ရယ်လေ၏။ ထို့နောက် ...

‘ဪ.. ဒီလိုလား။ မင်းအိမ်မှာ ငါက နွားဖြစ်တာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ငါနေဖို့ နွားတင်းကုတ်ကို မင်း ဆောက်ပေးရမှာပေါ့။ ငါစားဖို့ မြက်လည်း မင်း ရိတ်ပေးရမယ်။ ငါသောက်ဖို့ ရေခပ်ပေးရမယ်။ ငါက နွားကိုးကွ။ ငါ့ဟာငါ ရေခပ်လို့မှမရဘဲ။ ပြီးတော့ ငါက နွားတင်းကုတ်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ချေးပါဦးမှာကွ။ ဒီတော့ ငါ့ချေးတွေလည်း မင်း ကျုံးရဦးမှာပေါ့’

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ကျုပ်အိမ်မှာ နွားလာမဖြစ်နဲ့။ ကျုပ် ခင်ဗျား ချေးတွေ ကျုံးနေရဦးမယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းစိတ်ကြောင့် ခင်ဗျားဟာ သေရင်ငရဲပြည်ကို ရောက်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ငရဲပြည်ရောက်လည်း ကောင်းပါတယ်ကွ။ ငရဲပြည်ဆိုတာ လိုအပ်ချက်ပဲကွ..။ ငါတို့ အဝတ်အစားတွေ အစွန်းအထင်း ရှိတဲ့အခါမှာ ဒိုဘီဆိုင်ကို ပို့ရတယ် မဟုတ်လား။ ဒိုဘီဆိုင်က အစွန်းအထင်းတွေ ပျောက်အောင် ကောင်းကောင်း လျှော်ပေးမယ်လေကွာ။ ငရဲပြည်ဆိုတာကလည်း သံသရာတစ်လျှောက်မှာ ငါတို့လုပ်ခဲ့တဲ့ အစွန်းအထင်းတွေကို ပြေပျောက်သွားအောင် လျှော်ပေးတဲ့ သံသရာဒိုဘီဆိုင်ကြီးကွ။ ငရဲကပြည်က ပြန်လာရင် ဘာအပြစ်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဖြူစင်သွားတော့ ကောင်းပါတယ်ကွာ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘အဲဒီလို ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျား ငရဲပြည် မသွားနဲ့။ နေ့စံပြီး ညခံတဲ့ အသူရကာယံဘုံကိုသွား’

ဟု ကျိန်ဆဲပြန်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘အဲဒီမှာလဲ သိပ်မဆိုးဘူးကွ။ ညကျရင် ကျိန်းသေ ကိုယ်ခံရမယ်ဆိုတာ သိတော့ စံရမယ့် နေ့ဘက်မှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး နေလိုက်တာပေါ့ကွာ။ ခံရတော့လည်း ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး ခံမှာပေါ့။ ဒီအတွက်တော့ ရောက်ပါစေ။ အသူရကာယံဘုံကို ရောက်ပါစေ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ...

‘အဲဒီလို ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျား အသူရကာယံဘုံကို မရောက်နဲ့တော့။ အခု ဘဝမှာပဲ မိန်းမဆိုးဆိုးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပါစေဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ရယ်လေ၏။ ရယ်ပြီးနောက် ...

‘မောင်ဖိုးသာ... မင်းက ဘာမှမသိဘူး။ ငါတို့တရုတ်မှာ စကားပုံ ရှိတယ်။ မိန်းမဆိုးဆိုးနဲ့ ညားတဲ့လူဟာ ပညာရှိ ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ ငါဟာ ပညာရှိ ဖြစ်ဦးတော့မှာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘သွားတော့... သွားတော့...။ ခင်ဗျားကတော့ ဘာပြောပြော နာမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး’

ဟုဆိုကာ မောင်ဖိုးသာသည် အခြားလမ်းအတွင်းမှ တောတွင်းသို့ဝင် သွားလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းလည်း စနေမောင်မောင်နှင့်အတူ အခြား တစ်လမ်းမှ တောတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

‘ဆရာကြီးရေ.. ဟို မအူမလည်ကောင်လေးတော့ ဆွန်ဇူးရဲ့နည်းအတိုင်း လမ်းကြမ်းက လွှတ်လိုက်ပြီ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ...

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ဘွန်ဟောင်း။ ခါးသီးတဲ့ အတွေ့အကြုံဆိုတာ ဘဝရဲ့ ဆရာသမားပဲကွ။ သူ့ကို ဆရာသမားကောင်းဆီ အပ်နှံလိုက်တာပေါ့။

အတွေ့အကြုံထက်ကောင်းတဲ့ ပညာဆိုတာလည်း လောကမှာ မရှိနိုင်ဘူးကွ။
အတွေ့အကြုံဆိုတာ မြတ်နိုးစရာ အကောင်းဆုံးအရာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘အဲဒီ အတွေ့အကြုံထဲမှာ တက်တူကိုက်တဲ့ အတွေ့အကြုံကတော့
အကောင်းဆုံးပဲ ထင်ပါတယ်။ ဒီကောင်လေး မအူမလည်နဲ့ တောထဲမှာ
သေသွားနိုင်တယ် ဆရာကြီး’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဒီလောက်ရှည်ဝေးတဲ့ ခရီးကြီးကို သွားရမှာ တက်တူကိုက်ပြီးတော့
သေသွားရင်လည်း ဆက်ပြီးလျှောက်ဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့ကွာ။ နားခွင့်ရသွား
ပြီပေါ့။ သူ့အတွက် မစဉ်းစားပါနဲ့။ စဉ်းစားရမှာက မဟူရာသေမင်းလိုဏ်ဂူ
ခုနစ်ခု အကြောင်းပဲကွ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

‘စိတ်ချ ဆရာကြီး...။ အဲဒီအကြောင်း ကျွန်တော် လုံးဝ မစဉ်းစားဘူး။
ဆရာကြီး စဉ်းစားဖို့ ချန်ထားတာ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘ငါ တွေးထားတာ တစ်ခုရှိတယ်ကွ။ အဲဒါလေး အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်သွား
ရင်တော့ ငါတို့အတွက် နေရာကျပြီကွ။ အဲဒီတော့ မရဏလိုဏ်ဂူတွေကို တို့
အရင် မဝင်ဘူးကွာ။ တို့ထက် အရင်ဝင်မယ့်လူရှိရင် ဦးစားပေးပြီး သူတို့ကို
အရင်ဝင်ခွင့် ပေးလိုက်မယ်။ အဲဒါကို ဝင်ခွင့်ပေးလို့ စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ် သူတို့
ရတနာသိုက်လိုဏ်ဂူကို ဝင်မိရင် ငါတို့ လာတဲ့ခရီးဟာ ဗလာပေါ့ကွာ။ သူတို့
ယူပါစေ။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ မရဏလိုဏ်ဂူကို ဝင်မိလို့ သူတို့ သေပြီဆိုရင်
တော့ ကျန်တဲ့ လိုဏ်ဂူတွေကို ငါ တွက်လို့ရပြီ။ ဘယ်ဟာ မဟူရာသေမင်း၊
ဘယ်ဟာက ရတနာလိုဏ်ဂူဆိုတာ ငါ ပြတ်ပြတ်သားသား တွက်လို့ရပြီ။

အဲဒီတော့ ဒီခရီးကို သိပ်ပြီးလောဖို့ မလိုဘူး။ စားတဲ့နေရာကျရင် ကောင်းကောင်းစား၊ နားတဲ့နေရာကျရင် ကောင်းကောင်းနားပြီး သွားကြတာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဒီလိုဆိုရင် ဒီလမ်းကို ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ စားလမ်း၊ နားလမ်းလို့ နာမည်ပေးမယ် ဆရာကြီး’

ဟုပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ခေါင်းကို ဆတ်ပြလိုက်လေ၏။
ထို့နောက်တွင်မူ စနေမောင်မောင်နှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် ရေမိုးကောင်းသည့် နေရာ၌ ရေချိုး၏။ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်၏။ ပါသည့် ရိက္ခာများကို စား၏။
ထို့နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ခရီးဆက်၏။ နားရန်ကောင်းသော နေရာများ တွေ့လျှင် နားပြန်ကာ စားရန်ရှိသည်များကို စားပြန်၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် တရွေ့ရွေ့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ၌ သစ်ခုတ်သမားများ ဆောက်လုပ်သွားသော ဧရပ်တစ်ခုဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ ၏။ ၎င်းတို့ရောက်ပြီး နာရီအနည်းငယ် ကြာသောအခါ၌ မောင်ဖိုးသာသည် အင်္ကျီအဝတ်အစားများ စုတ်ပြနေပြီး မျက်နှာ၊ လက်တို့တွင်လည်း အညိုအမည်း စွဲကာ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာကိုတွေ့လျှင် ...

‘ဟေ့.. မောင်ဖိုးသာ။ စုတ်ပြတ်သတ်လို့ပါလား။ ဘယ်လို အဖြစ်ဆိုး တွေ့နဲ့များ ရင်ဆိုင်သလဲ ငါ့လူရာ’

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဝက်ဝံလိုက်လို့ ပြေးရတယ်ဗျာ။ ချောင်းအကူးမှာ ရိက္ခာထုပ် မျောသွား လို့ ငတ်တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ယင်မမဲကြီးတွေလိုက်လို့ အဝတ်အစားတွေ စုတ်ဖို့ပြီး မီးတုတ် လုပ်ရတယ်ဗျာ။ ဒီခရီးကတော့ ကျုပ်အတွက် တောတွင်း အတွေ့အကြုံ အများကြီးရတယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းသည် စနေမောင်မောင်၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်က မျက်စိမှိတ်၍ ပြလိုက်လေ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ...

‘ဘွန်ဟောင်းရေ.. ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား’

ဟု မေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိလေတော့၏။

‘ကဲ... ကဲ... မောင်ဖိုးသာ။ ဟောဟိုမှာ စမ်းချောင်း။ ရေမိုးချိုးပြီး တစ်ရေးတစ်မော အိပ်လိုက်။ အိပ်ရာကနီးရင် ဘွန်ဟောင်း စိမ့်ထားတဲ့ ထမင်းဟင်းလေး စားလိုက်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာလည်း စမ်းချောင်း၌ ရေသွားချိုးပြီးလျှင် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်၏။ အိပ်ရာမှနီးလျှင် အသားများ၊ အရွက်များရော၍ ချက်ထားသော ထမင်းကို မောင်ဖိုးသာသည် မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ရင်း ...

‘အရသာရှိလိုက်တာ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ခရီးအစမှာတုန်းက ငါ့ကို ငရဲပြည် သွားဆိုကွ။ နွားဖြစ်ဆိုကွ။ မိန်းမ ဆိုးဆိုးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျဆိုကွ။ အခုတော့ မင်း ငါ့ကျေးဇူးကို သိပြီလား’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

‘မင်းတို့လို သူရဲဘောနည်းတဲ့ ကောင်စားမျိုးလေးတွေနဲ့ တွေ့ဖူးပေါင်း များလှပြီ။ ဒီအချိုးမျိုးကြီးပဲကွ။ ငါ့ရဲ့ စေတနာကို နားမလည်ကြဘူး’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ စေတနာကို နားလည် ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ စေတနာက ဝက်ဝံ လိုက်တယ်ဗျာ..။ ထမင်းလည်း ငတ်တယ်ဗျာ။ ယင်မမဲရိုင်းတွေလည်း လိုက်တယ်ဗျာ။ အဲဒါ..ခင်ဗျား ပေးလိုက် တဲ့ စေတနာပေါ့ဗျာ။ ညညလည်း တောထဲမှာ အိပ်ရတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ သိပ်ကြောက်တယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့.. အခုတော့ ကျုပ် အိပ်ဝံ့သွားပါပြီ။ ကြောက်တဲ့ စိတ်လည်း သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။ ဝက်ဝံနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်လိုပြေးရမလဲ ဆိုတာ လည်း ကျုပ် ကောင်းကောင်း နားလည်သွားပါပြီ။ ဒါတောင် (၇) ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ (၇) လများဆိုရင် ကျုပ် တာဝံလို ဖြစ်သွားမှာ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ဇေယျဝေါတွင် ပျော်ပွဲစား ထွက်ဘိသကဲ့သို့ အေးချမ်းစွာ တည်းခိုနေကြလေ၏။ (၇) ရက်ခန့် ကြာသော အခါ၌ ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခုကို ကြားရလေ၏။ ထိုအသံ ကြားလျှင် ဘွန်ဟောင်းသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း ထ၍ခုန်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် အားရပါးရ ဖြောက်ခနဲ လက်ဖြောက် တီးလိုက်လေ၏။

‘ကဲ..မောင်ဖိုးသာ။ မဟူရာသေမင်းဆိုတာ တို့အတွက် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘာဘရာတို့အတွက် ဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒီပေါက်ကွဲသံဟာ မဟူရာသေမင်း ခြောက်ခုအနက် တစ်ခုရဲ့ ပေါက်ကွဲသံပဲ။ ဘာဘရာတို့ တစ်ပြုံလုံး ပါသွားနိုင်တယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဒီလိုပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး ဆရာကြီးရဲ့။ ဂူခြောက်ဂူဟာ အန္တရာယ်ဆိုတော့ အန္တရာယ်တစ်ခုပဲ ကျွန်တော်တို့ သိရသေးတယ်။ ကျန်တဲ့ ငါးခုကို မသိရသေးဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့လည်း မှားပြီး ဝင်နိုင်တာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘မင်းကို ငါပြောပြမယ် ဘွန်ဟောင်း။ ဘာဘရာဟာ သိပ်လည်တဲ့ မိန်းမကွ။ အခု ပေါက်ကွဲသံကြားတဲ့ မဟူရာသေမင်းကျောက်ဂူထဲကို သူကိုယ်တိုင် ဝင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့တပည့်တွေ ဝင်ခိုင်းမှာ။ သူက ကျန်နေလိမ့်မယ်။ နောက်လိုဏ်ဂူတစ်ခုကိုတော့ သူကိုယ်တိုင် ဝင်ချင်ဝင်လိမ့်မယ်။ အဲဒီတစ်ခုဟာ မဟူရာသေမင်းလိုဏ်ဂူဆိုရင်တော့ တို့အတွက် လွယ်သွားပြီ။ တို့ဟာ မဟူရာသေမင်းလိုဏ်ဂူထဲ ဝင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး။ ရတနာလိုဏ်ဂူထဲကို စီးကရက်သောက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဝင်သွားဖို့ပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

‘နောက်တစ်ခုထပ်ပြီး ကွဲတယ်ပဲ ထားပါဦး ဆရာကြီးရယ်။ မဟူရာ သေမင်းလိုဏ်ဂူက လေးခု ကျန်သေးတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သွားပြီး မဝင်မိနိုင်ဘူးလား’

ဟု မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်သည် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါလိုက်ပြီး ...

‘တခြားလူဆိုရင်တော့ မှားပြီး ဝင်ချင် ဝင်မိမှာပေါ့ကွာ။ ငါ့အနေနဲ့တော့ မှားပြီး ဝင်စရာမရှိပါဘူး။ ငါစဉ်းစားလို့ ရပါပြီ။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ လောဘ မကြီးဖို့ပဲ လိုတယ်။ နောက်ထပ် ဂူတစ်လုံးဆီက ပေါက်ကွဲသံ ကြားရရင်တော့ ငါနဲ့ ဘွန်ဟောင်းက လက်ခုပ်တီးမယ်။ မောင်ဖိုးသာက ထပြီး ကပေတော့’

ဟုပြောလိုက်ချိန်၌ ‘ဘုံး’ ခနဲ ပေါက်ကွဲသံကြီး တစ်ခုသည် ထပ်မံ မြည်ဟည်းသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ စနေမောင်မောင်နှင့် ဘွန်ဟောင်း တို့သည် လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းကမူ လက်ခုပ်တီးရုံသာ မကဘဲ သီချင်းပါ ဆိုပေးလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ကွေးနေအောင် က လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် သစ်ခုတ်သမား ကုလားများ ရောက်လာပြီးလျှင် ၎င်းတို့က လက်ခုပ်ဝိုင်း၍ တီးလေ၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း ဆက်၍ က လေ၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်သည် ကုလားများအား ပေါက်ကွဲသံ ကြားရကြောင်း၊ မည်သည့်အရပ်ဒေသတွင် ပေါက်ကွဲသည်ကို သိလိုကြောင်း မေးမြန်းလျှင် သစ်ခုတ်သမားကုလားများက ၎င်းတို့လည်း ကြားရကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ပေါက်ကွဲသည်ကို မသိကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ၎င်း၏ အိတ်အတွင်းမှ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကိုထုတ်၍...

‘ပေါက်ကွဲတဲ့နေရာကို သွားပြီး စုံစမ်းကြ။ ပြီးတော့ ဒီကိုလာပြီး အရင်ဆုံးပြောနိုင်တဲ့လူကို ဟောဒီ ရွှေဒင်္ဂါးပေးမယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ သစ်ခုတ်သမားကုလားများသည် တောပျက်လုမတက် စကားများ ဖောင်လောက်အောင်ပြော၍ သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် ထွက်သွားကြ လေတော့သတည်း။

အခန်း (၂၁) သေမင်းနိုင်ငံမှအပြန်

ညနေပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ၌ သစ်ခုတ်သမား ကုလားနှစ်ဦးသည် အမောတကော ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ထိုကုလား နှစ်ဦးအား ...

‘မင်းတို့က နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူရောက်လာတာဆိုတော့ ဒင်္ဂါး တစ်ပြားကို တစ်ဝက်စီ ပိုင်းပြီး ပေးရမှာပဲ’

ဟုဆိုကာ စနေမောင်မောင်သည် ရွှေဒင်္ဂါးပြားအား ဓားဖြင့်ပိုင်း၍ တစ်ယောက် တစ်ခြမ်းစီ ပေးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ပိတ်မြေပုံတစ်ချပ်ကို ဖြန့်ပြ၍ ပေါက်ကွဲမှု ဖြစ်သွားသော လျှိုနေရာကို ပြခိုင်းလေ၏။ ကုလား နှစ်ယောက်သည် အလုအယက် ထောက်ပြကြလေ၏။ ထို့နောက် ကုလားများ

သေဆုံးနေပုံကိုလည်း စနေမောင်မောင်အား လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်တကွ ရှင်းပြလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ကုလားများပြောပြသည်ကို အသေအချာနားထောင်ပြီးနောက် မိန်းမတစ်ယောက် ပါ မပါကို မေးလေ၏။ ကုလားများကလည်း သေဆုံးသူများမှာ ယောက်ျားများသာဖြစ်ပြီး မိန်းမ တစ်ဦးတလေမျှ မပါကြောင်း ပြောပြလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ကုလားများအား သွားနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်လေ၏။ ကုလားများသည် နောက်ထပ် ခိုင်းပါဦးဟု ပြောလေ၏။ စနေမောင်မောင်က မခိုင်းလိုကြောင်း၊ ခိုင်းရန် အလုပ်မရှိကြောင်းပြော၍ မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။ ကုလားများ ထွက်သွားသောအခါ၍ စနေမောင်မောင်သည် မြေပုံကိုဖြန့်၍ ကသိုဏ်းရှုသကဲ့သို့ ရှု၍ နေလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းက ညနေစာစားရန် ထမင်းပေါင်းတစ်ပွဲ လာ၍ ချပေးသော အချိန်မှပင် မြေပုံကိုလိပ်၍ သိမ်းလိုက်လေ၏။ ညပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါမှပင် စနေမောင်မောင်သည် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာအား ...

‘နေရာရွှေ့မှ ဖြစ်မယ်။ တကယ်လို့ ရန်သူရှိနေရင် ရန်သူဟာ ဒီနေ့ည ကျွန်ုပ်တို့ကို လုပ်ကြံနိုင်တယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ရန်သူ.. ဟုတ်လား။ ဘယ်က ရန်သူလဲ ဆရာကြီးရဲ့’

ဟု မေးလိုက်လေရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဘယ်က ရန်သူလဲဆိုတော့ မောင်ဖိုးသာကို ပြောပြရဦးမယ်။ စနေမောင်မောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးမှာ ရန်သူမျိုး ငါးပါးလုံး အပြည့်အစုံရှိတယ်ကွ။ အဲဒီရန်သူ တကယ်လို့ ရောက်လာရင် သူ့တစ်ယောက်တည်းကို ရန်မူမှာ မဟုတ်ဘူး။ တို့နှစ်ယောက်ကိုပါ ရန်မူမှာ။ အဲဒီတော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မေးမနေနဲ့။ ရွှေ့ဆိုရင် ရွှေ့လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘မသိလို့ မေးတာပဲ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်...။ ခင်ဗျားက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရှင်းပြစမ်းပါ’

ဟု မကျေနပ်သံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘တို့သုံးယောက်အတူ ဧရပ်ပေါ်မှာ ရှိနေတာပဲကွ။ အခု သူက ရန်သူ ရုတ်တရက် ရောက်လာနိုင်တယ်လို့ ပြောတာပဲ။ ငါလည်း ဘယ်သိမလဲကွ။ အဲဒီတော့ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းစမ်းပါ မောင်ဖိုးသာရယ်။ မေးမနေစမ်းပါနဲ့’

ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာလည်း ပစ္စည်းများကို သိမ်းရ၏။ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် လရောင်အောက်၌ တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွားကြလေတော့၏။ ခရီးအတန်ပေါက်သောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာအား...

‘မောင်ဖိုးသာရေ... လကြီးကလည်း သာလိုက်တာကွာ။ လွမ်းစရာကြီး’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘ခင်ဗျားက လွမ်းနေ။ ကျုပ်က ကြောက်လို့ ဇောချွေးတွေတောင် ပြန်နေတာ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဘာကို ကြောက်နေတာလဲကွ’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဘာကို ကြောက်ရမလဲဗျ...။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ရန်သူကိုပေါ့’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာ၏စကားကို သဘောကျ၍ တခစ်ခစ်ရယ်မောရင်း ...

‘ရန်သူလို့ ကြားတာနဲ့ပဲ ဒီလောက်တောင် ကြောက်နေရသလား ငါ့လူရာ’

ဟု ပြောကာ ရယ်ပြန်လေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် ဘွန်ဟောင်း၏ စကားအား ဆက်၍မဖြေချင်သဖြင့် ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် သွားလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းကမူ အလယ်က လိုက်၏။ စနေမောင်မောင်သည် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်၏ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်လာလေတော့၏။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ၌ ယမန်နေ့က ပေါက်ကွဲသွားသော လျှို့ဝှက်ကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ထိုလျှို့ဝှက်နှင့် မြေပုံကို တိုက်ကြည့်၏။ ထိုသို့ တိုက်ကြည့်ပြီးလျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘ဘွန်ဟောင်းရေ... ဟောဒီလျှို့ဝှက်က တို့ရထားတဲ့ မြေပုံအရဆိုရင် ‘ဒီ’ အမှတ်အသား ပြထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ပဲ။ မနေ့က နောက်တစ်ခု ကွဲသေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလျှို့ဝှက်ကို သွားမယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် စနေမောင်မောင်တို့သည် ပေါက်ကွဲသွားသော အခြား လျှို့ဝှက်ခုကို ထပ်၍ ရှာပြန်လေ၏။ ထိုသို့ရှာဖွေရာ လျှို့ဝှက်ခုကို တွေ့ပြန်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် မြေပုံနှင့် တိုက်ကြည့်ပြန်လေ၏။ ပြီးလျှင် ...

‘ဘွန်ဟောင်းရေ... ဟောဒီလျှို့ဝှက်လည်း ပေါက်ကွဲသွားတဲ့ လျှို့ဝှက်ပဲ။ မြေပုံအရဆိုရင် ‘အာရ်’ အမှတ်အသား ပြထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ပဲ။ ငါတို့ဟာ မြေပုံမှာကြည့်ပြီး ‘အေ’ ရယ်၊ ‘အ(န်)’ ရယ်၊ ‘ဂျီ’ ရယ်၊ ‘အီး’ ရယ် ပြထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ကို ရှောင်ရမယ်။ အဲဒီလျှို့ဝှက်ဟာ ပေါက်ကွဲနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ပဲ။ အဲဒီ အမှတ်အသားလွတ်တဲ့ လျှို့ဝှက် ရတနာသိုက်ရှိတဲ့ လျှို့ဝှက်ပဲ။ တို့အတွက် ဘာမှ မခက်တော့ဘူး’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

‘ဆရာကြီး ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် စာလုံး လေးလုံး ကျန်သေးတာပေါ့။ အေ၊ အ(န်)၊ ဂျီ၊ အီး ဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်ပေါ့။ အဲဒါတွေက ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး’

ဟု မေးလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘ဒိန်းဂျား’ လေကွာ။ ဒိန်းဂျား ဆိုတဲ့ စာလုံးခြောက်လုံးဟာ ‘ဒီ၊ အေ၊ အ(န်)၊ ဂျီ၊ အီး၊ အာရ်’ မဟုတ်လား။ အခုကွဲသွားတာက ရှေ့ဆုံးက စာလုံး ‘ဒီ’ နဲ့ နောက်ဆုံးက စာလုံး ‘အာရ်’ ဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်က ကွဲသွားတာပဲ။ ကြားထဲက စာလုံး လေးလုံးကို ရှောင်ရုံပဲပေါ့။ ဘယ်လျှို့ဝှက်ပဲ ဝင်ဝင် ဒီခြောက်လုံးကို မဝင်မိဖို့ အရေးကြီးတယ်’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် အနီးဆုံး ရွာတစ်ရွာ၌ ရိက္ခာများ စုဆောင်းပြီးလျှင် ကျန်သော လျှို့ဝှက်များကို ရှာကြလေ၏။ လျှို့ဝှက်ခုတွေ့လျှင် မြေပုံနှင့် ထုတ်၍ တိုက်ကြည့်၏။ ထိုသို့ တိုက်ကြည့်ပြီးလျှင် အေ၊ အ(န်)၊ ဂျီ၊ အီး ဆိုသော လျှို့ဝှက်ကိုတွေ့လျှင် ‘မဝင်ရ’ ဟူသောစာများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာများနှင့်ရေးကာ ဆိုင်းဘုတ်များ ချိတ်ဆွဲပြီးလျှင် ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေ၏။ တစ်လခန့် ဤသို့ တောထဲတွင် အပင်ပန်းခံ၍ ရှာဖွေခဲ့ရာ ‘မဟူရာသေမင်း’ ဟု အမည်ပေးထားသော လျှို့ဝှက်ခြောက်ခုကို တွေ့ရှိခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအတူ မသိနားမလည်သူများ မဝင်ရန်လည်း စာများ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့ကြပြီး ဖြစ်၏။ ကုလားစာကို အနီးအပါးရှိရွာများမှ ကုလားများကို ရွှေဒင်္ဂါးပေး၍ ရေးခိုင်း၏။ အင်္ဂလိပ်စာကိုမူ စနေမောင်မောင်ကိုယ်တိုင် ရေး၏။ ဤသို့လျှင် တပင်တပန်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြပြီးနောက် ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုစမ်းချောင်းကလေး အနီးတွင် ၎င်းတို့ သုံးဦးသည် စခန်းချ၍ ဆန်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော မုန့်ကို စားသောက်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မည်သည့် အရပ်က မည်သို့မည်ပုံ ရောက်ရှိလာသည်မသိသော ဆာဒူးခေါ် ကုလားကြီးတစ်ပါး ရောက်ရှိလာလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ၎င်းအတွက်ဝေစုရသော ဆန်မုန့်ကလေးကိုမစားပဲ ထိုဆာဒူးအား လောင်းလှူလိုက်လေ၏။ ထိုဆာဒူးသည် စနေမောင်မောင်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီးနောက် ကုလားဘာသာစကားဖြင့်ပင် အောက်ပါ အဓိပ္ပာယ်ရသော စကားကို ဆိုလေတော့၏။

‘ကောင်းမှုတွေရော၊ မကောင်းမှုတွေရော ရောပြွမ်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ သင်ဟာ သင်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို လိုက်ရှာနေတဲ့

လူတစ်ယောက်ပဲ။ ကိုယ့်ပစ္စည်း မဟုတ်တာတွေဟာ ကိုယ့်ဆီကို ရောက်လာရင်လည်း ကိုယ့်ဆီမှာ မနေပါဘူး။ ကိုယ့်ဆီကနေ နေရာရွှေ့သွားမှာပါ။ သင့်လို ဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူဟာ အဲဒီလောက်တော့ စဉ်းစားမိပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘မုဆိုးက သားကောင်တွေ ရှာတာဟာ သားကောင်းတွေက သူ့ပစ္စည်းမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ မုဆိုးဖြစ်နေတော့လည်း သားကောင်တွေ ရှာရတာပေါ့လေ’

ဟုပြန်၍ ကုလားဘာသာဖြင့်ပင် ချေပလိုက်ရာ ဆာဒူးကြီးက ...

‘သင်ပြောတာ မှန်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီမုဆိုးကို အသက်ထိခိုက်အောင် သားကောင်က ရန်မရှာသေးသရွေ့တော့ သူဟာ မုဆိုးပါပဲ။ သားကောင်က သူ့ကို ရန်ရှာလိုက်ပြီဆိုရင်တော့ သူဟာ မုဆိုး မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သားကောင် ပြန်ဖြစ်သွားပြီ’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘ဒီလောကကြီးမှာ သားကောင်ကိုကြောက်တဲ့ မုဆိုးရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ သားကောင်က ရန်မှုမှစိုးလို့ တောမလိုက်တဲ့ မုဆိုးရယ်လို့လည်း ဘယ်ရှိပါ့မလဲ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ...

‘ကောင်းပြီးလေ။ သင့်လို စကားတတ်တဲ့လူနဲ့ ငြင်းခုံနေရတာ ကျုပ်အတွက်ရော၊ သင့်အတွက်ပါ အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆက်ပြီး ခရီးသွားရင်တောင်မှ ကျုပ်အတွက် ခရီးတွင် ပါလိမ့်ဦးမယ်။ သင်လည်း ဆက်ပြီး အပန်းဖြေရင်တောင်မှ ကောင်းကောင်း အပန်းဖြေရပါဦးမယ်။ စကားများများပြောတာ စာကလေးတွေရဲ့ အလုပ်ဖြစ်တယ်။ လူတွေအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ သင် လှူဒါန်းလိုက်တဲ့ ဆန်မုန့်ကလေးကို ကျုပ် စားမှာပါ။ ပြီးရင် သင့်အတွက်လည်း ကျွန်ုပ် ဆုတောင်းပေးမှာပါ’

ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ...

ဆာဒူးကြီးသည် စမ်းချောင်းကိုဖြတ်၍ ထွက်သွားလေတော့၏။
ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ထိုစမ်းချောင်းအနီးတွင်ပင် စခန်းချနေကြပြီးလျှင်
ထိုနေရာမှနေ၍ ရတနာရှိသောလျှိုကို ရှာကြလေ၏။ မတွေ့လျှင် ထိုနေရာသို့ပင်
ပြန်၍လာကြလေ၏။

ဤသို့လျှင်ကြိုးစားခဲ့ရာ လဆန်းပကွတစ်ခုကို ကုန်လွန်ခဲ့ကြပြီးနောက်
ကျောက်တုံးများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားဘိသကဲ့သို့ရှိသော လွန်စွာလှပသည့်
လျှိုကြီးတစ်လျှိုရှိရာသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့၏။ လျှိုကြီး၏ ပတ်ပတ်
လည်၌ လွန်စွာလှပသော တောပန်းများ ပေါက်နေ၏။ ထိုလျှိုကြီး အတွင်း၌
ကား နေပြောက်မျှမထိုးဘဲ မည်းမှောင်နေ၏။ စမ်းချောင်းတစ်ခုသည် ထို
လျှိုအလယ်မှဖြတ်၍ စီးဆင်းနေ၏။ လျှိုအဝတွင် ဆူးချုံများပိတ်နေ၏။
စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးသည် ပိတ်နေသောဆူးချုံများကို ဓားများဖြင့် ခုတ်ထွင်
ရှင်းလင်းကာ စမ်းချောင်းအတိုင်း လိုက်သွားကြလေ၏။ အတွင်း၌ကား လွန်စွာ
အေးစိမ့်လှပေ၏။ အဆိပ်ပြင်းသော မြွေများလည်း အထွေးလိုက် အထွေးလိုက်
ရှိနေ၏။ စနေမောင်မောင်တို့သည် တုတ်ရှည်များကို အသုံးပြုကာ မြွေများ၏
ရန်ကို ဖယ်ရှားနေရ၏။ အတွင်းဘက်တွင်ရှိသော သဘာဝ ကျောက်ခုံရံတွင်
ဆေးဖြင့်ခြယ်ထားသော မိန်းမရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုမိန်းမပုံကြီးမှာ
တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်၍ လျှာကြီးထွက်နေသောပုံ ဖြစ်၏။ လျှာကြီးမှာ
ရဲရဲနီနေ၏။ ထိုမိန်းမပုံကြီး၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ရှေးကျသော ဟိန္ဒူလက်ရေး
မျိုးဖြင့် ရေးထားသော စာတန်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုစာတန်း၏
အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘မဟူရာကဲ့သို့ မည်းနက်သောသေမင်း’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။
ထိုမိန်းမပုံကြီး၏ ချက်နေရာတွင် သံကွင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထို
သံကွင်းကြီးအား စနေမောင်မောင်သည် ပေါက်ဆိန်ဖြင့်ပေါက်၍ ဆွဲထုတ်
လိုက်ရာ မဟူရာသေမင်း၏ ဝမ်းပိုက်နေရာတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွား ပြီးလျှင်
အထဲမှ မြောက်မြားလှစွာသော စိန်၊ ရွှေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများ အန်၍
ထွက်ကျလာလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာသည် ခုန်၍ နေ၏။
စနေမောင်မောင်သည် စီးကရက်ကိုထုတ်၍ စွပ်တံတွင် စွပ်ပြီးလျှင် ထို
ရတနာများအား မီးထွန်း၍ ကြည့်နေလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ပြီးနောက် ...

‘ကဲ... ခုန်မနေကြနဲ့ဦး။ ဒါတွေကို သယ်ထုတ်ဖို့ လုပ်ရဦးမယ်။ အပင်ပန်းခံရကျိုးနပ်ပြီ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘သယ်ဖို့က မခက်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ထားပါ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ...

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ ဟောဒီလျှို့ဝှက်မှာ ဒီတစ်ညတော့ အောင်းနေရမယ်။ ငါတို့ ထွက်သွားတာကို တစ်ယောက်ယောက်က မြင်တာနဲ့ သတင်း ပေါက်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ထုပ်ပိုးပြီး တစ်ညလုံး ဒီထဲမှာ အောင်းနေရမယ်။ မနက် အရုဏ်တက်လောက်ကျမှ လူရိပ်လူခြေ အကဲခတ်ပြီး အပြင်ထွက်ရမှာပဲ’

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ရတနာများကို အဝတ်များဖြင့် ထုပ်ပိုးကြလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် မျက်စိကို မှိတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေလေ၏။ ထို့နောက် အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ထိန်ထိန်သာနေသော လမင်းကြီး၏အရောင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပြီးလျှင် စနေမောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့အား...

‘စကားမပြောကြနဲ့။ ရန်သူဟာ အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်တယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည့် မိန်းမ တစ်ဦး၏အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ထိုမိန်းမသည် အော်လံဖြင့် ပါးစပ်ကို တွေ့ကာ အော်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ၎င်းပြောသော အင်္ဂလိပ်စကား၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ရလေ၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စနေမောင်မောင်...။ တကယ်လို့ ဒီလောကမှာ စနေမောင်မောင်ဆိုတဲ့လူ မရှိရင် ကျွန်မဟာ ဒီရတနာကို ရှာလို့တွေ့နိုင်မယ်

မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မလူ သုံးယောက်ဟာ မဟူရာသေမင်းလိုက်ကွေ့ကို ဝင်မိလို့ အသက်ဆုံးရှုံး သွားပါပြီ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မ ဘာလုပ်မလဲ။ စနေမောင်မောင် ဆိုတဲ့သူကို စောင့်မျှော်ရမှာပေါ့။ သူဟာ ညဏ်ကောင်းတယ်။ အတွေ့အကြုံ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မဟူရာသေမင်းလိုက်ကွေ့ကိုရှောင်ပြီး ရတနာရှိတဲ့ကွေ့ကို မုချရှာနိုင်မယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သူရှာပြီးမှပဲ သူ့လက်ထဲက အသာလေး နှိုက်ယူလိုက်တဲ့ အလုပ်ဟာ ကျွန်မအတွက် အန္တရာယ်အကင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်။ ကျွန်မနာမည် ဘာဘရာဆိုတာတော့ ကြားဖူးမှာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘ကဲ... ဘွန်ဟောင်းနဲ့ မောင်ဖိုးသာရေ။ အသက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်ထားကြ ပေတော့။ ဒီမိန်းမဟာ ပစ္စည်းယူရုံနဲ့ ကျေနပ်မယ့် မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ တို့ရဲ့အသက်ကိုပါ ယူလိမ့်မယ်။ မိန်းမ ညစ်ပြီဆိုရင် ယောက်ျား လိုက်လို့မမီ ဘူး ကိုယ့်လူတို့ရဲ့’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဒီမိန်းမကို တိုက်ပြီးထွက်မယ် ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် ပါသားပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘ဒီမိန်းမဟာ သူတစ်ယောက်တည်း လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလျှိုကို လိုက်လာတယ် ဆိုကတည်းက ဘလက်ဘရာသားတွေနဲ့ ဆက်ပြီးလာမှာ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် အသံတုန်တုန်ရင်ရင်ဖြင့် ...

‘တကယ်ပဲ သေရတော့မှာလား ဆရာကြီးရယ်’

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘မင်း ခဏနေတုန်းက ဆရာကြီးပြောတာ မကြားဘူးလား။ တို့ အသက် တွေကို ဖက်နဲ့ထုပ်ထားတဲ့။ သူကတော့ သူ့အသက်ကို အမြဲတမ်း ဖက်နဲ့ ထုပ်ထားပုံရတယ်။ သေဖို့ကတော့ သေချာပေါက်တိုးနေပြီ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် ကြူကြူပါအောင် အော်ငိုလေတော့၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက အသံတိုးတိုးဖြင့် ...

‘မောင်ဖိုးသာရယ်... ငိုနေလည်း ရှင်လမ်းမှ မရှိတော့ဘဲ။ ငိုနေရတာ ပင်ပန်းပါတယ် ငါ့လူရယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဘာဘရာ၏အသံသည် ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

‘မိတ်ဆွေကြီး စနေမောင်မောင်ရှင်။ ဘာဘရာဆိုတဲ့ မိန်းမသား တစ်ယောက်တည်းကို ကြောက်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ငါတို့မှာ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် ပါသားပဲဆိုတဲ့ အဲဒီစိတ်ကူးကို အသုံးမပြုပါနဲ့။ ကျွန်မဟာ ဘလက်ဘရားသားလို့ခေါ်တဲ့ မည်းနက်သောညီအကိုများနဲ့ အပြီးအပိုင် အဆက်အသွယ် ယူထားပြီးပါပြီ။ သူတို့ဟာ ပစ္စည်းရှိတဲ့နေရာကို မသိဘူး။ ကျွန်မက သိရပြီလေ။ အဲဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ ကျွန်မ ရတနာပစ္စည်းတွေကို တစ်ဝတ်စီယူဖို့ ကတိပြုထားပြီးပါပြီ။ လျှို့ဝှက်တစ်ဝက်မှာ မည်းနက်သောညီအကိုတော်များဟာ စောင့်နေကြပါတယ်။ သူတို့တွေဟာ ရတနာပစ္စည်းသာ မဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်ဆယ်ရာစု လူထူးလူဆန်းကြီးကိုလည်း အလိုရှိနေကြပါတယ်။ ရှမ်းဘဲလားမှာရှိတဲ့ အဘိုးအိုခရစ်စတီးကို သတ်သွားတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စနေမောင်မောင်ကို သူတို့ အလိုရှိနေကြတာ အမှန်ပဲ။ အားမတန် မာန်လျှော့ရတယ်တဲ့။ အေးအေးဆေးဆေး လက်မြှောက်ပြီး ထွက်လာကြပါ’

ဟု ပြောပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာကြီးရယ်... ကိုယ်သေလည်း သေမယ့်အတူတူ မထူးဘူး။ ဒီမိန်းမရဲ့ ရင်ဝကို သေနတ်နဲ့ ကျည်ဆန်ခြောက်တောင့် ပစ်ပြီး သွင်းလိုက်ချင်တယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ သေမင်းနိုင်ငံကို ခေါ်သွားမယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘ဖယောင်းတိုင်ပါတယ် မဟုတ်လား။ မီးထွန်းလိုက်ပါ’

ဟု ဆိုသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းလည်း မီးကို ထွန်းလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် စနေမောင်မောင်က ...

‘ပေါင်မုန့်နဲ့ ထောပတ် ကျန်သေးတယ်မဟုတ်လား ဘွန်ဟောင်းရဲ့။ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်လေး လုပ်လိုက်စမ်းပါ။ မသေခင် ကျုပ်တို့သုံးယောက် ဒင်နာလေး ဘာလေး စားသွားရအောင်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘စိတ်ချဆရာကြီး.. စိတ်ချ။ ဝက်ပေါင်ခြောက်တွေ ဘာတွေတောင် ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ ရေနွေးဘူးထဲမှာ ရေနွေးလည်း ကျန်သေးတယ် ဆရာကြီးရဲ့။ ကော်ဖီမှုန့်တွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ကော်ဖီလေး ဘာလေး တစ်ခွက်စီလောက်တော့ သောက်လို့ ရကောင်းပါသေးရဲ့’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

‘အခုပဲ သေရတော့မှာ။ သောက်မနေကြပါနဲ့တော့’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာ၏ ငယ်ထိပ်ကို လက်နှင့်ပုတ်လိုက်ပြီးနောက် ...

‘သေခါနီးမှာ ရိက္ခာယူတယ်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းသည် ကော်ဖီကြမ်းဖျော်၍ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်နှင့် ဝက်ပေါင်ခြောက်များကို ချပေးလေ၏။ စနေမောင်မောင် သည် ဝက်ပေါင်ခြောက်များကိုကလိုက်၊ ပေါင်မုန့်ကိုစားလိုက်၊ ကော်ဖီကြမ်း သောက်လိုက်နှင့် ရှိနေလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာမူ မြိန်ရည်ရှက်ရည် စားလေ၏။ မောင်ဖိုးသာမှာမူ မစားနိုင် မသောက်နိုင်ဘဲ ငို၍သာ နေလေ၏။ ထို့နောက် စနေ မောင်မောင်သည် စီးကရက်မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်နေလေ၏။ သူသည် လွန်စွာ တည်ငြိမ်၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာမူ ကျန်သောရိက္ခာပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုး သိမ်းဆည်းနေလေ၏။ ထိုသို့ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းနေရင်းမှ ...

‘ဆရာကြီး... ဘာဘရာကိုလည်း ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်လေး တစ်ချပ်လောက် ကျွေးချင်လား’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘တွေ့တော့ မေးကြည့်လေ...။ စားမယ်ဆိုရင် ကျွေးလိုက်ပေါ့’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ပင် ဘာဘရာ၏အသံကို ကြားရပြန်လေ၏။

‘လေးစားအပ်သော စနေမောင်မောင်ရှင်။ ညစာအတွက် ပေါင်မုန့်လေး ဘာလေး စားပြီးရင် လိုဏ်ဂူထဲကနေ လက်မြှောက်ပြီး ထွက်ခဲ့ပါ။ ပေါင်မုန့် အပိုရှိရင် ဘာဘရာအတွက်လည်း တစ်ချပ်လောက် ယူလာခဲ့ပါဦး။ ဘာဘရာလည်း မနက်ကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးဘူး’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပက်လက်လှန်လိုက်လေ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ...

‘ဘွန်ဟောင်းရေး...ဘယ်နဲ့ရှိစ’

ဟူ၍ ဖြစ်၏။ တစ်အောင့်မျှကြာလျှင် ဘာဘရာ၏အသံကို ကြားရပြန် လေ၏။

‘ထွက်ခဲ့ပါ စနေမောင်မောင်။ ကျွန်မ အခု လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက် တာနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ချစ်လှစွာသော မည်းနက်တဲ့ညီအကိုတော်တွေဟာ ဂူထဲကို ဝင်လာကြပါလိမ့်မယ်’

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် လက်ခုပ်တီးသံ သုံးချက်ကို သဲ့သဲ့ ကြားရ လေ၏။ ထိုသို့ ကြားရပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လိုဏ်ဂူ၏ အဝနှစ်ဖက်တွင် မီးများ ထိန်ထိန်လင်းသွားလေတော့၏။ စနေမောင်မောင်သည် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့ထုပ်ထားသော ရတနာပစ္စည်းထုပ်ကို ကောက်ယူ၍ စမ်းချောင်း တွင်းသို့ တစ်ထုပ် ပစ်ချလိုက်လေ၏။ ဘာဘရာသည် စကားပြောပြန်လေ၏။

‘ဒီမှာ စနေမောင်မောင်...။ ရတနာပစ္စည်းတွေကို ချောင်းထဲ ပစ်ချလိုက် ပြီလား။ ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ လူတွေများသားပဲ။ တစ်ခုမှ မကျန်အောင် ပြန်ပြီးဆယ်ရမှာပဲ။ နည်းနည်းတော့ အလုပ်များတာပေါ့ရှင်’

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်သည် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော စကားကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အော်၍ပြောလိုက်လေ၏။

‘မီးတုတ်ကိုင်ထားတဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့လူတွေ နည်းနည်း နောက်ဆုတ်ပေးခိုင်းပါ။ ငါတို့သုံးယောက် ထွက်ခဲ့မယ်’

ဟု ပြောပြီးလျှင် ဘွန်ဟောင်း၏လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးကိုယူ၍ ကျည်ဆန်များကိုထုတ်ကာ စမ်းချောင်းတွင်းသို့ ကျည်ဆန်များကို လွင့်ပစ်လိုက် လေ၏။ ပြီးမှ ဘွန်ဟောင်းအား သေနတ်ကိုပြန်၍ ပေးလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းက ရှေ့မှနေ၍ ဦးဆောင်ကာ ဘာဘရာ၏ အသံလာရာ လိုဏ်ဂူဝဆီသို့ အေးဆေးစွာ ထွက်လာလေ၏။ လျှို့ဝှက်လျှင် ဘာဘရာသည် လက်ခုပ် သုံးချက် တီးလိုက်ရာ တစ်ဖက်လျှို့ဝှက်တွင် အသင့်စောင့်နေသော မီးတုတ် ကိုင်ထားသည့် ဘလက်ဘရာသားများသည် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာကြ လေ၏။ ထို့ကြောင့် လူငါးဆယ်ခန့် မီးတုတ်များကိုင်၍ ဝိုင်းထားသော အလယ်၌ စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးသည် ရောက်ရှိနေလေ၏။ မလှမ်းမကမ်း တွင် ဘာဘရာဆိုသော အင်္ဂလိပ်မတစ်ဦး အော်လံကိုကိုင်၍ ရပ်နေလေ၏။ ဘာဘရာသည် စနေမောင်မောင်အား ...

‘ကောင်းသောညချမ်းပါရှင်’

ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင် သည် ပြန်၍နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဘာဘရာဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။ ဘာဘရာအနီးသို့ရောက်လျှင် ဘာဘရာအား ချိုင်းမှ သိုင်း၍ဖက်ကာ နမ်းရှုပ် လိုက်လေတော့၏။ ဘာဘရာသည် ကြောင်၍ခံလိုက်ရလေ၏။ မောင်ဖိုးသာက...

‘ကိုဘွန်ဟောင်းရေ..။ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်နဲ့ ဘာဘရာကတော့ အင်္ဂလိပ်ဘိုင်စကုပ်ထဲက အတိုင်းပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဘာဘရာသည် စနေမောင်မောင်အား တွန်းခွာလိုက်ပြီးနောက် စနေမောင်မောင်၏ပါးကိုရိုက်ရန် လက်ကို လွှဲလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် စနေမောင်မောင်က လက်ပြန် ဖြောင်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်ပြီဖြစ်ရာ ခွေခွေလေး ပုံလျက်သား လဲကျသွားပြီဖြစ်၏။ ထို့နောက် ...

‘ဘွန်ဟောင်းရေ.. ဒီကောင်မကို နမ်းတာ ချစ်လို့ မဟုတ်ဘူးကွ။ တော်လို့ နမ်းတာ။ ရိုက်တာလဲ မုန်းလို့ရိုက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ့ထက် ညစ်နိုင်လို့ ရိုက်တာ’

ဟုပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက လက်ခုပ်တီးလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ လွန်စွာ သန်မာထွားကျိုင်းသော လူမည်းကြီးလေးယောက်သည် သစ်သားခေါင်းကြီး တစ်လုံးကိုထမ်း၍ စနေမောင်မောင် အနီးတွင် လာချလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့၏ဆရာကြီးက စနေမောင်မောင်အား သေနတ်ဖြင့်ချိန်ကာ ခေါင်း အတွင်းသို့ ဝင်ခိုင်းလေတော့၏။ ပြီးလျှင် ခေါင်းအဖုံးကို ဖုံးမည် အလုပ်၌ ...

‘ဘွန်ဟောင်းနဲ့ မောင်ဖိုးသာတို့ရေ... အလုပ်လုပ်ရတာ တယ်ပြီး ပင်ပန်းတယ်။ ကျုပ်တော့ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်လိုက်ဦးမယ်’

ဟုပြောကာ ခေါင်းအတွင်း၌ ပက်လက်လှန်ချလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ လူမည်းကြီးလေးဦးသည် သစ်သားခေါင်းဖုံးကြီးကိုဖုံး၍ သံများ တခိုင်းခိုင်း ရိုက်နေပြီ ဖြစ်၏။ မောင်ဖိုးသာသည် မြေတွင်လိုမ့်၍ ငိုနေ၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာမူ ဘလက်ဘရာသားများနှင့် ဘာဘရာအား မြန်မာဘာသာနှင့်ရော၊ တရုတ်ဘာသာနှင့်ပါ ဆဲဆိုနေလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘလက်ဘရာသားများသည် မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းအား ပူး၍ ကြိုးဖြင့်တုပ်လိုက်လေ၏။ ဆရာကြီး လုပ်သူက ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား ...

‘မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါတို့ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီးထားခဲ့မယ်။ မနက်မိုးလင်းရင် ဒီနားကဖြတ်တဲ့ သစ်ခုတ်သမားတွေကို ကြိုးဖြေခိုင်းပြီး မင်းတို့ လိုရာသွားပေတော့။ မင်းတို့ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်ကိုတော့ ခေါ်သွားပြီ’

ဟု ပြောလိုက်ချိန်၌ပင် ဘာဘရာသည် မြေကြီးပေါ်မှ ကုန်းထလာပြီးလျှင် လျှိုတွင်းသို့ဝင်၍ ရတနာများရှာဖွေရန် ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် မည်းနက်သောညီအကိုများ တစ်ဝက်ခန့်သည် လျှိုတွင်းသို့ မီးတုတ်များဖြင့် ဝင်ကြ၏။ ကျန်တစ်ဝက်မှာမူ စနေမောင်မောင်အား အရှင်လတ်လတ် ပိတ်၍ ထည့်ထားသော ခေါင်းကြီးကိုထမ်း၍ ထွက်ခွာသွားကြပြီ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

(ပြီးပါပြီ)

မှတ်ချက်-

ရှမ်းဘဲလားတွင်နေထိုင်သော ခရစ္စတီအဘိုးအိုအား စနေမောင်မောင်က သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ကို သိလိုသော စာဖတ်သူများအနေဖြင့် ကျွန်ုပ် (မင်းသိင်္ခ) ရေးသားခဲ့သော ‘မဟာမြိုင်ခရီးသည်’ ဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုကြပါကုန်။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ

မင်းသိင်္ခ

စစ် မင်းသိင်္ခ

စနေမောင်မောင် ပါဝင်သည့်
မဟူရာ

စနေမောင်မောင်၏ အသစ်စက်စက် ဝတ္ထုရှည်